

Защо *Благодатта* променя ВСИЧКО

ЧЪК СМИТ

Промяната, до която ще ви доведе благодатта.

Това е дума, която всички ние обичаме да чуваме.

Но, знаем ли наистина какво означава тя? Без нея животът ни е сух и безсмислен. Но, когато благодатта дойде, тя превръща живота ни в нещо богато и красиво.

Със забележителна проникателност, идваща от неговия живот, пастор Чък Смит разбулва тайната на благодатта и ни разкрива изненадващата истина:

Никога не можем да израснем в благодатта с нашите собствени усилия. Истинската благодат извира от сърцето на Отец чрез любовта на Христос.

Да знаеш, че Бог е за теб, че Той те обича, е най-великото чувство на сигурност, което някога ще познаеш. Това е благодатта - и това е, което дава смисъл на живота.

*На скъпоценната ми съпруга, Кей,
чиято вяност и любов
са постоянно вдъхновение*

Съдържание:

Защо <i>Благодатта</i> променя ВСИЧКО	1
<i>Предговор</i>	2
<i>Отношения на любов с Бога</i>	3
1 – <i>Благодатта – Простен</i>	7
2 – <i>Благодатта – Вратата никога не е затворена</i>	12
3 – <i>Благодатта – Няма любимци в царството</i>	18
4 – <i>Благодатта – Портрет на благодатта</i>	25
5 – <i>Благодатта – Стъпка по стъпка</i>	31
6 – <i>Благодатта – Градина, а не завод</i>	38
7 – <i>Благодатта – Да вярваме в Божиите благословения</i>	45
8 – <i>Благодатта – Борбата започва</i>	50
9 – <i>Благодатта – Наистина свободен</i>	57
10 – <i>Благодатта – А дали няма да се разпуснат</i>	62
11 – <i>Благодатта – Прикрити капани и мини</i>	68
12 – <i>Благодатта – Всичко или нищо</i>	74
13 – <i>Благодатта – Членове на царското семейство</i>	80
14 – <i>Благодатта – Нашата единствена отговорност</i>	86

Предговор

Темата за благодатта е основна за християнството. За жалост, под благодат мнозина разбират най-различни неща и в повечето случаи - свършено погрешни. Някои считат, че тя идва и си отива, присъства или не присъства. Други вярват, че ако има определени чувства, това е белег на благодат.

Често ми се е случвало да чуя да казват след църковно събрание, че са преживели голяма благодат. Друг път са казвали, че на службата е нямало благодат. И всичко това, защото или е имало особено приповдигнато настроение и шум, или пък това е липсвало.

Поради тези погрешни представи за благодатта, мнозина са насочвали усилията си да почувстват или да преживеят нещо, за да вкусат за кратко от благодатта. Такива усилия са водели и водят до напрежение в отношенията, състезание между вярващите и накрая до объркване и обезкуражаване.

Ето защо, правилното разбиране на същността на благодатта е жизненоважно.

Познаването, разбирането и приемането на благодатта от Бога ни дава спасение и ни довежда до един сигурен живот на мир с Бога.

Пред вас стои едно увлекателно четиво, което може да обогати и промени разбирането за благодатта.

Просто, ясно и убедително Чък Смит обяснява в дълбочина богатството на благодатта от Бога. Библейски основано и практически развито, посланието му е подкрепено с богатия му житейски опит на пастир и учител.

Людмил Ятански
пастир на БЕЦ „Блага вест“ – София

Отношения на любов с Бога

Замисляли ли сте се някога върху дълбокия смисъл на простичките думи „Бог ви обича?“ Те може би съдържат най-съществената истина, която човек е способен да проумее, а именно, че Бог ни е призовал да имаме общение на любов с Него. От нас се иска просто да Му се доверим и да повярваме в дълбоката грижовност и състрадание, които Той безусловно ни предлага.

Колко прекрасно е да изпитваме свободата и радостта от тази връзка с Бога продиктувана от любов! И от друга страна, колко тъжно е, че толкова много хора настойчиво държат да имат легалистични отношения с Бога. Тяхната праведност се основава на това, какво те могат да направят за Господа, вместо на това, какво Той вече е направил за тях. Те носят със себе си един огромен списък от „Прави!“ и „Не прави“, който да ги държи свързани с Бога.

Аз не съм чужд на тази гнетяща негативна праведност. Когато израствах, се смятах за едно от най-благочестивите деца в квартала поради това, което не правех. Не пушех. Не танцувах. Не посещавах шоу-програми. Бяха ме учили, че тези неща са абсолютно греховни. Така че, не само ги отбягвах, но вярвах също, че съм далеч по-праведен от моите по-слаби приятели, които с удоволствие се отдаваха на тях. Мислех си, че съм много по-свят от сина на проповедника, за който се знаеше, че събира угарки от цигари и ги пуши крадешком. Аз бях над всичко това и бях убеден, че Бог го забелязва.

Но все пак, имах сериозен проблем. Въпреки, че не посещавах шоу-програми, копнеех да видя „Снежанка“ и поради това се чувствах осъден. Всяка неделя вечер трябваше отново да бъда спасен и обещавах на Бога, че следващата седмица ще бъде различна. Щастлив бях, ако връзката ми с Него успееше да продължи и след закуската в понеделник.

Тъй като праведността ми бе въпрос на собствени усилия и воля, не след дълго отношенията ми с Бога се превърнаха в непоносимо напрежение. Всяко лято посещавах младежки лагер, организиран от нашата църква. Последната вечер запалвахме голям огън на открито, около който се събирахме да пеем хвалебствени песни, като например: „Предавам Ти всичко“ и „Ще Те следвам, Господи Мой“. По време на тези

прочувствени моменти, ни помолвах да отбележим на лист хартия някоя област от живота си, която искахме Бог да промени, или да напишем някакво тържествено обещание пред Бога. Всеки от нас вземаше борова шишарка, втъкваше в нея листчето с посвещението си и я хвърляше в огъня. Докато наблюдавах как изгаряше моята шишарка, сълзи се стичаха по бузите ми. Казвах на Бога, че искам живота ми да бъде погълнат от Неговата любов и че желая напълно да Му се посветя, за да Му служа.

След лагерния огън ни насочваха към една масичка, на която водачите на лагера бяха поставили купчина картички. На тях пишеше: „Обещавам, чрез Божията благодат, че през следващата година изобщо няма да вляза в театър, няма да изпуша нито една цигара, няма да пия алкохол, няма да употребявам неприлични думи и няма да ходя на танцови забави.“ Подписахме тези картички с обещания пред Бога и ги носехме в портмонетата си през цялата година.

Внимавах да изпълнявам всичките си обещания, но се озовавах в легалистични и сухи отношения с Бога. Изпитвах много малко радост в обходата си с Христос, тъй като бях обвързан с Бога чрез договор. Не можех да наруша споразумението, та нали точно аз го бях подписал и го носех навсякъде с мен, в задния си джоб? Не, аз бях обещал да спазвам това споразумение и пламенно вярвах, че Бог ми дължи нещо за моите усилия. Бог трябваше да бъде добър към мен... поне по-добър отколкото към тези, които не изпълняваха обещанията си.

Представете си шока, който изживях, когато моите приятели, които далеч не бяха толкова праведни колкото мен, спечелиха състезанието, в което се опитвахме да познаем колко желирани бонбони има в буркана! Ядосвах се и питах: „Боже, защо не ме благослови? Ти знаеш, че аз, повече от тях, заслужавам да спечеля това състезание.“ И колкото повече мислех за това, толкова по-объркан ставах. Ето, че аз изпълнявах моята част от споразумението, а Бог сякаш не ми обръщаше никакво внимание. Непрекъснато се чувствах измамен.

Естествено, от време на време, ставах честен към себе си и си давах сметка, че не съм чак толкова праведен, колкото ми беше приятно да си мисля, че съм. Знаех, че мотивите ми често не бяха такива, каквито трябваше да бъдат. Имаше моменти, в които осъзнавах, че напълно съм се отклонил от Божията воля за живота ми. Спомням си веднъж, като ученик в гимназията, как се промъкнах на едно шоу. След това, в продължение на шест месеца, живеях в пълно осъждане, защото бях нарушил обещанието си. Често се отказвах от мисълта, че Бог някога ще благоволи да ме благослови. Имаше много неща, за които исках да се моля, но какво право имах да искам каквото и да било от Него, след като така ужасно Му бях изменил?

Това тежко бреме на праведност чрез дела се пренесе и в ранните години на служението ми в Тюсан, щата Аризона. Не след дълго осъзнах, че нещо липсва в моето служение и във връзката ми с Бога. На това отгоре следях и събранията на видни съвременни евангелизатори, преминаващи през щата ни, и виждах палатки, препълнени от хора, които получаваха спасение и други, които, както изглеждаше, преживяваха свръхестествени изцеления.

Копнеех да видя същата тази сила да се проявява и в моя живот и служение. Затова започнах усърдно да търся Бога с пост и молитва, в пустинята на Тюсан. Тръгвах сам, за да пребъдвам в очакване пред Господа, придружаван само от шише вода, Библията и един бележник. Молах Бога за Неговото благословение, сила и помазание в живота ми. След един такъв период на духовна дисциплина, в мен се пораждаше чувство на въодушевление. Вярвах, че Бог ще благослови църквата ни, защото се бях молил и постил. Едва дочаквах следващата служба, за да видя какво Бог щеше да направи.

За съжаление, от поста така изнемолявах, че в неделя вече едва можех да се крепя прав зад амвона. Мислите ми така блуждаеха, че ми беше трудно да проповядвам смислено. Хората заспиваха, а аз се чувствах съсипан. Очаквал бях мощно съживление от Бога, а вместо това... в църквата се понасяше хор от похърквания. Отчайвах се, ядосвах се и си мислех: „Боже, нима не видя как постих и се молих? Ти наистина трябва да благословиш тази църква, а и мен покрай нея след като си тук!“

По онова време не разбирах, че моят пост и молитви бяха опити да задължа Бога, да Го принудя да направи това, което исках. Мислех си, че ако хората само можеха да видят чудеса като тези, описани в книгата Деяния, те биха се убедили в реалното съществуване на Исус Христос.

По-късно, обаче, открих, че най-убедителното свидетелство, което можем да предложим на света е любовта, която имаме един към друг, любов, извираща от сърцето на Самия Бог. Спазването на правила и ограничения просто не може да породи такава любов помежду ни. Можем да се опитваме да наложим закона в отношенията си, но Божията любов е единственият начин да придобием стабилността и сигурността, за които копнеем. Библията ни казва, че любовта е изпълнението на закона. Всъщност, когато попитах Исус коя е най-велика- та заповед, Той отговори, че тя е да възлюбим Господа с цялото си сърце, ум, душа и сила и да възлюбим ближния си като себе си. Любовта, а не законът, има ключовата позиция в отношенията ни с Бога и помежду ни.

Бог иска да преживяваме красотата от това да бъдем привлечени към Него от връзка много по-силна от чувството на задължение и вина, породени от закона. Ако все още с Бога ни свързва списък от правила и предписания, много скоро ще открием, че се мъчим да се освободим от юздите и ограниченията. Има огромна разлика между това да бъдеш свързан с някого от чувство на любовен възторг, или да бъдеш обвързан с него от задължение и вина.

Бог никога не е възнамерявал Неговите чада да бъдат обвързани чрез безкраен списък от външни принуди. Не Му е угодно да ни слуша да пъшкаме и да се оплакваме: „Каква досада! Трябва пак да отида на църква, а има стотици други неща, които бих предпочел да направя. Но ако не отида, Бог няма вече да ме обича, а и проповедникът ще ме гледа накриво, защото съм пропуснал проповедта му“.

Ако осъзнаем, че се измъчваме под тежестта на подобни мисли, това е сигурен признак, че действията ни не произтичат от отношения на любов с Бога и че вместо това сме изпаднали в легализъм (старание да се спасим чрез дела). Със сигурност Бог желае за нас нещо по-добро от едно мрачно и лишено от любов съществуване!

Бог никога не е съставял обширен договор, в който да пише: "Спазвай всичките Мои условия, и Аз ще те обичам и благославям; но ако нарушиш и най-малкото постановление, договорът се анулира и ти си вън от Царството Ми." Християните не са обвързани с Бога чрез тежък за изпълнение договор. Павел заявява, че единственото нещо, което го принуждава е Христовата любов (2 Коринтяни 5:14).

В продължение на години Бог трябваше търпеливо да работи в живота ми, преди да мога да се освободя от робството на себеправедността. Години наред бях чувал от други, че са получавали огромно благословение от Посланието към Римляните. Тъй като винаги търсех благословение, реших и аз накрая да се задълбоча в това послание. Но колкото и да се опитвах, то ми оставаше чуждо. Въпреки това реших да упорствам и да видя дали ще мога да открия какво е това, което други намираха за толкова завладяващо.

Един ден, докато изучавах тази неоченима книга, Бог просто направи революция във връзката ми с Него. Именно чрез Посланието към Римляните, Той ми откри значението на простата, изгъркана от употреба, но рядко проумявана дума - благодат. От този момент нататък, аз навлязох в такова непринудено и изпълнено с любов

общение с Него, че повече не се интересувах дали изобщо ще видя в служението си някое поразително чудо или не. Въпреки че бях склонен да се препъвам и падам, открих, че моите грешки не ме отчуждаваха от Бога. Връзката ми с Христос, която дотогава приличаше на возене с увеселително влакче, с резки издигания и пропадания, започна все повече да се превръща в спокойно, плавно пътешествие в удивителната Негова любов.

Представете си как се почувствах, когато открих дълбоката истина: „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Римляни 8:31). Годици наред бях полагал непосилен труд поради погрешното разбиране, че Бог е против мен. Представях си Го как ме дебне да прекрача границата, за да може да изпрати някое огнено осъждение, което с трясък да се стовари върху мен. Най-накрая разбрах, че Бог иска да се радвам на мира от Неговата безусловна любов, а не да живея със страха, който винаги съпътства легализма. Започнах да се отнасям към Бога по един напълно нов начин.

Разбрах, че законът е предназначен да служи като пътеводител, който да предпазва Божиите чада от опасност. Неговите ограничения служат по начина, по който родителските наставления, целят единствено благополучието на детето. Веднъж открили чудото на Божията благодат, не е нужно вече да бъдем държани под ключ чрез закона. Можем да подходим непринудено към живота, защото обичаме Бога и не бихме искали да направим нещо, което би наранило връзката на обич с Него. Когато познаем радостта от общението с Бога, не бихме желали никакви пречки или прегради да застанат помежду ни.

Всъщност, колкото повече опитваме Божията любов, толкова повече Той Самият става първостепенното ни желание и център на живота ни. Принудителните страни на закона стават излишни. Откриваме, че копнеем да угодим на Бога, просто защото Го обичаме.

И това е най-великата радост в живота - да изпитваме истинско общение на любов с Бога. Да знаем, че Той е на наша страна, че ни обича - това е най-мощният източник на сигурност, който човек може някога да познае. Да открия славната Божия благодат бе едно от най-важните събития в цялата ми духовна опитност. Научих се да се отнасям към Бога по един напълно нов начин: не въз основа на моите дела или моята праведност, а въз основа на Божията любов към мен, чрез Исус Христос.

Това е благодатта и тя е, която придава смисъл на живота. Всъщност, тя е, която прави живота истински, изобилен, пълноценен и удовлетворителен, прави го изобщо възможен. Защото когато очите ни се отворят за поразителната истина, че връзката ни с Бога не зависи от жалките камъчета, каквито са собствените ни усилия, а е поставена върху непоклатимата канара на Неговия неизменен и любящ характер, тогава животът блясва пред нас като една многоцветна експлозия от невероятни възможности.

Благодатта превръща опустошените и запустели полета в тучни, зелени пасища. Тя превръща задължението, вършено със стиснати зъби, в ентусиазирано, продиктувано от любов служение. Заменя сълзите и чувството на вина от собствените ни неуспешни усилия с нестихващ радостен трепет и смях поради щедро предложеното ни веселие от-дясно от Бога. Благодатта променя всичко!

Открили ли сте изобилната радост от живот под Божията благодат? Бихте ли приветствали напомнянето, че позицията ни пред Бога не зависи от собствените ни незначителни усилия, а от това, което Неговата всемогъща ръка е извършила за нас? Където и да се намирате в духовния си път, аз ви каня сега да отделите няколко минути, за да размишляваме заедно върху удивителната Божия благодат, изляна върху нас.

Защото е истина, че: Благодатта променя всичко!

1 – Благодатта – Простен

ЕДНА ВЕЧЕР ЧУХ реч на бившия Държавен Секретар, Доктор Хенри Кисинджър. Той каза на събралите се, че първата му грешка е спомената в автобиографията му, на стр. 1159: Отбеляза също, че тя била и последната.

Ако трябваше аз да си напиша автобиография, първата ми грешка вероятно щеше да се намира още в предисловието на книгата, ако не и в самото съдържание! Никога не бих се опитал да застана пред Бога въз основа на собствената си доброта. Изключено е. Не че съм някакъв долен, морално пропаднал тип, а просто, защото далеч не съм толкова добър, че да бъда одобрен и приет от един абсолютно свят Бог.

Безперспективна праведност

Един много обикновен начин да се опитаме да станем праведни е да определим какво праведността е и какво не е, да установим една система от правила и след това да живеем според нея. Само, че има един проблем: никой не може да живее на висотата на собствените си правила и затова си измисляме безброй извинения, за да обясним защо сме се провалили. Най-обикновеното е, че неуспехът ни, всъщност, не е по наша вина.

Ако изпусна чаша и тя се счупи, не се дължи на това, че движенията ми не са координирани, а защото някой ме е повикал в неподходящия момент. Другите са вдигали твърде много шум в съседната стая, така че, всъщност, вината за моята грешка е тяхна: „Вижте какво ме накарахте да направя!“, казвам, "Вие сте причината да го направя, а не аз." Никой от нас не обича да приема обвинения.

Този начин на реагиране можем да проследим назад чак до Адам. Той обвини Ева за своя провал. „Жената, която си ми дал за съпруга“, каза той на Бога, „нейна е вината, че съм такъв, какъвто съм“ (вижте Битие 3:12). В Притчи се казва: „Има поколение, което е чисто пред своите си очи, обаче не е измито от нечистотата си“ (Притчи 30:12).

Ако си мислите, че сте много чист човек, а всъщност не сте измит от нечистотата си, то праведността ви е убягнала. Библията казва: „Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си, и истината не е в нас...Ако речем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец, и Неговото слово не е в нас.“ (1 Йоан 1:8, 10). Писанието ясно изявява проблема ни: „...Целият свят е виновен пред Бога...Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:19, 23).

Всеки път, когато се опитаме да изградим праведността си върху спазване на правила, в края на краищата ще бъдем принудени да признаем, че работим с разтеглива мярка. Аз винаги ще се виждам морално по-добър, отколкото вие ме смятате и вие, в моите очи, ще изглеждате винаги по-зле морално, отколкото се виждате. Мога да видя във вашия живот какви ли не грешки, но като се погледна, малкото недостатъци, които забелязвам, не изглеждат толкова лоши.

Дори и праведността, която мога да постигна чрез това, което правя, е само една фалшива праведност. В Библията се казва: „Защото всички станахме като човек нечист и всичката ни правда е като омърсена дреха...“ (Исая 64:6).

*Ако връзката ни с Бога зависеше
от това да бъдем праведни и добри,
никога не бихме успели да се
справим.*

Почти комично е да гледаме, как някои хора се перчат в дрипите си. Те се шляят насам-натам, придавайки си вид на свръхдуховни, облечени в някаква показна религиозност, която казва: „Аз съм по-свят от теб“. Говорят шепнешком, защото си мислят, че звучи по-свато и по-духовно. Използват архаизми като смятат, че такива думи звучат по-духовно. Виждаме ги да се пъчат със своята праведност, да пристъпват важно, да се изтъкват... а Бог клати глава неодобрително и казва: „Мръсни дрипи“.

Ако общението ми с Бога зависеше от това да бъда праведен и добър, никога не бих се справил.

Каква е мярката?

Тези, които вярват, че могат да станат угодни на Бога без Исус, ще трябва да се занимават с някои решителни въпроси. Ако те вярват, че могат да влязат в небето, като достигнат известно ниво на доброта, тогава според какво мерило би трябвало да живеят? Какво ще изисква Бог от тях? Толкова много хора казват: „Чувствам, че общо взето съм внимателен и добър човек и съм готов да се явя пред Бога въз основа на собствените си заслуги“.

Но тези хора забравят да вземат предвид, че Божиите норми са различни от нашите. Исус ни показва какво е Божието изискване спрямо тези, които биха се стремили да влязат в небесното царство със собствени усилия, когато каза: „И тъй, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец“ (Матей 5:48). Мярката за този, който иска да бъде праведен пред Бога е абсолютно свършенство и нищо по-малко от това - не само да полага всички усилия, или да бъде искрен, но да спазва безпогрешно всичко, което Бог е предвидил за човека. Явно е, че тези, които вярват, че могат да спечелят вечен живот поради добрите си дела, имат криво погрешно разбиране за святостта на Бога и за това какво означава да бъдеш праведен пред Него.

Ако ще въвеждаме мярка за праведно поведение, то трябва да използваме тази, установена от Исус Христос. Той е единствената личност, чийто живот беше причината Бог да каже: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“ (Матей 3:17). За да се радваме на общение с Бога, трябва да бъдем толкова праведни колкото самия Исус. В Йоан 16:8, 10 Исус казва: „И Той (т.е. Святият Дух), когато дойде, ще обвини света за ... правда, защото отивам при Отца, и няма да Ме виждате вече“. Възнесянето на Исус в небето е Божието свидетелство пред света, че Исус е Неговият Син. Сякаш Бог казва: „Това е праведността, която ще приема в небето“. Животът на Исус е единствената мярка за праведност. Ако искам да бъда приет от Бога, трябва да бъда праведен като Исус Христос. Писанията показват, че има само един вид праведност, която Бог ще приеме, а именно праведността на самия Христос. Така че, ако искаме да застанем пред Бога въз основа на собствените си добри дела, трябва да живеем живот, който по доброта се равнява на тази, която виждаме в Исус.

Разбирам, обаче, че това е невъзможно. Не е по силите ми да постигна този вид праведност. Самият Исус заявява: „Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Матей 5:28).

Също: „А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си (без причина), излага се на съд“ (Матей 5:22). И по-нататък: „Обичайте неприятелите си, правете добро на тия, които ви мразят. Благославяйте тия, които ви кълнат, молете се за тия, които ви правят пакост. На този, който те плесне по едната буза, обърни и другата; и на този, който ти вземе горната дреха, не отказвай и ризата си. Дай на всеки, който ти поиска; и не изисквай нещата си от този, който ти ги отнема“ (Лука 6:27-30). Заповядва

ни: „...обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад“ (Лука 6:35).

Как може някой да бъде толкова праведен? За себе си знам, че не мога. Провалил съм се ужасно. Означава ли това, че трябва завинаги да бъда отчужден от Бога? Няма ли въобще никаква възможност да се радвам на общение с Него? Трябва ли да продължавам в тази празнота, в тази безизходица, търсейки и стремейки се към нещо, което никога няма да мога да получа?

Ако има някаква надежда Бог да ни прости, то трябва да съществува друга основа за това, различна от нашите дела. Както Павел заявява: "Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела изисквани от закона..." (Римляни 3:20).

Ако изобщо някога можем да се радваме на общение с Бога, то ще трябва да ес основава на нещо друго, различно от собствената ни праведност. правилата за праведност, които Бог е установил, са прекалено строги, за да можем да ги спазваме. не са по силите ни. Единствената ни надежда е, че за нас е осигурена друг вид праведност, основана на принцип напълно различен от този на собствените ни дела.

Благодаря на Бога, че такъв принцип съществува! Нарича се благодат.

Какво представлява благодатта?

Основното значение на думата благодат е „красота“. В Новия Завет, благодат означава „Божие незаслужено благоволение“. Благодат е Бог да ми даде нещо, което не мога да получа със собствени усилия. Благодат е да бъда приет от Бога, въпреки че не го заслужавам и въпреки че не съм достоен за това.

Библията учи, че получавам благодат въз основа на моята вяра и доверие в Бога. В Евреи 11:6 се заявява, че без вяра е невъзможно да угодим на Бога. Получаваме прощение от един свят Бог само чрез вяра в Исус Христос и в Неговата смърт заради нас. Когато сложим доверието си в Него, старото досие е изтрито, започваме нов живот.

Не е възможно да получим прощение, като следваме някакъв закон или религиозна система. Необходимо беше Христос да отиде на кръста, за да положи основата, поради която мога да имам достъп до Бога.

Когато Исус се молеше в градината, Той каза: „Отче, ако щеш отмени Ме с тази чаша; обаче не Моята воля, но Твоята да бъде“ (Лука 22:42), с което искаше да каже: „Ако е възможно хората да бъдат спасени по някакъв друг начин, освен чрез Моята смърт - ако могат да бъдат спасени, като станат религиозни, като спечелят по някакъв начин собствената си праведност - то тогава Аз не искам да отида на кръста. Моля Те, не Ме оставяй да премина през това ужасно изпитание“. Но това не беше възможно, и така Той отиде на кръста, умря, бе погребан и възкръсна. Неговата смърт направи възможно Бог да излее благодатта Си над теб и мен.

Може би един пример ще ни помогне да си изясним това. Представете си, че сте обвинен в извършване на престъпление. Обвинен сте, че сте влезли незаконно в имота на Вашия съсед. Всеки адвокат, който защитава подсъдим знае, че има два начина да бъдете оправдани: като се опитате да докажете, че не сте навлезли в имота на съседа Ви или, че сте имали пълното право да бъдете там.

А сега, нека приложим същата логика към нашето духовно състояние. Бог ни обвинява, че сме грешници, защото сме се разбунтували против Неговия закон и Неговата воля. Обвинява ни в неправедност.

Как можем да бъдем оправдани от тези обвинения? Не можем да кажем, че сме невинни, защото сме виновни. Всички сме съгрешили. Нито пък можем да кажем, че сме имали право да направим това, което сме направили, защото не сме имали това право. Ясно е, че действията ни са били погрешни. Как тогава можем да се възползваме

от закона, в желанието си да бъдем простени? Отговорът е, че не може. Случаят е приключен. Не сме имали право да направим нещо, но въпреки това сме го направили - следователно сме виновни.

Големият банков обир

Нека сменим примера. Да предположим, че напълно съзнателно и умишлено съм обрал една банка. Законът ме осъжда, защото нито мога да кажа, нито да докажа, че не съм направил обира. Заснет съм с видео камера. Не мога да твърдя, че съм имал право да го направя, тъй като кражбата се осъжда от закона. Следователно, според него, не може да ми бъде простено.

По време на съдебния процес може да се опитам да кажа: „Обещавам, че няма вече да обирам банки до края на живота си. Отсега нататък ще живея честно и почтено. Никога вече по незаконен начин няма да взема нещо от някого“. Но това все пак не ме оправдава за онова, което вече съм направил. Може да се опитам да кажа, че трябва да ми се прости, защото съм направил много добрини с парите. От тях съм дал на църквата и съм изхранвал семейството си. Но „праведните“ ми дела не могат да неутрализират, или да опростят вината ми.

Съдията може да нареди да върна на банката всичките пари, които съм взел. Като част от присъдата ми, той може да ми заповяда да събирам консервни кутии, захвърлени покрай магистралата, за да помогна да опазим Америка красива. Може да прекарам остатъка от живота си във вършене на добри дела, но пак няма да ми бъде простено това, което вече съм направил. Всички дела, изисквани от закона, не могат да заличат вината ми.

Грешните ми постъпки от миналото все още съществуват. Аз съм крадец и присъдата е ясна.

Защо тогава, в духовно отношение, толкова много хора се опитват да докажат, че са невинни пред Бога, като се позовават на добрите си дела?

Мнозина от нас, реагират на своите грехове, вина и неправедност с разкаяние и взимане на нови решения. Искаме да се поправим и да отворим нова страница в живота си. Но тези усилия не могат да спечелят опрощението ни. Дори и най- добрите ни усилия не могат да заличат вината ни за това, което вече сме направили. Не можем никога да бъдем оправдани чрез добри дела. Даже един цял живот на добри дела не може да изкупи един единствен грях.

Бог ни прощава въз основа на жертвата на единородния Си Син. Цялата наша вина - всичките ни минали и бъдещи прегрешения - беше приписана на Исус Христос, невинният Агнец, на Съвършения, Който не познаваше грях. Той умря вместо нас. Понесе вината ни; страда и умря заради греховете ни. Павел пише: "Който за нас направи грешен /гръцки - грях/ Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога" (2 Коринтяни 5:21). Исус стана грях за нас, за да може ние да бъдем опростени чрез Него. С други думи, Той размени мястото си с нас. „...Богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“ (2 Коринтяни 8:9). Той е взел греха ни и ни е простил, заради простата ни вяра и доверие в Него.

Исус, нашата надежда

Когато Бог сложи върху Исус престъпленията на всички ни, Христос прие осъждението, което ни се полагаше, поради греховете ни. Той прие нашето заслужено

наказание, което според Библията е смърт (вижте Римляни 6:23). Бог е заявил, че ако повярваме, че Исус Христос е наш Господ и Спасител, ще ни бъде простено всяко прегрешение, което някога сме направили. „...Кръвта на Исус Христос, Неговия Син, ни очиства от всеки грях“ се казва в 1 Йоан 1:7. Това очистване е нещо, което законът никога не можеше да направи; то е осигурено чрез благодатта.

*Можем да се стараем да
достигнем небето със
собствени усилия, или да
положим вярата си в Исус.*

Факт е, че вярата е нашата единствена надежда. Добрите ни постъпки, усилия или дела никога не могат да ни спечелят Божието прощение. Павел заявява това със силните думи: „А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда“ (Римляни 4:5). На този, който не върши дела, а просто вярва, Бог вменява праведност. Бог ни дава това прощение поради вярата ни в делото, което Исус Христос вече е извършил за нас.

Изборът е ваш

Вие имате избор. Можете, или да се стремите да достигнете небето със собствени усилия и да се опитвате да бъдете добри колкото Исус, или да положите вярата си в Исус и да получите праведност пред Бога, като дар на благодатта Му.

За мен такъв избор изобщо не съществува. Знам, че чрез добрите си дела не мога по никакъв начин да достигна небето. Осъден съм безнадеждно, поради миналите ми грехове. Нямам никаква възможност да бъда приет от Бога освен чрез Неговата милост.

Добрата новина е, че Бог е промислил начин да бъдем приети от Него. Бог, Който е абсолютно свят и чист и толкова праведен, че никакъв грях не може да устои в присъствието Му, е приготвил начин за хора като нас да имаме общение с Него. Когато повярваме в жертвата, която Исус Христос принесе за нас - въпреки, че не сме я заслужили - Отец ни подарява пълно опрощение.

Това е евангелието на благодатта. Всеки един от нас може да има връзка с Бога, макар че далеч не сме свършени. Въпреки това можем да имаме прекрасно общение с Бога, чрез Неговия Син Исус Христос.

Когато общението ни с Отец се основава на вяра в Сина Му, връзката ни е стабилна. Сега ние сме Божии синове. Понеже Той е наш Баща, няма защо да се чудим дали сме достойни да дойдем при Него. Не правим това въз основа на нашето достойнство, а на родството ни с Него.

Това е същността на евангелието на благодатта. Бог гледа на нас така, като че ли никога не сме извършили нито едно прегрешение спрямо Него.

За мен е трудно, обаче, да гледам на себе си по този начин. Поглеждам се в огледалото и си казвам: „Чък, ти си грешник. Не можеш да контролираш апетита си; имаш толкова много недостатъци“. И въпреки това, Бог ме поглежда и казва: „Простен!“ Той ме обича и ме приема такъв какъвто съм, защото съм в Исус Христос. Така, както е приел собствения Си Син, така сега Той приема и мен. Павел ни казва, че сме приети във

„Възлюбения Му“ (Ефесяни 1:6). Възлюбеният е Христос; и вие, бидейки в Христос, сте приети от Бога точно така както Христос е приет.

Ето защо евангелието на благодатта е най-добрата новина, която някога съм чувал. Бог ни прощава, защото вярваме в Сина му, Когото Той изпрати да умре за греховете ни. Всичките ни грехове са заличени. Не ни държи сметка за вина. Както Павел ни казва: „Блажени ония, чиито беззакония са простени, чиито грехове са покрити. Блажен е оня човек, комуто Господ няма да вмени грях“ (вижте Римляни 4:7-8).

Като Божии синове, имаме пълното право да дойдем при нашия Отец и да Го помолим за всичко, от което имаме нужда. Можем напълно да се доверим на мъдростта на нашия Отец, с която ще отсъди да удовлетвори или да отхвърли молбата ни, според знанието Си за това кое е най-добро за нас. Можем да поверим живота си на нашия небесен Отец, Който толкова много ни обича. Той ще ни даде само това, което е най-добро.

Каква радост е да знаем, че Бог копнее да ни подари богатството и пълнотата на Своята любов - не защото я заслужаваме, а защото Той ни обича. Това е евангелието на благодатта в Исус Христос!

2 – Благодатта – Вратата никога не е затворена

КОЛКОТО И ДА Е ПРЕКРАСНО, прощението е само половината от евангелието за благодатта. Мнозина вярват, че Бог ни е простил в Христос. При тях проблемът е втората половина на добрата вест: а именно, че само заради вярата в Исус Христос, Бог ни счита за праведни.

Далеч не всеки вярва в това. Разни групи са установили норми за праведност, но рядко са на едно мнение, какви точно трябва да бъдат тези норми.

За или против злато

Не много отдавна в някои групи се проповядваше, че е грешно да се носят копчета. Използваха телени закопчалки - мъжко и женско - на дрехите и не си и помисляха да сложат обикновени копчета на каквото и да било. „Ти носиш копчета?!“, казваха те. „Как може да си такъв грешник? Срамота!“. Дори и днес има групи, които проповядват, че е извънредно грешно да се носят златни украшения. Смятат, че не е възможно да си праведен, щом носиш злато. В продължение на цялата история на човечеството, хората са установявали различни норми за праведност. Идеята винаги е била, че ако спазват точно тези норми, Бог ще ги приеме.

Съществува, обаче, истински проблем, когато се опитваме да установим праведност, основана на закони или на дела. Факт е, че рядко живеем на висотата дори на собствените си норми!

Всеки от нас възприема известен морален стандарт, който смята за добър и правилен. „Ето, това е моето истинско аз“, си казваме, „или поне, този, който бих могъл да бъда, ако не съществуваха външни пречки“. Психолозите го наричат нашето „супер его“, нашето „идеално аз“. За съжаление, никой не познава моето „истинско аз“. Защо? Защото „истинското ми аз“ е свършено, твърдят психолозите, фактически, дори аз самият не познавам истинското си аз, защото обстоятелствата непрекъснато ми пречат да бъда толкова прекрасен, колкото съм в действителност.

Освен за „супер его“, психолозите говорят и за „его“, което представлява нашата реална, истинска същност. За съжаление, истинската ни същност никога не достига до нормите, поставени от нашето „идеално аз“.

И така, ако има значителна разлика между вашето супер его и вашето его, ви считат за човек непригоден за живота. От друга страна, ако знаете, че не сте съвършен и нямате такива високи изисквания спрямо вашето „идеално аз“, тогава ви приемат като човек, добре пригоден за живота.

Психолозите често се стараят да занижат моралните изисквания на супер егото на даден индивид, като казват на пациента си, че си е поставил непрактични цели. „Никой не е толкова съвършен, никой не е толкова добър“, казват те. „Това, което нравите не е чак дотам неестествено. Всеки го прави. Не трябва да се опитвате да си поставяте толкова високи изисквания!“ Тези терапевти непрекъснато се опитват да намалят разликата между супер егото и егото, за да можем да се радваме на по-уравновесен живот. Те търсят лек, като занижават супер егото.

Съпоставете това с делото на Исус. Той не се опитва да занижи супер егото; Неговата цел е да завиши егото. Той иска да издигне истинската Ви същност!

Въпреки, че истинското ми "аз" стои доста под идеалното ми „аз“, все пак аз съм праведен пред Бога, и Той гледа на мен като на съвършено праведен поради вярата ми в Исус Христос.

Това е втората страна на евангелието за благодатта. Първо, Бог се е погрижил за всичките ви грехове, те са измити и простени поради вярата ви в Исус Христос. Второ, Бог гледа на вас като на праведни, понеже вярвате в Исус Христос. Независимо от това, какво правите или не правите, независимо от спазването на какъвто и да е етичен кодекс, Бог ви вменява праведност, защото вярвате в Исус Христос.

Това е славното евангелие, добрата вест. Да знам, че Бог ме приема поради вярата ми в Исус Христос и че праведността ми е чрез вяра в Исус

Христос, е наистина добра вест!

Вратата е отворена

Защо това е толкова добра новина? Защото изобщо не е нужно да се страхувам и да казвам:

„О, не смея да се явя пред Бога, защото току-що излъгах. Току-що избухнах. Току-що измамах онзи човек. Ох, сега нямам право да помоля Бог за помощ, защото се провалих в изпълнението на онази задача“. Ако праведността ми се дължи на делата ми, тогава Сатана може да залоства вратата към Бога практически през цялото време, защото никога не правя толкова много, колкото чувствам, че трябва. Никога не съм толкова добър, колкото знам, че трябва да бъда. Не съм достигнал моето супер его. Не съм живял съгласно собствените си норми относно това, което смятам, че е правилно. Понеже не съм успял да спазя тези идеални норми, Сатана ще използва моята несполука, за да ме държи далеч от Бога. „Нямаш право да молиш Бог за помощ, след като току-що отново Му измени. Знаеш, че постъпката ти не е угодна на Бога, и въпреки това я извърши. Сега си загазил и искаш Бог да ти помогне. Мислиш си, че ще те послуша ли? В никакъв случай!“

Сатана може винаги да залости вратата към Бога, ако успее да ме накара да погледна на себе си и да се вирам навътре. Но ако гледам на Исус Христос и ако съзнавам, че съм считан за праведен поради вярата ми в Христос, Сатана не може никога да залости вратата.

О, той все още идва при мен и ми казва:

„Чък, ти си един загубен окаяник. Нямах никакво право да заставах пред хората и да прогласявах славната блага вест за Исус Христос. Нямах право да стоиш там и да учиш хората на Божието Слово. Ти се провали в тази област, провали се и в онази... Животът ти е пълна бъркотия!“

Винаги когато стане това, започвам да се усмихвам, защото съм сигурен, че съм се промъкнал незабелязано край него с някои неща - знам, че има няколко неща, които той дори не споменава! Казвам му: „Сатана, не ме плашиш с обвиненията си; няма да ме накараш да избягам и да се скрия някъде. Всъщност, знам, че това, което казваш е истина. Знам, че се провалих. Знам, че имам слабости. Но ти не ме тласкаш далеч от Исус Христос, а само ме тласкаш към Него, защото единствената ми надежда е кръстът на Исус Христос!“

И така, побягвам към единственото място, където съм в безопасност, единственото място, където изобщо имам някаква надежда. Със сигурност мога да кажа, че не храня никаква надежда в собственото си аз, нито в собствената си праведност.

Но имам голяма надежда в делото, което Исус Христос извърши за мен и в това, което Бог върши в мен, чрез силата на Святия Си Дух, като ме преобразява според образа на Христос.

Тези неща, които не мога да направя за себе си, Той ги прави вместо мен. Областите, в които бях толкова слаб, Той ме е направил силен. Признах слабостта си и безпомощен се хвърлих в ръцете Му. Това, в което някога бях слаб и непрекъснато се препъвах, сега стоя здраво, защото силата Му се показва съвършена в слабостта ми (вижте 2 Коринтяни 12:9).

Безспорно, все още не съм напълно такъв, какъвто Бог иска да бъде. Съвсем не! Но благодаря на Бога, че не съм това, което бях. А дори и в сегашното ми несъвършено състояние, Бог ме счита за праведен и свят. Ето защо, никога не искам да бъда заварен другаде, освен в Исус Христос. Никога не трябва да виждаме себе си извън Него.

Няма степени на праведност

Ако Бог ни е вманил праведността на Христос, защото сме повярвали в Него, тогава е безумие да се опитваме да подобрим тази праведност, като вършим дела. Не можем да подобрим Божиата праведност. Невъзможно е да усъвършенстваме праведното си стоене, което Бог ни е вманил. Ние сме праведни. Това е Божиата преценка за нашия живот, защото вярваме и се доверяваме на извършеното от Исус Христос.

*Праведността ни, сега и за
вечността, е резултат на
простата ни вяра в
Божия Син.*

Никой в небето няма да се хвали с това, колко праведен се е направил. Не ще има нужда да слушаме Авраам, Давид, или Павел да разказват надълго и нашироко за всичките прекрасни неща, които са извършили, за да се намерят праведни пред Бога. Тези хора просто вярваха в Бога и вярата им се счете за праведност.

В небето никой от нас няма да сравнява добрите си дела с тези на другите, защото ще има само един, Който ще приеме слава пред трона на Бога. Ще има само

една блестяща звезда. Там няма да има никаква духовна кастова система, според която някои ще се огряват от славата на собствените си дела, докато други от нас ще стоят в тъгла, учудени как въобще са се добрали дотам. Исус, и само Исус, ще приеме славата за нашето спасение. Ако не беше заради Него, никой от нас не би бил там.

Както Павел казва: „Далеч от мен да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос!“ (Галатяни 6:14). Независимо от това колко добри дела сме извършили за Него, колко хора сме довели при Него или колко църкви сме основали за Него, нашата единствена слава е в Исус Христос, Който умря за нас. Праведността ни не е въпрос на добри дела и човешки усилия, нито на спазване на определени ритуали или на диетични правила. Праведността ни - както тук, сега, така и за цялата вечност - е резултат на простата ни вяра в Божия Син, Исус.

Праведността чрез вяра премахва всички различия между тези, които принадлежат на Христос. Аз не съм по-добър от вас, нито вие - от мен. Всички сме грешници, спасени единствено чрез Божията славна благодат. Няма друг начин, чрез който да застанем праведни пред Бога. Има само един вид праведност, която Бог ще приеме, и това е вменената ни праведност на Исус Христос.

Ако търся връзка с Бога въз основа на собствената ми праведност или дела, ако очаквам да бъда благословен, защото съм имал добро поведение през седмицата, или, защото съм прочел толкова много глави от Библията, или защото съм се молил много, тогава отношенията ми с Бога ще бъдат винаги неукрепнали. Понякога ще чувствам, че връзката ми с Него е добра, а друг път - че е лоша. Защо? Защото се опитвам да поставя за основа на отношенията ми с Него моята праведност.

Без благодатта, общението ми с Бога никога няма да бъде нещо реално съществуващо и няма да бъде възможно да се наслаждавам на мир. Ако отношенията ми с Бога биха зависели от това как се чувствам, или как живея, или от собствената ми праведност, през по-голямата част от времето не бих могъл да имам контакт с Бога.

Обаче, когато връзката ми с Бога, се основава на Божията благодат към мен, вратата на благословенията никога не е затворена. Божиите благословения се дават въз основа на Неговата благодат, на Неговото незаслужено от нас благоволение. Аз самият никога не мога да заслужа или да спечеля някакво благословение. Благословенията, които идват в живота ми, се дължат винаги на Божието незаслужено благоволение към мен. Той ме обича толкова много, че ме благославя независимо от всичко. Бог е тъй добър! Най-истинското хваление е това, което се издига спонтанно от сърцата ни, когато познаем Божията чудна благодат към нас.

Една упорита тенденция

Оказа се много трудно да се освободим от схващането, че праведността ни по някакъв начин е свързана с делата, които вършим за Бога. Склонни сме да считаме някои вярващи за по-святи от други поради проявите им. Можем дори да се уловим, че използваме това мерило, за да съдим другите. Ако някой не върши до същата степен делата, които ние вършим, или ако не е така ревностен, като нас, тогава, със сигурност този човек не е толкова праведен, колкото сме ние.

Извънредно трудно е да изключим от мисленето си идеята за праведност чрез дела. Понеже тази представа е толкова дълбоко вкоренена, много от нас са в непрекъсната борба с чувството на вина. Дори и като християни, можем да изпадаме в съсипващи ни моменти на вина. Тъй като обичаме Бога, искаме да възприемем избрани от нас норми на поведение, отговарящи на идентичността ни на Божии деца. Сега, след

като Христос обитава в мен, аз искам да изявявам Неговата любов, която е дълготърпелива, издръжлива, блага, внимателна и милостива.

И все пак, колко крехка може да бъде тази любов в живота ми! Например, може да си карам по магистралата, и шофьорът пред мен да направи някакво глупаво движение, с което да застраши живота ми. Моментално гневни чувства нахлуват в ума ми. Имам желание да натисна клаксона и да се доближа толкова много до колата му, че да покажа на този идиот, какво е истинското ми мнение за шофирането му. Но, след като съм си помислил всички тези долни неща, се сещам, че до номера на колата ми пише „Голгота“. В този момент, всички мои стари, познати чувства на вина нахлуват в сърцето ми. Осъдителни мисли от сорта на: „Ех, че страхотно свидетелство си ти!“ заливат ума ми и ме карат да се чувствам абсолютен грешник. Ето, пак избухнах, още веднъж измених на Бога, и в мен се настанява чувството на пълно отчуждение от Него.

*Да се опитваме да основем връзката си
с Бога върху лични усилия и дела
означава непрестанна борба.
Не можем да познаем Божия мир,
докато не преживеем Божията благодат.*

Това, което е трудно да се възприеме е, че дори и поведението ми да е погрешно, то няма нищо общо с моята праведна позиция пред Бога. Толкова е трудно да отделим понятието за дела и закон от идеята за праведността! Поведението ми и позицията ми пред Бога изглеждат неразривно свързани, но въпреки това те са напълно независими.

Истината е, че сам Бог ми е вменил позиция на праведност, просто защото вярвам в Неговия Син, Исус Христос. Ако спазването на списък с правила, като например: „никога не се ядосвай, когато караш кола“ или „никога не избухвай пред децата си“, би могло да ни доведе до праведни отношения с Бога, тогава би съществувала връзка между поведението ми и позицията ми пред Бога. Но няма правила, които да дават живот, защото грехът донесе отчуждение и смърт. За да имаме живот, Бог трябваше да направи Нов Завет, основан на по-добри обещания от праведност чрез дела. Този Нов Завет е евангелието на благодатта.

Благодат и мир

Може би сте се почувствали като жалка отрепка. Били сте раздразнителни и непоносими, и сте си помислили, че е невъзможно Бог да ви обича. Чувствате се напълно отвлечени от слабостите на плътта си. Знаете, че всичко, което заслужавате за наказание, е Бог да ви удари плесник, с опакото на ръката Си.

И тогава, внезапно, като изневиделица, Бог ти дава някакво прекрасно благословение. В този момент, от сърцето ви се изтръгва спонтанно хваление и поклонение пред Бога. Това е най-истинската форма на хваление - това, което бликва спонтанно, в отклик на Божията благодат. Това е хвалението, което казва: „Бог е толкова добър към мен. Не заслужавам и частица от това“.

Понеже съм свързан с Бога по благодат, каквото и да стане, никога не съм лишен от Неговите благословения. Но ако очаквам Бог да се намесва в моя полза, в отговор на моята доброта или дела, през голяма част от времето ще бъда отделен от благословенията Му.

Открил съм, че отсъствието на Божиите благословения в живота ми няма нищо общо с външните ми прояви, а по-скоро произлиза от липсата ми на вяра в Неговата благодат. Разбрах, че Божието благословение е безусловно. Колкото повече виждам това благословение в живота си, толкова повече осъзнавам, че абсолютно не го заслужавам. Поради тази истина, мога да имам чуден мир. Няма защо да се тревожа.

Ако уповаваме на собствената си праведност, като основа на връзката ни с Бога, никога няма да живеем в постоянен мир. Опитите да основем връзката си с Бога на лични усилия и дела, означава непрестанна борба, вечно напрежение и принуда. Ако искаме някога да познаем Божия мир, трябва да прозрем, че тази удивителна Божия благодат първа протича към нас, въпреки че сме били жалки и недостойни.

И така, след като приемем тази славна Божия благодат, Божият мир изпълва сърцата и живота ни. Знаем, че Той ни обича - въпреки че далеч не сме свършени и при това сме се провалили.

Даже и тогава, когато изглежда, че никой не ни обича (а и не виним никого за това, защото и ние самите дори не се обичаме), Бог продължава да ни обича.

Чували ли сте някога за сиамските близнаци в Новия Завет? Това се двете думички "благодат и мир". Те вървят винаги заедно и то в този ред. Можем да кажем, че първият от близнаците е благодатта. Винаги се казва благодат и мир, никъде в поздравите не ги срещаме в обратния ред. Защо? Защото това би означавало да сложим каруцата пред коня. Правилният ред винаги е "благодат и мир", защото не можем да познаем Божия мир в сърцата си, докато преди това не сме преживели Божията благодат в живота си.

Пъкй чисти ккто Исус

Библията казва, че този, който е положил вярата си в Исус е бил „оправдан“. Какво означава това? Означава, че Бог ни е дарил с такава позиция пред Себе Си, сякаш никога не сме съгрешавали.

Това никак не беше незначително постижение от страна на Бога! Защото, ако всички сме съгрешили и не сме улучили целта, то как може Бог да гледа на нас така, сякаш никога не сме съгрешили и въпреки това да бъде справедлив? Ако вижда живота ни такъв, какъвто той наистина е и трябва да действа в качеството Си на справедлив Бог, то как може да се отнася към нас, като че ли сме свършени?

Ето тук се проявява силата на евангелието.

Бог направи безгрешният Исус да стане грях заради нас. Писанията заявяват, че Бог стовари върху невинния Христос беззаконията на всички нас.

Исус буквално зае моето място и понесе наказанието, което заслужавах аз, виновният грешник.

Това е славното евангелие на благодатта. Можем да имаме позиция на праведност пред Бога много по-превъзходна от тази, която бихме постигнали чрез закона. Защото, колкото и педантично да се опитваме да го пазим, усилията ни винаги ще са недостатъчни. Но праведността, която идва чрез вяра в Христос, се вменява за наша и е свършена. Нищо не може да бъде прибавено към нея. В Христос аз имам абсолютно свършена, праведна позиция пред Бога. Не съществуват никакви обвинения срещу мен. В Неговите очи, аз съм свършен. Това не означава, че съм свършен човек - в никакъв случай! Това означава, че Исус Христос е свършен и Неговата праведност е вписана на моя сметка, поради вярата ми в Него.

Как славя Бога за познанието на Неговата благодат, която Той разкри на сърцето ми и за общението на любов, което имам с Него! То не е променливо. Не се мени, когато съм в депресия, когато бъркам, или се ядосвам. Тази връзка е стабилна,

непрекъсната и всеприсъстваща. Бог ме обича, когато съм мил, обича ме и когато съм лош. Колко е хубаво да познаваш Божията благодат и благата вест на благодатта!

3 – Благодатта – Няма любимци в царството

Забелязали ли сте колко често точно тези хора, които сме смятали за неспасяеми, са били набелязани от Бога да бъдат следващите повярвали?

В Калвари Чапъл нередко се случва отдавна загубили следите си приятели да се срещнат неочаквано в коридора, да се погледнат въпросително и да възкликнат в един глас: „Ти пък какво правиш тук?“. Това, че се виждат в църквата, с Библия в ръка и усмивка на лице, направо ги смайва. Никой от тях не си е помислял, че другият може да бъде спасен.

Не смятам, че мнозина в ранната църква са се молили за спасението на Павел. Вероятно са си казвали: „Господи, премахни този човек. Той ще унищожи църквата. Спри Го, Господи!“. Навярно са се надявали, че Бог, за възмездие, ще дръпне спусъка.

Но Той е имал друг начин да го спре, съвсем различен от очакванията им. Бог закова на място живота на Павел по пътя към Дамаск и там го преобърна на 180 градуса. Савел бе новороден като Павел и стана най-великият вестител на евангелието за благодатта в цялата история.

Бог е специалист в поемането на най-неблаго- надеждните кандидати и в превръщането им в трофеи на Своята благодат. Той е способен да извърши прекрасна промяна във всеки един от нас. В състояние е да преобърне ценностната ни система и да ни направи нови създания в Христос. Бог ни призовава да бъдем пример за това, което благодатта Му може да извърши.

Никой не е твърде малък

Понякога бъркаме, като мислим, че Бог използва само „специални“ хора - силните, интелигентните, красивите. Не можем да си представим, че има място и за останалите от нас. Но много бъркаме!

Бог няма „важни“ хора. Той употребява и работи чрез обикновени, непретенциозни хора. Ето защо Павел пише: „Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според хората, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните“ (1 Коринтяни 1:26-27).

Бог обича мас, обикновените хора, и ни дарява на със способности, за да заемем мястото си в тялото на Христос. Всяко умение, което имаме, е дар от Неговата ръка. Всичко, което имаме ни е дадено. Както Павел казва в 1 Коринтяни 4:7 „И що имаш, което да не си получил?“.

Как мога да се гордея със служението си, сякаш не съм го получил, като че ли това, което съм способен да споделя с другите, е проява на собствената ми гениалност или интелигентност? Всичко ценно, което имам, е дошло от Бога. Невъзможно е да се хваля или гордея сякаш съм някой, който е независим от Него. Отделен от Бога аз съм нищо. Извън Него не съм способен на нищо.

Хората често си създават високо мнение за собственото си значение и величие и тайно се наслаждават на мястото, което заемат в Божието дело. Но истината е, че Бог не се нуждае от нито един от нас. Съжалявам, ако това ви кара да се чувствате маловажни, но е вярно. Той е избрал да ни употреби, но не е задължен да го прави. За Него просто е еднакво лесно да употреби някой друг.

Това е много вълнуващо за мен. Не съм бил избран да служа, защото съм толкова прекрасен. Бог не ни избира заради нашите способности, величие или потенциал. Избира ни, защото решава да ни избере. Гордите и важни хора не харесват това. Те са „над“ това да бъдат избрани...така че, обикновено не биват избрани. Бог избира чрез Своята благодат. Той избра мен. Избра и теб.

Небето ще бъде изпълнено с изненади. Като се огледаме наоколо, първо, ще се изненадаме да видим там всички онези, за които сме си мислили, че никога няма да се доберат до там. Следващата изненада ще бъдат тези, заели почетните места в първата редица. Ще попитаме: „Кои са тези хора?“

„Никога не съм ги виждал преди. Някои от тях посещаваха Калвари Чапъл“, ще отговори някой, „Но къде ли е Чък?“. И там, някъде, най-отзад в тълпата, на последния ред, аз ще извикам: „Тук съм! Слава на Бога! Чрез Неговата благодат съм тук!“

Всички са равни в царството

Преди да срещне Исус лице в лице, по пътя към Дамаск, през по-голямата част от живота си, апостол Павел беше фарисей. Както си спомняте, фарисеите бяха членове на твърде стриктна, легалистична еврейска секта, които така силно се противопоставяха на Исус. Можете да получите представа за това какви са били, като разгледате молитвите им, някои от които са запазени за нас. Всяка сутрин равините са се молили: "Благодаря Ти, Отче, че не съм се родил езичник, роб или жена . Без съмнение, години наред, това е било част от молитвения живот на Павел.

Колко интересно е тогава, че в Галатяните 3:28, апостолът обръща с главата надолу и трите части на тази традиционна молитва. Той пише: Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, нито женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса”.

Исус направи достъпна до Бога еднакъв за всички.

Бог ни приема като Свои многообични деца – това е красотата на евангелието.

Исус е великият изравнител. Неговата благодат отказва да издига един човек над друг. Ние всички сме едно, защото в Христос, Бог приема с еднаква готовност както единия, така и другия грешник. Той счита за изключително ценна всяка една душа.

Това евангелие е упражнило огромно влияние навсякъде по света, където е било проповядвано. Помислете за правата на жените. Преди християнството да навлезе в Нова Гвинея, се е смятало, че жените не са достойни да се покланят на Бога. Достатъчно било някоя жена само да докосне мястото на поклонение, за да бъде убита. Това отношение към жените като към второкласни жители, създавало атмосфера на страх и срам и довело до извънредно висок процент на самоубийства сред тях. Те не намирали много смисъл в живота и били силно угнетени. Представете си какво е било влиянието на евангелието за благодатта върху тази култура, когато то се появява на

сцената. Изведнъж и мъжете, и жените открили, че в Христос няма разлика между двата пола.

Исус направи достъпа до Бога еднакъв за всички хора независимо от демографската им принадлежност. Бог не ни приема като оправдани странници или като далечни познати, а като Негови многообични деца. Йоан ни казва, че "на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име" (Йоан 1:12). В това се крие красотата на евангелието.

Независимо от това какви сме били или какви грехове сме вършили, ако положим вярата си в Христос, всичките ни грехове ще бъдат простени. И не само, че Бог ни дава това почти непонятно благословение, но Той ни приема и като Свои синове. Точно това е имал предвид Павел, когато пише: „Защото всички сме Божии чада чрез вяра в Исус Христос“ (Галатяни 3:26). Думата „чада“ от този пасаж означава буквално „поставен като син“.

За Бога няма важни хора. Обект на благодатта Му са не само силните, красивите или интелигентните. Той призовава при Себе Си обикновени хора като нас и ни обгръща със силните си ръце в нежна прегръдка на любов. Това е евангелието на благодатта.

Избрани по благодат

Павел видя целия си живот като резултат на Божия избор по благодат. Както той казва: „...А когато Бог ...благоволи да открие в мене Своя Син ...“ (Галатяни 1:15-16 - Синод изд. 1982г.). Това е, което Бог иска да направи в живота на всеки един от нас. Бог иска да направи това и във вас сега. Той жадува да открие Сина Си на света чрез вас.

Всъщност, Бог работи в живота ви още от момента на зачеването ви, за да ви направи съвършени инструменти, чрез които да разкрие Сина Си. Ето защо Павел пише: „...Бог... още от утробата на майка ми беше ме отделил и призовал чрез Своята благодат“ (Галатяни 1:15). Забележително е да видим как Бог е приготвил Павел за служението му, дълго преди той да е имал такава.

Бог е знаел, че ще се нуждае от специален човек, който да предаде евангелието за благодатта на езичниците. Този човек е трябвало да скъса с дълбоко вкоренената традиция на евреите, които са имали силно развито чувство за родова принадлежност. Те не са се смесвали с езичниците, дори отказвали да ядат с тях или да влизат в домовете им. Всъщност, когато някой фарисей минавал по улицата, той придържал робата си плътно към себе си, от страх да не би дрехата му да се допре до езичник. И ако случайно докоснел някой, който не е евреин, той си отивал в къщи, изкъпвал се, изпирал дрехите си и не влизал в храма през този ден. Считал себе си за нечист. Въпреки това, човекът, от когото Бог се нуждаеше да възвести добрата вест, трябваше да отиде да живее с езичниците и да се приобщи към тях.

Колко интересно е, че Бог избра за тази специална задача евреинът, който беше най-ревностен да спазва традициите на отците си!

Поглеждайки назад, Павел можеше да види как Божията ръка е била върху живота му от самото начало. Тъй като по онова време светът беше дълбоко пропит от гръцката култура, човекът, който Бог беше избрал, трябваше да бъде напълно потопен в нейните обичаи и философия. И понеже му предстоеше да пътува надлъж и нашир из Римската империя и да среща всякакви опасности, той трябваше да има римско гражданство.

Ето защо Бог направи Савел да се роди като римски гражданин. Не се знае как е получил гражданството си, но то определено беше от голяма полза за Павел и го спаси от някои трудни, дори опасни за живота обстоятелства (вижте Деяния 22 и 25).

Тарс също беше под силното влияние на гръцката култура. Павел не беше само слабо изложен на елинистичното мислене и обичаи - той беше част от тях. Това му даваше възможност да работи успешно с езичниците и да познава нюансите на гръцката мисъл. Благодарение на произхода си той успя да предаде учението на Исус Христос на гърците.

Същевременно, Бог се нуждаеше от някой, който да бъде напълно евреин. Когато Павел беше на около 12 години, родителите му го изпратиха в Ерусалим да се учи при нозетите на Гамалиил, един от великите еврейски учени по онова време. Докато Павел овладяваше Талмуда и Еврейските Писания, той бе напълно завладян от еврейската култура и традиции, и постепенно стана изключително ревностен за закона. Стремеше се да придобие праведност, като полагаше всички усилия да го спазва. В това той далеч надмина своите съвременници. На филипяните Павел пише: „Ако някой друг мисли, че може да уповава на плътта, то аз повече“ (Филипяни 3:4). Петър и другите ученици, с произхода си на рибари или бирници, не бяха подготвени да разберат закона така основно, както Павел.

И когато най-после дойде денят, когато Бог щеше да открие благодатта Си на Павел, по пътя за Дамаск, апостолът веднага успя да свърже Писанията на Стария Завет с настоящата поява на Исус Христос. Той започна да гледа на Месията по нов начин. Павел бе свършеният избраник за проповядването на евангелието за благодатта, защото, ако е имало някой, който да се е стремил да бъде праведен чрез закона, това беше той. Ето един човек, който можеше да каже: „...по правдата, която е от закона, (аз бях) непорочен...“ (Филипяни 3:6). Той знаеше колко са безполезни опитите да станеш праведен чрез закона, така че, когато дойде до славното познание за Исус Христос, Павел с радост прегърна новата праведност, вменена му поради вярата му в Исус Христос.

Няколко неща променило

Историята на Павел е драматична, но не си представяйте и за миг, че този вид божествена подготовка се отнася изключително за него или за други Новозаветни светии. Например, като разглеждам внимателно моя живот, виждам, че Бог ме беше отделил още от утробата на майка ми за работата, която е искал да извърша.

С поглед назад към миналото виждам решителни събития, които не изглеждаха така съдбоносни на времето. Сега разбирам, че тези случки си били кръстопътища в живота ми, които са спомогнали за оформянето и определянето на съдбата ми. Обръщайки се назад, мога да видя Божията ръка във всяка една от тях, въпреки че по това време не осъзнавах, че ръката Му изобщо е била наблизо. Мислех си, че Бог ме е изоставил. Но сега разбирам как Бог е работил чрез всяко трудно обстоятелство в живота ми, за да ме подготви за делото, което бе определил за мен. Вълнуващо е да си спомня някои от решенията, които взех в тези критични моменти и да проумея, че Божията ръка ме е водила през целия път.

Пеем „През целия път Моят Спасител ме води“. Сега, като преценявам събитията, мога да свидетелствам, че Божията ръка е била върху живота ми още от началото. Понякога Бог свръхестествено се намесваше, за да ме предпази. Той е имал определена работа за мен и ме е подготвял за нея.

Няколко седмици преди да се родя, братовчед ми починал от менингит на гръбначния стълб. И сестра ми била заразена от тази ужасна болест. Един ден тя имала

толкова силни конвулсии, че всички вкъщи помислили, че е умряла. Майка ми изскочила от апартамента, втурнала се нагоре по улицата, влязла в дома на пастора на местната църква и там, на килима, поставила безжизненото тяло на сестра ми. Пасторът и майка ми започнали да се молят Бог да върне обратно към живот сестра ми. Очите ѝ били обърнати, челюстта ѝ - вдървена и не се усещал никакъв пулс.

Когато малко по-късно баща ми се върнал вкъщи от игралния дом, една медицинска сестра го чакала. „По-добре отидете да намерите съпругата си“, казала тя. "Дъщеря ви умира. Може дори вече да е умряла“. Баща ми се втурнал нагоре по улицата към дома на пастора, за да го набие и да отнесе сестра ми в болницата. Той смятал, че е нелепо да се молиш, когато имаш нужда от лекар.

Но като влязъл и видял състоянието на сестра ми, разбрал, че е твърде късно. Паднал на колене с разбито сърце пред Бога.

Пасторът казал на майка ми: „Сега отмести погледа си от твоето малко, момиче. Насочи го към Исус и започни да гледаш на Господа“. Майка ми, която тогава била бременна с мен, повдигнала лицето си към Бога и казала: „Господи, ако ми възвърнеш дъщерята, ще Ти посветя живота си. Ще Ти служа безусловно, както Ти поискаш“. Сестра ми била моментално изцерена. Започнала да плаче, седнала, огледала се и поискала да си отиде вкъщи. И те я прибрали напълно изцелена.

Няколко седмици по-късно съм се родил аз и лекарят съобщил: „Имате момченце“. Татко ми се понесъл по коридора на болницата, викайки: "Слава на Бога, момче е!". А в това време майка ми се молела: „Благодаря ти Господи, че ми върна дъщерята. И обета, който Ти дадох, да Ти служа, ще изпълня чрез сина си“.

Още от първите ми дни, майка ми започна да засажда Божието Слово в сърцето ми. Докато се люлеех в двора, тя ми помагаше да запаметявам стихове от Библията. Когато бях на четири години, ме научи да чета, като използваше Библията. Казвах буква по буква думите, които не можех да произнеса. По-късно мама ми разказваше за времето, когато все още не съм знаел всички букви и как съм се мъчел да ги опиша. Смееше се, като си спомняше, как съм наричал буквата V „палатка, обърната с главата надолу“. С търпение и любов, тя ме възпитаваше и учеше на страх от Бога.

На седем години, можех да назова всички книги от Библията и да кажа как се пишат. Вечер преди лягане никой не ми разказваше приказки за феи, а слушах само истории от Библията. Вместо с русокосата красавица и трите мечки, аз отраснах с историите за Мойсей и Давид. Майка ми ме учеше, че когато Бог е с теб, няма защо да се страхуваш от каквото или от когото и да било. Никой великан не може да ти се противопостави, когато Бог е с теб.

Не си спомням да е имало време, когато не съм познавал или обичал Бога. Нямам свидетелство за моето обръщение. Дойде момент, когато публично изповядах вярата си и приех водно кръщение, но ми се струва, че още от утробата на майка ми, съм бил отделен за Бога и Божието Слово.

Когато пораснах, реших да стана неврохирург и започнах да посещавам курсове, за да се подготвя за тази професия. Винаги, когато разказвах на майка ми за амбициите си, тя се усмихваше и ме насърчаваше. Никога не ми спомена за обета, който беше дала относно живота ми преди раждането ми.

През юношеските ми години Бог промени живота ми по време на едни летен лагер, когато приех Исус Христос за Господар на живота ми.

Бог вложи в сърцето ми разбирането, че хората имат много по-големи нужди от телесните. Да си в помощ на физическите нужди на хората дава само временно избавление, а да служиш на духовните - вечно. Бог ме призова да бъда проводник на Неговото изцеление на човешкия дух.

Мислех си, че майка ми ще бъде страшно разочарована, когато разбере, че синът ѝ няма да стане лекар. Очаквах да видя увиснали рамене и кисели физиономии, когато съобщих на семейството си за смяната на посоката на живота ми. Но когато казах на майка ми, че чувствам Бог да ме призовава да Му стана служител и да уча в библейски колеж, тя само се усмихна и каза: „Добре, сине“. Бях удивен, че тя не заплака, нито се разстрои.

Отидох в библейски колеж, получих образованието си, ожених се за Кей и заедно започнахме служението си. Малко преди да почине майка ми, тя ми разказа историята за очевидната смърт на сестра ми, и за обещанието си пред Бога, което се обрече да изпълни чрез мен. Тя беше една от най-прекрасните и благочестиви личности, които някога съм познавал, дълбоко духовна жена и невероятен пример. Сега мога да погледна назад и да видя, че още от утробата на майка ми, съм бил отделен за служението, което Бог е бил замислил за мен.

Знаехте ли, че същото важи и за вас? Ако чрез вяра сте положили вечната си съдба в любящите ръце на Исус Христос, можете да бъдете сигурни, че Бог работи и оформя събитията и обстоятелствата в живота ви в една красива мозайка, която ще разкрие Неговия Син на мъжете и жените около вас. Ръката Му е върху вас така, както е била още преди да се родите.

Призован чрез благодат

Извънредно важно е да помним, че Божията ръка е върху нас поради благодатта. Всички ние сме били призвани по благодат. Както Павел казва: „А когато Бог, Който още от утробата на майка ми беше ме отделил и призовал чрез Своята благодат“. (Галатяни 1:15, подчертаването е добавено от автора на книгата). Аз не заслужавам да бъда призован да служа на Бога. Не заслужавам да бъда спасен, нито да бъда в небето. Заслужавам най-горещото място в ада.

Въпреки това, Бог не се отнася по този начин към мен, нито към вас. Той милостиво е планирал живота ни и е възложил на всеки от нас да върши нещо специално. Някои хора могат да изпълнят Божия план за живота им само за час; други пък сме бавни и мудни и ще ни е необходим цял живот, за да изпълним Божията крайна цел за нас.

*Бог има специална работа
за всеки един от нас и е
необходимо всички ние да
бъдем подготвени за нея.*

Спомнете си въпроса на Мардохей към Естир: „...а кой знае дали не си дошла ти на царството за такова време каквото е това?“ (вижте Естир 4:14) [„... а кой знае дали Бог не те доведе в царството за такова време каквото е това?“]. Главната цел, която Бог имаше със съществуването на Естир бе изпълнена само за няколко дни. Бог я издигна, доведе я в персийския дворец и я направи съпруга на цар Асуир, за да може Той, чрез нейното застъпване, да пощади евреите.

Бог има специална работа за всеки един от нас и е необходимо всички ние да бъдем подготвени за нея. Мнозина от нас ще прекараме по-голямата част от живота си в подготовка преди да дойде денят ни. Ще изпълним целта на Бога за нашия живот и после ще преминем. Божиите цели за нас ще бъдат постигнати.

Където и да се намираме, Бог има причина да ни постави там. Неговата ръка е върху нас и върху всяко обстоятелство в живота ни. Може да преминаваме през тежки

изпитания, но трудностите са нужни. Бог иска да развие в нас качества, които ще ни помогнат да изпълним плана Му за нас.

Бог работи във всеки един от нас. Ние сме Негово творение, Неговата роѐма или шедьовър (вижте Ефесяни 2:10). Той работи във всеки един от нас според Своята благодат, за да можем да извършим делото, което е определил за нас, в Неговото царство и за Негова слава.

Пазете се от капана

Сатана знае, че Божията ръка е над нас и ще се опита да използва слабостите и неспособности- те ни, за да ни обезкуражи. Дяволът често поставя спрямо нас прекомерни изисквания, като ни кара да си мислим, че Бог стои зад тях, и ни подтиква да се стремим и да се борим да постигнем ниво на съвършенство над способностите ни.

Тъй като Сатана непрекъснато ни тормози и обременява, много пъти ние се отчайваме. Страшно се обезкуражаваме и искаме да се откажем. Винаги, когато се опитваме да изпълним мярка, която Бог не е поставил пред нас, ни става тежко на сърцето. И резултатите могат да бъдат трагични.

Младо момче, с физически недъг, посещаваше църквата ни. След всяка служба той с мъка се качваше при мен, за да си поговорим. Беше му много трудно да говори, но въпреки това винаги се възхищавах на способността му да се изразява. Възхищавах се също и на интелигентността му; въпросите му бяха добри и проникателни.

Той страдаше, обаче, от силно вътрешно безпокойство и един ден се опита да се хвърли пред една кола по оживената улица пред църквата. Внесоха го в офиса, помолихме се заедно с него и извикахме властите. Счетохме, че заради неговата сигурност е нужно да бъде прегледан от лекари.

Откараха го в болница, изследваха го и го пуснаха.

Беше ясно, че страдаше под бремето на някакво осъждение. „Чък“, проплака той, „Просто не мога да се откажа от цигарите“. Опитах се да му кажа да не се тревожи за това, че пушенето не го прави второкачествен християнин. Следващата неделя той пак дойде на църква и ми сподели, че Бог е подействал в него. Каза ми, че се е предал безрезервно на Бога, но за мен беше ясно, че е неспокоен. Явно бе, че Сатана го обвиняваше в слабост на плътта и го измъчваше за физическия му недъг.

Един ден, това бreme на обезсърчение и осъждение, отне живота на този млад човек. Той се хвърли от балкона на местен многоетажен хотел и така намери смъртта си - само защото разреши на прага да използва слабостите му, за да го обезсърчи.

Ако този млад мъж само бе разбрал, че не можем да бъдем повече от това, за което Бог ни дава способност да бъдем! Никой от нас не постига нищо ценно без действието на Божия Свети Дух в живота си. Така че, не трябва да се терзаем. Не трябва да се осъждаме. Не трябва непрекъснато да се самообвиняваме за неуспехите си. Трябва единствено да осъзнаем и признаем слабостите си, и да кажем смирено: „Господи, знам, че съм слаб. Нуждая се от помощта Ти. Предавам това на Теб и Те моля, Господи, да направиш за мен онова, което сам не мога да направя за себе си“. И Той ще го направи.

Всички са добре дошли тук

Христовото тяло е красиво нещо. Всяка част от него е жизненоважна. Какво безпомощно и странно тяло би било то, ако цялото се състоеше от уста! Бог ме е

направил уста в тялото, но безспорно цялото тяло не е само уста. Много части са далеч по-важни от устата. Колко прекрасно е да видим Христовото тяло да функционира, както е било замислено, с хора от всички слоеве на обществото, от различна демографска група и произход, които работят заедно, за да служат на Бога в единство!

Бог иска да разкрие на света Своя Син във вас, откъдето и да идвате, където и да се намирате и каквото и да правите. Нека Исус Христос да свети чрез вашия живот, отношения, реакции и отговори.

В нашата църква често пеем песента: „Нека красотата на Исус се вижда в мен, цялата Му превъзходна любов и чистота. О, Ти Божествен Дух, пречисти цялата ми същност, докато се яви в мен красотата на Исус“. Тя е нещо много повече от една хубава песен и чудесна молитва. Това трябва да бъде копнежа на сърцето на всеки един от нас: "О, Господи, нека Твоята красота се вижда в мен". Както Давид се молеше: „Ще се наситя, когато се събудя, подобен на теб“ (Псалм 17:15; английски превод).

Чрез Духа, всеки един от нас - и очарователният и обикновеният, и силният и слабият, и много надареният и бавният - биваме преобразени по образа на Исус. Всички заедно сме обект на Неговата благодат. И всички заедно ще се наслаждаваме, в онзи славен ден, когато се събудим подобни на Него.

Как е възможно да бъде другояче?

4 – Благодатта – Портрет на благодатта

ЕДНО НЕЩО Е ДА ГОВОРИМ абстрактно за благодатта, а съвсем друго да я обрисуваме. Ако „Една картина говори, колкото хиляда думи“, то какво ли представлява картината на благодатта?

Може би най-добрата картина на благодатта в цялата Библия е представена от един Старозаветен образ, цитиран от няколко автори в Новия Завет. Авраам е общоприет за баща на тези, които вярват. Той ни дава ясна картина за това какво е благодатта и какво е нейното действие.

Както в Посланието към Римляните, така и в това към Галатяните, апостол Павел се връща към Авраам, като към най-добрия пример за човек, когото Бог приема въз основа на вярата му. В Римляни 4:3 Павел пише: "Понеже какво казва Писанието: „Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда“. Апостолът използва същия пример и в Галатяните 3:6-7, където пише: „...както с Авраама, който повярва в Бога, и това му се вмени за правда? Тогава познайте, че тия, които упражняват вяра, те са Авраамови чада“.

Припомняне на историята

В Битие 15 се казва, че Авраам и съпругата му Сара не можеха да имат деца. Но въпреки това, Бог им даде обещание, че чрез потомството им, всички нации на земята ще бъдат благословени. Колкото и невероятно да изглеждаше всичко това, Авраам се довери на Бога. В Битие 15:6 се казва: „И Авраам повярва в ГОСПОДА и Той му го вмени за правда“.

Но тъй като годините се изнизваха една след друга, а никакво бебе не идваше, Авраам и Сара започнаха да се съмняват дали Бог ще остане верен на обещанието Си. Така, един ден, Сара пое нещата в свои ръце и предложи Авраам да влезе при слугинята

й Агар. След това щяха да отгледат детето като свое. (Колко интересно, че идеята за заместническо родителство не е толкова нова, колкото си мислим!) Агар зачена и роди син, когото нарекоха Исмаил. Но, когато това дете стана на 13 години, Бог повтори обещанието Си на Авраам.

Но на него все още му бе трудно да повярва, че Бог ще му даде син чрез Сара. Той каза на Бога, че идеята е добра, но след като Исмаил вече го имаше, защо просто не благослови него?

Колко насърчително е да знаем, че Авраам, човекът, когото Библията нарича „оtec на всички, които вярват“ (Римляни 4:11), трябваше да се пребори със себе си, за да повярва, че обещанието може да бъде изпълнено чрез Сара! Когато Господ повтори обещанието Си да даде син на Авраам чрез Сара, то прозвуча толкова невероятно, че Сара се засмя. Години по-късно, когато обещанието се изпълни и Сара роди, нарекоха сина си Исак, което означава „смях“.

Докато Исак растеше, по-големият му брат, Исмаил, започна да негодува срещу вниманието, с което обсипваха това дете на обещанието. На угощението, в чест на отбиването на Исак, Исмаил стоеше на разстояние и се присмиваше на брат си. Когато Сара забеляза злобното му отношение, изиска Авраам да отпрати както него, така и майка му Агар, и настоя Исмаил да не участва в наследството, определено за Исак.

Естествено, Авраам бе съкрушен от този обрат на събитията, но Бог го увери, че ще се погрижи за Исмаил. Авраам трябваше да послуша Сара и да изгони робинята и сина ѝ. Ясно беше, че те не можеха да наследят обещаното от Бога благословение.

Рисуване на картината

За да подкрепи тезата си, че праведността се получава по благодат чрез вяра, Павел насочва читателите си към Авраам, като казва, че тази история съдържа алегория, която може да изясни неговото разбиране. По традиция, равините от времето на Павел са твърдели, че всеки пасаж от Писанието може да бъде изтъкван по два основни начина. Първото тълкуване, наречено *reshat*, се отнася до простото и явно значение на текста. Те са считали също, че всеки пасаж съдържа и скрито значение (*remez*). Някои равини са се придържали към още два допълнителни вида тълкуване: *derash*, което включва алегоричното значение и всичко, което не е буквално; и *sof* („тайна“), което разяснява алегоричния смисъл. Недостатъкът на тези сложни и често противоречащи си мисловни школи е, че объркват средно интелигентния човек и го карат да се съмнява в посланието на Писанията.

Вярвам, че е най-добре да се придържаме към явното и просто значение на текста. Бог е напълно способен да каже точно това, което има предвид.

Толкова много са хората, които в стремежа си към възвишени, произволни тълкувания на Писанието, са се отклонили от ясното учение на Библията. Но нека си кажем истината: можем да вземем една съвсем банална история, като например приказката за „Старата мама Хърбърд“ и като я разкрасим достатъчно „духовно“, да направим от нея страхотна проповед. Помислете си какви дълбоки духовни изводи можем да извлечем от историята за тази старица, отишла да вземе от шкафа кокал за клетото си куче. Защо да не я опишем, като уловена в капана на самотата, обезсърчението и празнотата на живота за това, че шкафът се оказал празен. Колко трагичен е денят, когато всичките ни средства са изразходвани!

С малко въображение от най-малката къртичина, можем да създадем планини от доктрини. Най-доброто правило, установено от опита, е да избягваме алегоричните интерпретации, освен в случаите, когато самото Писание ни дава основа за алегорията.

В дадения случай, под вдъхновението на Святия Дух, Павел прави един алегоричен извод от живота на Авраам - извод, на който може да се вярва:

„Защото е писано, че Авраам имаше двама сина, един от слугинята и един от свободната; но той, който беше от слугинята се роди по плът, а оня, който бе от свободната, по обещание. И това е иносказание (алегория), защото тия жени представляват два завета, единият от Синайската планина, който ражда чада за робство, и той е Агар. А тая Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Йерусалим, защото тя е в робство с чадата си. А горният Йерусалим е свободен, който е (на всички) майка; защото е писано: "Весели се, неплодна, която не раждаш; Възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки, Защото повече са чадата на самотната, нежели чадата на омъжената. А ние, братя, както Исаак, сме чада на обещание. Но, както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче що казва писанието? "Изпъди слугинята и синът ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната. За туй, братя, ние не сме чада на слугиня, но на свободна“. (Галатяни 4:22-31)

Значението на тази история

Павел ни казва, че тези събития са важни не само от чисто историческа гледна точка, но че те също така илюстрират трудното положение на онези, които се опитват да наследят Божиите благословения чрез дела. Агар и синът ѝ представляват хората, които се опитват да бъдат праведни пред Бога като изпълняват закона. Когато Авраам и Сара изгубиха надежда, че ще видят изпълнението на обещанието, те прибегнаха към собствените си усилия, което им донесе само душевна мъка и разочарование. Тъй като Исмаил беше плод на плътта, той е прототип на онези, които се стремят да бъдат благословени чрез човешки дела. Исаак, от друга страна, е детето на обещанието и представлява тези, които ще наследят Божиите обещания чрез вяра.

Интересно е, че точно, както Исмаил се подиграваше на Исаак, така и днес, тези, които живеят под закона, продължават да се присмиват на избраните да живеят чрез вяра. Павел навежда на мисълта, че тактиката на натиск от страна на юдаистите е предварително представена в конфликта между тези двама братя. По същия начин трябваше да бъдат изгонени онези, които по времето на Павел настояваха, че за да си праведен е необходимо да спазваш закона. В 70 г. сл. Хр. тази алегория беше изпълнена, когато Йерусалим беше разрушен от римските легиони под ръководството на Тит. Онези, които преследваха мъже и жени на вярата, буквално бяха изпратени на заточение.

*Божите обещания, свобода и
благословения принадлежат на
всички, които се стремят да
бъдат праведни пред Бог
чрез Исус Христос.*

Павел противопоставя тъжния край на легалистите с прекрасното бъдеще на децата на вярата. Цитирайки Исайя, той пише: „Весели се, неплодна, която не раждаш; Възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки, Защото повече са чадата на самотната, нежели чадата на омъжената“ (стих 27). Той иска да каже, че вярващите,

събрани в Царството в резултат на вяра, значително ще превъзхождат по брой всички, които са се опитвали да достигнат до Бога със собствените си дела.

Точно тук алегорията става най-ясна: „За туй, братя, ние не сме чада на слугинята, а на свободната“ (стих 31). Всички, които принадлежат на Христос, ще наследят Божиите благословения и представляват изпълнението на Неговото обещание към Авраам, че чрез семето му, всички народи на земята ще бъдат благословени.

Ние сме благословени чрез Авраамовото семе - Исус Христос. Божиите обещания, свобода и благословения принадлежат на всички, които се стремят да бъдат праведни пред Бога чрез вяра в Исус Христос. Като деца на обещанието и като хора, получили Божията безусловна любов, можем сега да се радваме на прекрасна стабилност в обходата ни с Христос.

Както се казва красноречиво в химна: „Исус всичко плати. На Него всичко аз дължа. Грехът остави алено петно, Но Ти изми ни; и сега сме бели като сняг“. Когато се явим пред трона на Отца, ще стоим в благоговение пред всичко, което Христос е направил за нас. Като видим силата на Божиите обещания, никой от нас няма да каже: „Чрез собствените си решителни усилия и вяроност придобих тази слава“. Вместо това, преливащи от радост, ще сведем глави и ще кажем: „Благодаря Ти, Исусе! Ти направи всичко това! Знаех, че можеш да ме спасиш. Знаех, че чрез добрите си дела, никога нямаше да се спася. Благодаря Ти, Господи!“

Ключов въпрос

Такава беше Авраамовата вяра. Но ключовият въпрос е: Кога Бог обяви този човек за праведен - преди или след обрязването? Лъжеучителите в Галатия казваха: ”Не можеш да бъдеш праведен, ако не си обрязан”. Те настояваха, че спазването на даден ритуал е от първостепенно значение за спасението.

И така, кога вмени Бог вярата на Авраам за праведност? Преди или след извършването на ритуала на обрязването? Преди, а не след това! Авраам не е счетен за праведен преди въобще да знаеше нещо за този ритуал. Обявяването на вменената му праведност се намира в Битие 15, докато ритуалът на обрязването се въвежда едва две глави по-късно.

Праведност беше вменена на Авраам в момента, в който той повярва и се довери на Бога.

Същото важи за вас и за мен. В момента, в който повярваме и се доверим на Исус Христос, Бог ни вменява праведност - не поради това, което сме направили или ще направим, но просто въз основа на вярата ни в Исус Христос.

Понеже Христос е Господ на небесата, Божият син и мой личен Спасител, аз ще Му се доверя. И когато го направя, Бог заявява за мен: „Праведен!“. Един ден запитаха Исус: "Какво да сторим, за да вършим Божиите дела?". Той отговори: „Това е Божието дело, да повярвате в Този, Който Той е изпратил“ (Йоан 6:28-29). Ако искате да вършите Божието дело, вярвайте в Исус Христос. Това е Божието дело. Ето, това е, което Бог изисква от вас.

Но какво е истинската вяра?

Интересно е, че Яков, който пише посланието си, за да посрита отзад някои християни и ги накара да се размърдат и започнат да действат също използва Авраам, като пример за вяра. Той е специално загрижен да покаже, че вяра без дела е мъртва

(Яков 2:26). Яков казва, че вярата на Авраам го е накарала да извърши определени неща и затова Бог зачете вярата му: 'Ти виждаш, че вярата действаше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенства вярата; и изпълни се писанието, което казва: „Авраам повярва в Бога; и това му се вмени за правда“; и се нарече Божий приятел“ (Яков 2:22-23).

*Действията ни трябва са в
хармония с вярата ни. Вярата не
е просто това, което казваме;
тя се изявява чрез това,
което вършим.*

С други думи, истинската вяра е нещо повече от голо многословие. Истинската вяра води към съответни действия. Ако действително вярвам в определено нещо, то действията ми ще съответстват на това, в което вярвам. Може разгорещено да твърдя, че вярвам в нещо, но ако действията ми са несъвместими с изповяданата от мен вяра, то тя трябва да бъде поставена под съмнение.

Например, мога да кажа, че вярвам, че в понеделник ще има голям финансов срив на фондовата борса и че парите ще се обезценят. Всички банки ще бъдат затворени, спестяванията ще бъдат блокирани и никой няма да може да си изтегли парите. Но ако не отида веднага до банката и не изтегля всичките си влогове, с право можете да кажете, че всъщност не съм вярвал в това, което съм твърдял.

Действията ни трябва да съответстват на вярата ни. В противен случай, тя може да бъде поставена под въпрос. Понеже Авраам наистина повярва, че потомството му ще се именува по Исаак, той можа да заведе сина си горе на планината, да го постави на олтара и да вдигне ножа. Беше готов и да го забие, защото вярваше, че Бог е обещал, че по Исаак ще се наименува потомството му (Исаак по онова време още нямаше деца). Авраам беше готов да се подчини на Бога, принасяйки сина си в жертва. Той знаеше, че ако трябва, Бог ще възкреси Исаак от мъртвите, за да изпълни обещанието Си (вижте Евреи 11:19). Ето колко силно Авраам вярваше в Божиите обещания.

А ние, до каква степен вярваме в тях? Преди години чух историята за един човек, на когото се свършило горивото посред снежна виелица и той трябвало да поиска от съседа си малко нефта. Реката, която разделяла къщата му от тази на неговия съсед, била замръзнала. И тъй той започнал да лази на колене и ръце, и протягайки се колкото може напред, почуквал с кокалчетата на пръстите си по леда, за да провери дебелината му. По този начин, като се протягал и почуквал, той се придвижвал сантиметър по сантиметър по реката. Скоро кокалчетата му започнали да кървят. Точно, когато почти се бил добрал до отсрещния бряг, чул зад себе си силен тропот... и видял конски впряг, който се носел с трясък по реката.

Някои от нас казват: „Вярвам в Божието обещание“, но въпреки това почукваме, за да видим, дали то ще ни удържи. Придвижваме се бавно и много предпазливо. „Знам, Бог е обещал, че ще снабди всичките ми нужди“, казваме, „но не съм сигурен, че ще го направи. Сметката трябва да се плати и затова почуквам, за да видя дали Той ще ме удържи. Разбира се, че се надявам да изпълни обещанието Си!“. За разлика от тези, има други, които смело се впускат напред, с упование в Божиите обещания. Те са се научили, че Бог винаги ги изпълнява, колкото и неблагоприятни да изглеждат обстоятелствата. И те някога може би са почуквали по леда, но многократно са откривали, че Бог е верен. Накрая вярата им е укрепнала и са започнали да действат според нея. Ние всички действаме според нашите вярвания. Те стават явни именно чрез живота ни.

Вярата на Авраам се доказва чрез действията му. Ако беше започнал да спори с Бога, това щеше да означава, че не е повярвал истински. Представете си да беше казал: „Боже, не мога да принеса Исаак в жертва. Какво искаш да кажеш, Господи? Та той е мой син. Ти обеща, че чрез него народите на света ще бъдат благословени. Господи, не мога да направя това“. Много хора мислят, че просто като кажат нещо, това означава, че вярват в него. Но вярата не се състои само в думи, тя изисква действия и се изявява чрез това, което правим.

Именно затова Яков, цитирайки същия пасаж от Стария Завет, както Павел, се стреми да докаже, че вярата без дела е мъртва. Да казваш, че вярваш в нещо, но да не го показваш на дело, доказва, че вярата ти не е истинска. Истинската вяра се изразява чрез действия, които са в хармония със заявената вяра. Авраам повярва в Бога и вярата му произведе действия, които бяха в съгласие с нея. Ето защо, Бог счете вярата му за праведност.

Авраам не беше праведен поради това, което направи, а поради това, в което повярва. А което направи, бе съобразно с това, в което повярва. Бог прие вярата му и поради нея вмени праведност на Авраам.

Разбрахте ли за какво става въпрос?

Естествено, всичко това не означава, че действията ни винаги ще бъдат съвършени. Като Божии чада, които вярват в Исус Христос, ние участваме в духовна борба. Въпреки, че духът ни е обновен в Исус Христос, все още продължаваме да живеем в тези стари, подлежащи на разруха домове - нашите тела. Моят тленен дом ми поставя сериозни изисквания. Понякога откривам, че се боря с плътта си дотолкова, че не съм в състояние да правя това, което желая. В някои случаи действията ми са в разрез с вярата ми в Исус Христос.

Но аз не мога да живея за дълго в такова състояние. Може да се препъвам и да падам, като всеки друг, но не оставам легнал на земята. Духът не ме оставя да лежа. Той ме подтиква и ми помага да се изправя отново. Когато се препъвам или падам, Бог не грабва гумата, за да заличи името ми от книгата на живота. Когато се опитвате да научите детето си да ходи, препъването му не ви кара да извикате: „Изчезвай отук, досадно хлапе. Щом падаш така, не си ми дете! Отказвам се от теб“. Не, но вдигате детето си и му казвате: „Няма нищо! Опитай се пак. Ела при татко сега. Хайде! Ела!“. Насърчавате детето си да се опитва отново и отново.

Вие сте Божие дете. Той се опитва да ви помогне да развиете обходата си с Него. Утешително е да знаем, че когато се препъваме и падаме, Той не ни изритва навън. Не се отказва от нас. Не казва: "Не си вече Мое дете, защото се препъна!". Вместо това ни вдига и изтупва праха от нас. Казва ни: "Хайде сега, опитай отново".

Роденият от Бога не може да живее в грях. Не можем да водим живот в грях. Ако го правим, тогава доказваме, че не вярваме в това, което твърдим. Авраам повярва в Бога и действията му бяха вследствие на вярата му.

Това, разбира се, не означава, че Авраам, веднъж посветил живота си на Бога чрез вяра, никога повече не се разколеба във вярата. Съвсем не! В Библията, преди и след декларирането на Авраамовата вяра в Битие 15:6, са описани два случая на сериозни пропуски във вярата му. В 12 и 20 глави на Битие четем как Авраам скалъпва лъжи, за да отърве кожата си, вместо да разчита на това, че Бог ще го опази. Авраам също можеше да бъде един от онези, които почукват по леда, но това не беше най-характерното в живота му. И той пропадеше от време на време, както става с всички нас, но не оставаше за дълго в това състояние. Той живя според вярата си до такава

степен, че Библията го нарича човек на вярата. Именно вярата му го подтикваше да я приложи в действие.

И все пак, не заради действията му Бог го обяви за праведен; праведността му бе обусловена от вярата му. Същото се отнася и за нас. Вярата ни трябва непременно да води към живот на покорство и правилни действия, но не тези правилни действия или покорство ни спечелват позицията на праведност пред Бога. Праведността на Исус Христос се вменява за наша чрез вяра.

Благодарение на факта, че вярвам в Бога и се доверявам на Исус Христос, ставам син на Авраам. Ставам негов потомък и така благословенията на завета и обещанията, които Бог даде на Авраам, стават и мои.

Това благовестие на благодатта бе проповядвано чрез Авраам преди много години. Животът му представлява славна картина на това какво е благодатта и какво може да извърши тя. И тази картина е много по-прекрасна, от която и да е картина, окачена в Лувъра, в Прадо или в някой друг известен музей на изкуствата. Тя е зашеметяващ портрет на Божиата любов към грешника, положил цялото си упование в Него. А най-хубавото от всичко е, че и ние присъстваме, ей там на фона в тази картина, с думата „благословен“ изписана на челата ни.

5 – Благодатта – Стъпка по стъпка

ПРЕДИ ГОДИНИ МОЙ БЛИЗЪК приятел имаше фирма за доставка на хранителни стоки по магазините. По време на своите обиколки, той се запознал със съпругата на собственик на малък супермаркет. В началото започнали да се шегуват помежду си, но не след дълго започнали редовно да се срещат на кафе и приказки. Скоро почувствали, че са се влюбили, напуснали семействата си и се преместили да живеят заедно. Точно тогава ни се обади съпругата на този човек, също близка приятелка, и ни помоли да се молим за него.

Междувременно, пасторът на църквата, към която нашите приятели принадлежаха, посети мъжа. Казал му, че имал видение, в което се показала черна катафалка и че, ако не напусне тази жена и не се върне при съпругата си, ще го изнесат от стаята с краката напред. Този строг и непохватен подход само ядоса мъжа още повече и затвърди неморалното му решение. Тогава съпругата му ми се обади и ме попита, дали бих искал да поговоря с него.

Съгласих се да отида и намерих приятеля си в лошата част на града, в един запустял гараж, превърнат на апартамент. Когато видях мръсното му малко жилище, бях поразен от това, колко много беше загубил. Съпругата и дъщерите му бяха прекрасни хора. Домът му се намираше на чудесно място. Този човек бе продал душата си за коричка хляб. Когато се появи на вратата, израз на срам покри лицето му. Беше много учтив. Покани ме да вляза и да седна. Като се вгледах в новия живот на приятеля си, аз си помислех: „О, Боже! Как е могъл да се откаже от толкова много, за да получи толкова малко?“

Сърцето ми се късаше, защото обичах този човек. Гледката на това, в което бе попаднал, ме разкъсваше. Усетих, че не мога да скрия чувствата си и за голямо мое

смушение, започнах да плача. Бях покрусен от скръб и когато приятелката му се появи от кухнята, можех само да хълцам. Накрая се почувствах толкова неловко, че казах: „Много съжалявам. Знам, че дойдох тук, за да те видя, но точно сега просто не мога да говоря“. Станах, излязох и си отидох в къщи, чувствайки се като глупак. Ето, съпругата на моя добър приятел ме помоли да го посетя и да му предложа да се помирят, а всичко, което успях да направя бе да седя там и да плача.

На следващата сутрин, телефонът позвъня и чух новина, която ме стъписа. Приятелят ми се бе върнал при съпругата и семейството си, само няколко часа след посещението ми.

Какво бе употребил Бог, за да постигне чудотворното изцеление на тези разбити отношения? Със сигурност не беше подходът на „аз съм по-свят от теб“. Неговият Дух ми беше дал дух на кротост и покруса, което доведе до радостно помирение. Мислех, че съм направил ужасна грешка, но открих, че всеки път, когато избира да ходя по Духа, Бог се радва да работи мощно, по зашеметяващи и неочаквани начини.

Ходенето в Духа е нещо удивително практично. То не означава да се носим в живота с ореол около главите и ангелска усмивка на лице. Можем да бъдем духовни и все пак да имаме отношения с хората относно земни неща. Някои вярващи реагират толкова рязко срещу широко разпространените светски принципи на културата ни, че загубват способността да общуват със своите приятели, роднини и съседи. Ходенето в Духа не ни откъсва от действителността, а ни позволява да действаме в нея, с възможно най-висока ефективност.

Общението на първо място

Някой някога е казал: „Най-важно е, най-важното да си остане най-важно“. Колко вярно е това и по отношение на духовния ни живот! Макар и ходенето в Духа да е нещо невероятно практично, трябва да помним, че не започваме оттам. Общението винаги предхожда поведението.

Много добър пример за този принцип намираме в Посланието към ефесяните. И в трите първи глави се разглежда общението. Едва тогава, четвъртата глава започва с думите: „И тъй, ... да се обхождате достойно за званието, към което бяхте призвани“. Общението стои на първо място, защото то поставя основата на всичко, което следва.

Ако се опитаме да ходим в Духа, без преди това да сме изградили правилното общение, няма да успеем. За да ходим е необходимо първо да постигнем равновесие. Същото важи и за материалния свят.

Преди децата да направят първите си стъпки, трябва да се научат да пазят равновесие докато са седнали.

След това овладяват изкуството да стоят прави. После се учат да пристъпват с несигурни крачки. И едва след това развиват способността да ходят.

В Посланието към ефесяните, Павел ни казва, че като разберем какво означава да седим в Христос, ще започнем да преживяваме Божията сила, което от своя страна ще ни даде възможност да ходим по начин, угоден на Бога. Тук става въпрос за определено развитие. Първо, трябва да имаме стабилно общение с Бога; след това можем да се научим да ходим.

В миналото, ние всички живяхме според плътта си, като се подчинявахме на пожеланията на нашата плът и нашия ум, и поради това бяхме отчуждени от Бога. Но после Божията благодат преобрази живота ни, и започнахме да се наслаждаваме на прекрасно общение с Бога. Ние продължаваме да се радваме на това дълбоко общение като разрешаваме на Божия Дух да упражнява контрол върху живота ни.

*Да се обхвърдаме строго
това, което говорим*

Мнозина претендират, че имат общение с Бога, подхвърлят насам натам точните християнски клишета и модни фрази, но по никакъв начин не прилагат на практика ходенето в Бога. От решаващо значение е да се научим „да живеем според това, което говорим“. Животът ни трябва да съответства на призванието ни, благословенията и изповедите, които правим относно новото ни отношение с Бога.

*Умът ни е бойното поле,
където решаваме дали да
живеем, по Духа или според
нашите плътски пожелания.*

Въпросът е, как да направим това? Как да избегнем да бъдем завлечени от примамките на този свят? Павел дава отговора в Галатяните 5:16 „Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угаждате на плътските страсти“ (подчертаното е добавено).

Гръцката дума, преведена в този пасаж като „ходя“, е термин, използван, за да опише отличителната черта в живота на даден човек. Ако някой е имал лошата слава на голям скъперник, за него се е казвало, че „ходи“ в алчност. Ако за някой е Пило характерно, да бъде услужлив и загрижен за другите, за него се е знаело, че „ходи“ в доброта.

Да ходим в Духа означава, че позволяваме на Святия Дух да упражнява контрол върху живота ни. Всеки ден ни се предоставя избора да живеем по Духа или според плътските си пожелания. Умът пие бойното поле, където ще решим, кое от двете да надделее.

Полезно е да помним, че Бог е направил така, че човешкият ум да работи до голяма степен като компютър. Последният може да извършва само това, което е било програмирано в него. По същия начин ежедневно функционират и умовете ни. Ако входящата информация е от плътта, животът ни ще проявява отличителните белези на плътта. Ако почнем да настройваме умовете си според това, което е от Духа, животът ни ще започне да отразява приоритетите на Духа.

Колко лесно е да паднем в изкушението да заявим смело и открито, че се радваме на интензивен духовен живот, а всъщност да търсим преди всичко да угодим на плътта! Силата, която падналата ни природа може да има над нас, несъмнено с един от най-сериозните проблеми, с който се сблъскваме в живота. Как можем да се освободим от привидно непобедимото робство на плътта?

Простичкият, но въпреки това точен отговор, е следният: Не се борете с плътта, а се укрепете в Духа! Не се борете срещу тъмнината, запалете светлината.

За да направим това, трябва първо да разберем, че природата ни има две страни: духовна и плътска. Ако искаме да ходим в Духа, трябва да храним духовния човек. Всички добре знаем какво означава, да храним физическата страна на природата си. Ако пропусна да нахраня тялото си, то не се церемони да ми напомни за своите нужди.

Някой веднъж ми каза, че след тридневен пост, гладът си отивал. Но аз открих, че е точно обратното. Ако постя три дни, умът ми започва трескаво да бълнува за възможно най-вкусните ястия, които можете да си представите. По този начин тялото ми просто категорично ми напомня, че нуждите му трябва да бъдат задоволени. И така,

ние храним телата си. Правим упражнения и вземаме витамини, за да се укрепим физически.

За да станем силни в Духа се изисква подобен режим. Трябва редовно да се храним с хляба на живота - Божието Слово.

Хранене със Словото

Колко нелепо е, че често храненето със Словото е последното нещо, което се наканваме да направим. „Разбира се, че трябва да прекарвам време с Божието Слово“, казваме, „но точно сега, мисля, че нямам време за това“. Всъщност, ние постим в Духа. Духовната ни страна често бива хранена нередовно, импулсивно и по един небалансиран начин. Занемаряваме редовното, систематично четене на Словото и го заместваме с подхода „да отворим напосоки Библията и да видим на какво ще попадне окото ни“. Често ни липсва последователното изучаване на Библията, или личното израстване. След време започваме послушно да подхранваме различните страни на плътта си, а да пренебрегваме духовните си нужди. В резултат, духовният човек отслабва и плътта започва да доминира.

Ако искам духовният човек в мен да бъде силен, близко до ума е, че трябва да сея за духа си.

Не е възможно да сея за плътта и да се надявам, че все някак ще получа духовна реколта. За да ходя в Духа, трябва да започна да храня духа. Това означава, че трябва да си поставя за цел да се задълбочавам все повече в Божието Слово. Йов казва: „Съхранил съм думите на устата Му повече от нужната си храна“ (Йов 23:12). Важно е да се гледа па Божието Слово, като на нещо крайно необходимо, каквото всъщност то е. Исус заявява, че думите Му са дух и живот, така че редовното и системно прекарване на време с Божието Слово, е от решаващо значение, ако искаме да ходим в Духа.

Общуване с Бога

Също така е важно да отдадем първостепенно място на молитвата е също важно, ако искаме да изпитваме радостта от ходенето в Духа. Тръпнейки от вълнение при общуването ни с Бога, откриваме, че сме се укрепили в духа си. Все повече и повече усещаме Божието присъствие във всичко, което направим, и във всяко обстоятелство, в което се намираме.

*Да ходим в Духа просто означава,
че съзнателно правим Бога
наш постоянен съгътник,*

Осъзнаването на Божието присъствие развива у нас способността да си изградим един по-пълнен и по-оформен светоглед. Убеден съм, че една от най-големите ни нужди е да ставаме все по-чувствителни към Божието присъствие по всяко време. Когато Павел говори на философите - епикурейци и стоици в Атина, той заяви, че „в Него (Бога) живеем, движим се и съществуваме“ (Деяния 17:28).

Животът ни може удивително да се промени, когато осъзнаем, че Бог е непрекъснато с нас. Отклоняването на вниманието ни от този факт, може да доведе до духовна катастрофа. Колкото повече Бог се отдалечава от съзнанието ни, толкова по-

силно ни привличат нещата, които хранят и се нравят на грешната ни природа. Когато се препъваме и падаме, можем да посочим много външни фактори, за да обясним поведението си, но коренът на проблема ни е, че не сме успели да запазим Божието присъствие в ума си. Заръката да ходим в Духа просто означава, че трябва съзнателно да направим Бог наш постоянен спътник в ежедневието си.

Когато ходим в Духа и живеем с непрекъснатото съзнание за Божието присъствие, няма да е нужно вече другите да ни поучават и повтарят, че трябва да живеем на нивото на християнските норми. Животът ни коренно ще се промени, когато пазим близостта и любовта на Бога на първо място в мислите си.

Превръщане на разделението в радост

Начинът, по който мислим дори за най-обикновените неща, се променя коренно, когато разрешим на Святия Дух да управлява живота ни. Обстоятелствата около нас могат да останат същите, но отношението ни към тях претърпява такава цялостна промяна, че намираме радост дори в това, което преди ни е дразнило.

На всички ни се налага да правим неща, които са ни противни. Преминаваме през класическия конфликт на „приближаване – отбягване“, съзнавайки, че колкото и да мразим да вършим тези неща, ако не ги направим само ще влошим положението си.

Мразя да изхвърлям боклука. Но знам също, че, ако не го направя, много скоро от верандата ще се разнесе отвратителна миризма. Затова, стискам зъби и свършвам тази работа. Много повече Пи ми се искало да изпитам удоволствието от една голяма чаша сладолед с настърган шоколад, но ако пренебрегна задължението си, много скоро вонята от разлагачия се боклук ще се смеси с аромата на парченцата шоколад и внезапно желанието ми за сладолед се стопява.

Имам право на избор, дори и за нещо толкова обикновено, каквато е тази домакинска работа.

Мога да мърморя колко много мразя да изнасям боклука, а мога и да използвам това време за общение с Бога. Мога да Го хваля, подсвирквайки някаква мелодия на благодарение и любов, по пътя към боклукчийската кофа. Приближавайки се към Бога, забелязвам, че все по-малко мисля за боклука и все повече за благодатта Му. Мога да се справя и с най-противната задача, без това да ме обезпокои, ако съзнанието ми е съсредоточено върху това, което е от Духа.

Вземете чакането, като друг пример. Малко са нещата, които могат така да ви изкарат от търпение, както червената светлина на светофара, когато бързате, като знаете, че ще трябва да изчакате цяла поредица от сигнали, преди да можете да потеглите отново.

Но вместо да се напругам, аз си изработих навика да си държа Библията на седалката до мен. Когато стигна до червен светофар и знам, че имам известно време, започвам да чета откъс от Писанието. Изведнъж чувам клаксона на шофьора зад мен. Времето минава толкова бързо, когато се храня със Словото!

Ходенето в Духа се превръща във вълнуващо преживяване, когато се научим какво означава да имаме задълбочено общение с Бога. Влизаме все повече и повече в съзвучие с Божиите неща - от присъствието Му в сърцата ни, до чудесните дела на творението Му.

Кой води?

Ходенето предполага движение. Когато ходим, ние се придвижваме от едно място на друго. Започваме от някъде и завършваме другаде. Крайният пункт, в който ще се озовем, зависи от посоката, която следваме.

По същия начин, ходенето в Духа ни премества от едно духовно място на друго. Придвижваме се от едно ниво на зрялост в следващото, като слушаме Духа и ходим в посоката, в която Той ни наставлява да се движим - но понякога точно тук попадаме в беда.

Когато някоя мисъл или пожелание стигне да съзнанието ни, как можем да познаем дали хрумването е от Бога? Писанията ни казват, че Бог пише закона Си върху плътските плочи на сърцата ни (вижте Еремия 31:33; 2 Коринтяни 3:3). Бог посажда някаква идея в духа ми, а моят дух я предава на интелекта ми. Това обикновено се възприема като идея, мисъл, или като внезапно вдъхновение. Бог ни дава желание и това е средството, с което ни показва волята Си за живота ни.

За съжаление, аз имам също желания, които идват от собствената ми грешна природа. Плътта ми има начин да инжектира натрапчиви мисли и Пожелания в ума ми. Понякога е трудно да разбера, дали дадена идея идва от Бога или от плътта ми.

Преди известно време, бях изправен пред тази дилема, на път за Вентура, Калифорния, където Пих поканен да говоря. Беше фантастично хубав ден и ми хрумна да се отклоня от по-прекия път и да мина по шосето покрай Тихоокеанския бряг, за да се насладя на красотата му. Да наблюдавам разбиващите се вълни, и да усещам прохладния мор- ски бриз е такова удоволствие, че заподозрях, че желанието идва от плътта ми, но така или иначе, реших да си позволя този лукс.

Но от последвалите събития разбрах, че Бог беше запланувал да избира шосето покрай брега. Когато наближих Малибу, видях двойка стопаджии на пътя и почувствах силно желание да спра и да ги кача в колата. Докато пътувахме на север, имам възможността да споделя благовестието с тези двама непознати.

Мъжът и жената отседнаха във Вентура и на следната вечер дойдоха в църквата, където говорех. Същата вечер те направиха публична изповед на вярата си в Христос и оттогава станаха редовни членове на тази местна църква. След като цялата тази опитност премина, можах да се обърна назад и да си кажа: „Ах, това беше прекрасно. Бог ме бе направлявал. Желанието, което имаш в сърцето си да поема по шосето покрай брега, бе дошло от Него“.

Но все пак, често ни е трудно да определим кога Бог говори на сърцето ни. Нерядко, погрешно мислим, че Бог може да ни води само по мистични или драматични начини. „Ако Бог ми проговори“, си мислим, „земята под мен ще потрепери, лампите ще изгаснат и ще настръхна“. Бог никога не ми е говорил по този начин. Когато ми говори, Той говори на духа ми, който от своя страна предава съобщението на съзнанието ми, по такъв естествен начин, че е трудно веднага да определя дали това е наистина Божият глас.

Бих желал да мога да предложа някаква формула или прост тест от три точки, по който да се разпознава Божия глас, но ако съществува такава процедура, още не съм я открил. Мъча се да разгранича гласа на Духа от този на моята плът, точно както и вие го правите. Бих искал да мога да препоръчам някакъв гарантиран начин, с който да бъдем сигурни, че чуваме Бога, но за съжаление, това е извън моите възможности.

И все пак, Бог не ни е оставил в непрогледна мъгла. Той е изпратил Святия Си Дух да обитава в сърцата ни не само, за да ни води в определени обстоятелства, но също така да ни дава разбиране за истината, изявена в Словото Му. Неговото водителство никога няма да е в противоречие с нещо, което Той вече е заявил в Писанията.

Разбиране на Словото

Интересно е да видим, как някои хора, които все още не са приели Господа, остават страшно обезкуражени, когато се опитат да четат Библията. Виждат огромното влияние, което Писанията са имали върху живота на милиони хора и върху западната цивилизация, и искат да разберат какво имат да им кажат.

Неизменно, тези хора се объркват, изгубват търпение и смисълът на Библията им убягва. Това не би трябвало да ни учудва, тъй като самата Библия ни казва, че естественият човек не разбира нещата, които са от Духа, нито може да ги познае, защото те духовно се изпитват (вижте 1 Коринтяни 2:14). От друга страна, духовният човек разбира всичко, въпреки че другите не го разбират. Понеже сме се свързали с Бога по правилен начин, чрез Христос, Святият Му Дух може сега да разкрива истината на сърцата ни. Божието Слово стана живо и разбираемо за нас.

Това непрекъснато разкриване на истината, което е служението на Духа, е жизненоважно. Удивително е, че често мога да прочета глава от Писанието и да не разбера нищо от нея. Хващам се, че съм стигнал до края на главата и се питам: „Е сега, какво беше това, което току-що прочетох?“. Често, в такъв момент, спирам и започвам да се моля: „Господи, сигурен съм, че тази глава има какво да ми каже. Моля Те, отвори ума ми и нека Духът Ти ми говори чрез Словото Ти“. И след това, прочитайки отново главата, бивам удивен от истината, която внезапно изгрява в сърцето ми.

По време на неделните ни предобедни служби в Калвари, обикновено гласно четем някои от Псалмите. Като стигнем до третата утринна служба, започвам да виждам в библейския текст неща, които въобще не са ми идвали наум през първата служба. Един от стиховете започва мощно да работи върху съзнанието ми по специален начин. Тази опитност да бъдем водени в цялата истина е особено важна част от това да ходим в Духа.

Продължавайте упорито напред

Намирайки се между плътта, порочната световна система и самия Сатана, ние се изправяме пред истински пречки за духовно израстване. Но Писанието ни съветва да се устремяваме към наградата на висшето от Бога призвание, което е в Христос Исус (вижте Филипяни 3:14). Исус казва: „Подвизавайте се да влезете през тесните врата“ (Лука 13:24). Гръцката дума, преведена като „подвизавайте се“ е *agonizomai*, откъдето идва и английската дума *agonize* (агонизирам). Не се лъжете, не е нито лесно, нито естествено да се ходи в Духа. Изискват се истински усилия, отдаденост и непрекъсната будност.

Няма да бъде преувеличено, ако кажем, че това е избор, който всеки от нас трябва да прави ежедневно. Когато изберем да ходим в Духа, практическите резултати от това могат да бъдат поразителни. Ще се радваме на чудна дълбочина и постоянство в общението ни с Бога. Както апостол Йоан отбелязва: „Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса (Христа) ни очисти от всеки грях“ (1 Йоан 1:7).

Това, което е особено вълнуващо в общението с Бога е, че колкото повече го преживяваме, толкова повече го желаем. Колкото по-силно сме били лично докоснати от мира и задоволството от близкото общение с Отец, толкова по-трудно е да живеем без него. Когато открием, че сме изгубили връзката си с Бога, една вътрешна празнота ни зове да се върнем отново към молитвата и Словото.

Когато ходим в Духа, започваме да се наслаждаваме на огромната полза от близкото общение с Бога. Чувстваме осезателно как радостта блика в сърцата ни. Можем да си подсвиркваме, когато се изправяме пред ставащите все обременяващите отговорности на живота, защото дори и да вършим някаква неприятна работа, радостта ни е в Господа. Когато ходим в Духа, в нас идват чувство на мир, дълбочина на разбирането, търпение, добро- та, благодат. Идват сила и мощ, с които да се справим с настойчивите желания на плътта. Изведнъж можем да видим цялостната картина на нещата и добиваме мъдрост как да се справим с нашата греховна природа по реалистичен и рационален начин. Както Павел обобщава: „Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир“ (Римляни 8:6).

Как може да не бъдем привлечени с цялото си сърце към славния нов живот, който Бог чрез Своята благодат, безусловно ни предлага? Живот, укрепен от Духа - с радост, любов и мир, протичащи през нас - е точно това, което пламенно желаем.

Но, за да изпитаме това благословение, трябва да изберем да ходим в Духа. Трябва да дойдем пред юга и да Го помолим да вложи в сърцата ни по- силно желание за молитва, за време със Словото и общение с Исус. Трябва да се молим за благодатта да търсим първо Божието царство и Неговата правда. Едва тогава ще познаем огромната победа дори и над най-обсебващите грехове, и тогава идва времето, когато Божият Дух ще може да ни употребява по най-необичайни начини.

Дори и тогава, когато можем само да ридаем съкрушени.

6 – Благодатта – Градина, а не завод

ОБЪРНАЛИ ЛИ СТЕ НИКОГА внимание на огромната разлика между „дела“ и „плодове“? Думата „дела“ извиква представата за завод, изпълнен с напрежение, спешни срокове и непрекъсната нужда да се произвежда. Докато думата „плодове“ рисува във въображението ни тиха, спокойна градина - място, където сме склонни да седнем, да пием сред красотата, докато се наслаждаваме на общуването един с друг.

Важно е да разберем, че Бог не идва при за- вода Си, за да търси изделия. Той идва в градината (и, за да се наслаждава на плодовете ѝ. Евангелието на благодатта ни кани да оставим зад нас пушека и напрежението на заводския живот, опиращ се на дела, и вместо това да принасяме плода, който Бог желае да види в градината на живота ни.

Естественият резултат на общението

Галатяни 3:2,3 е от решаващо значение за тези, които желаят да водят живот, угоден на Бога. Павел пише: „Това само желая да науча от вас: Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание? Толкоз ли сте несмислени, че като почнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плът?“

Забележете, че апостолът сравнява две неща:

* *Духът, който има връзка с вярата;*

* *делата, които имат връзка с плътта.*

Всеки път, когато навлезем в областта на делата, имаме работа с плътта. А когато сме в областта на Духа, имаме работа с вярата. Духът и вярата са свързани така, както са свързани делата и плътта.

Някой може да каже: „Добре, Чък, но нали трябва да вършим дела за Господа“. Не, не трябва. Аз не мога да направя нито едно нещо по плът, което да е угодно на Бога. От друга страна, вярата винаги ражда плод.

Ако се стремите да вършите дела, тогава разчитате на плътта. Но, ако ходите с вяра в Исус Христос, Духът ражда плодове в живота ви. Плодът не е нещо, което вие произвеждате, защото мислите, че трябва да го направите; плодът е естественият резултат на общението.

Погледнете сочните плодове висящи на прасковата. Те не се борят, нито пък работят неуморно ден след ден, за да узреят; единственото, което трябва да правят, е да продължават да стоят там.

Узряването е естественият резултат на връзката им с дървото. Докато са на дървото, те ще дават сладък плод.

Същото важи и за собствените ни преживявания. Ако наистина пребъдваме в Христос - което е позиция на вяра- тогава плодът ще се появи от тази връзка. Ако няма плод в живота ми, тогава общението ми с Бога трябва да бъде поставено под съмнение и дори да се оспори.

Ето защо Павел ни казва: „Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли, че Христос е във вас, освен ако сте порицани?“ (2 Коринтяни 13:5). Исус ни каза, че има и вълци в овчи кожи. Може да изглеждат като християни, да действат като християни и да говорят като християни, но: „Бабо, колко са ти толкова големи зъбите!“. Може да има всички външни белези на овца, но всъщност да е вълк.

И така, как да разпознаем, кой какъв е? Исус каза: „От плодовете им ще ги познаете“ (Матей 7:20).

Призовани сме да разгледаме живота си, за да определим какви плодове даваме. Ако плодовете са лоши, тогава има нещо нередно в отношенията ни с Бога, което означава, че нещо не е в ред с вярата ни. Живото общение, чрез вяра в Исус Христос, ще принесе плод на всяка цена.

Нашата голяма грешка

Един от най-големите ни проблеми е, че сме склонни да се интересуваме повече от това какво направим, отколкото от това какво представляваме, докато Бог повече се интересува от това какви сме, а не от това какво правим. Той търси плода, а ние се опитваме да изработваме дела.

За съжаление, през годините всички сме чували думи, като: „Трябва да направиш следните неща за Бога; трябва да свършиш тази работа за Бога“. Винаги сме поучавани и притискани да вършим дела за Божието царство. Така че, тръгваме и започваме да вършим дела за Бога, защото пасторът или духовният съвет на църквата са ни казали да го направим.

Работата може да се състои в това, да каним хора да посетят църквата, без Бог да ни е призовал за това. Познавам такива, които се вцепеняват, ако трябва да посетят дома на някой непознат. Когато отидат до вратата и почукат, пламенно се молят: „Господи, моля Те, не допускай да са си вкъщи тази вечер“. Посещенията по домовете не са нещо естествено за тях. То е принудително усилие, дело на плътта, срещу което

скоро започват да негодуват. Намразват го и започват да се ослушват. Тогава отговорникът на групата по посещенията ги привиква и им казва: „Липсвахте във вторник вечерта, когато ходихме по домовете. Искаме да сме сигурни, че ще дойдете тук следващия вторник“. Те с неохота отговарят: „Добре“ и спиралата продължава надолу.

Ето как бивате набутвани в калъпи, за които Бог не ви е създал. Насилвани сте да заемате позиции неестествени за вас и започвате да се ядосвате за това, че служите на Бога. Но Бог не иска да Му давате нещо, за което ще се оплаквате. Той не може да понася „християнското мърморене“. Това за Него е обидно. Дори аз самият мразя, когато някой се оплаква, че е направил нещо за мен.

Това ме кара да се чувствам неловко. В края на краищата, кой го е карал да го прави?

Ако има нещо, което просто не ви се ще да направите, не го правете. Не се захващайте да правите нищо възвишено, ако след това ще мърморите и ще се оплаквате. По-добре ще бъде, ако нищо не правите.

Оставете каненето на хора в църквата на тези, които обичат да го правят. На някои им е особено приятно да разговарят с непознати. Отегчават се само да стоят вкъщи и нямат търпение да завържат разговор с хора, които никога не са срещали. Такъв им е характерът. За тях това е естествено - тук се крие ключът на проблема.

Когато нещо става естествено, то е в областта на плодовете; а когато става насила - в областта на делата. Бог винаги ни подготвя да извършим това, за което ни е призовал и за нас ще бъде естествено да го направим.

Много хора се чувстват като второкласни християни, защото не могат това, което другите могат. Попадат на някой вярващ, който казва: „През изминалата седмица, слава на Бога, свидетелствах на пет човека и всичките приеха Исус“. И този, който не е благословен с дарбата на евангелизиране, си мисли: „Какъв ужасен свидетел за Бога съм аз. На никого не съм свидетелствал. Ама че съм некадърник!“ Карат го да се чувства виновен, че не е отишъл на улицата, за да хваща хората за яката и да ги пита, дали знаят четирите духовни закона.

Защо някои хора имат такива добри резултати в евангелизирането? Защото за тях това е нещо естествено. Бог им е дал дарба и ги е подготвил за тази работа. Не всеки в тялото е уста, но и устата не би могла да действа резултатно, ако не стоеше умът зад нея и ако не бяха краката, които да я заведат там, където е нужно да отиде. Не трябва да се чувстваме виновни, ако нямаме същото служение или резултатите на някои други. Тялото работи като едно цяло, и Бог е Този, Който е определил мястото на всеки един от нас в него.

Бог иска да правите това, за което ви е дал естествена дарба. Плодът на християнския живот се развива във вас по естествен начин, като пребъдвате в Исус Христос чрез вяра в Него. Исус казва: „В това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод“ (Йоан 15:8). Бог иска да бъдете извънредно плодonoсни за Него. Този плод може да се появи само ако пребъдвате в Христос - а това е позиция на вяра.

Няма таква нещакато плътта вярва

Евангелието на Матей ни казва, че един ден мнозина ще дойдат при Исус и ще изброяват всичките дела, които са извършили за Него, а Господарят ще отговори: „Аз никога не съм ви познавал“ (Матей 7:23). Господ не признава делата на плътта; никога не го е правил.

Спомняте ли си какво каза Бог на Авраам: „Вземи сега сина си, единствения си син Исаак...и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа“ (Битие 22:2)? Господната заповед звучи малко странно - все пак, Авраам имаше и друг син, Исмаил, който бе поне с четиринадесет години по-възрастен от Исаак. Какво имаше предвид Бог, когато казва: „Вземи сега сина си, единствения си син?“

Отговорът е, че Исмаил бе дело на плътта. Не беше синът на обещанието; не беше синът на вярата. Исмаил бе плод на плътта. Бог отказа да приеме Исмаил, защото беше дело на плътта. Той призна само Своето дело на Духа, Исаак, детето на вярата. Затова Бог каза на Авраам: „Вземи сега сина си, единствения си син Исаак“.

Бог никога не признава и не награждава делата на плътта ни. От друга страна, Той ревниво копнее плодът на Духа все повече да бъде характерен в живота ни.

Петнадесетата глава на Йоан обяснява как мярващите дават плод. Исус казва: „Пребъдвайте в Мен, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от самосебе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в мен“ (Йоан 15:4). Исус поставя ударението не на това какво правим, но на това какво сме. Това, което произлиза от живота ни е резултат от общението ни с Него. Не можем да имаме истинско, правилно общение с Господ, а да не принасяме плод. Ако няма плод - защото „по плодовете им ще ги познаете“ - то по-добре е да преразгледаме отношенията си с Него.

*Отстъпници от вярата,
които държат сметка
за плодовете в живота
на другите*

Бог е извършил удивително дело в живота ви чрез Святия Си Дух. Докато бяхте все още грешни, Той ви е обичал. И когато чрез вяра Го призовахте, Бог ви оправда от всяка грешка, която някога сте сторили. Изтри всичко от досието ви. Заличи миналото ви изцяло, така че сякаш никога не е съществувало. Това е, което терминът "оправдан" означава.

В момента, в който приехте Исус Христос чрез вяра - преди още да сте дали и стотинка десятък, преди да сте направили каквото и да било - Бог заличи всяка една черна точка от живота ви. Поради простата ви вяра в Исус Христос като Ваш Спасител и Господ, Бог ви оправда от цялото ви минало. Поради вярата ви, Той прехвърли праведността на Исус в сметката ви. Връзката ви с Него започна чрез вяра.

Това са основни неща, но някак си често ги забравяме. Понякога вярващи критикуват други вярващи, или намират недостатъци. Казват: "Знаете ли какво правят те? Това е ужасно. Наричат се християни, а правят това или онова. Не живеят според християнските изисквания. Ами те дори ходят на плаж. Това е безобразие!"

Всъщност, какво правят тези вярващи? Поставили са себе си за съдии. Превърнали са се в отстъпили от вярата инспектори на плодове. Съдят за качествата на чужд слуга. Павел имаше какво да каже за такива. Той писа: „Кой си ти, що съдиш чужд слуга? Пред своя си господар той стои или пада“ (Римляни 14:4).

*Много по-лесно е да се угоди на
Бога, отколкото на човек. За да
угодим на Бога, трябва само да
вяреаме в Него и да Му се доверим.*

Това е евангелието на благодатта.

Ако бяхте мой слуга, можех да съдя за работата ви. Можех да кажа: „Ти си некадърен слуга. Не знам защо още те държа“. Ако правехте нещо, което не ми е приятно, аз щях да бъда този, който да ви каже: „Виж какво, не ми харесва как избърсваш съдовете; оставяш много вода по тях и още мокри ги прибиращ. Не ми е приятно да взема от шкафа чаша, която е още влажна отвътре. Точно там се размножават бактериите. Хайде сега, изсуши ги напълно“.

А от друга страна бих могъл да кажа: „Ти си прекрасен слуга. Вършиш си великолепно работа! Удоволствие е, че работиш за мен!“ И в двата случая, аз съм този, който ще прецени работата ни, а не някой външен човек.

Но истината е, че не съм ваш господар и че не мога да ви напътствам как да служите. Вие трябва да стоите пред собствения си господар и аз не мога да оценявам работата ви. Не мога да кажа: „Какъв некадърен слуга си ти“. Нямам право да съдя служението ви за Бога. Бог е Този, на Когото служите и пред вашия господар стоите или падате. Павел продължава, като казва: „Господ е силен да го направи да стои“ (Римляни 14:4).

Не се тревожете, че някои хора не могат да си представят как въобще ще се справите. Открих, че е много по-лесно да угодиш на Бога, отколкото на хората. Опитите да угодите на всички са безполезни. Дори и да успеете, пак ще се намери някой да ни обвини, че угодничите на човеци. Просто не е възможно да се угоди на всеки.

Хубавото е, че не е нужно да угодим на всеки.

Единственото, което трябва да правим е да угаждаме на Бога. И какво трябва да правим тогава?

Просто да вярваме в Него и да Му се доверяваме. С всичките си дела и трескави дейности не можем да угодим на Бога. Удоволворяваме Го, когато вярваме в Него и Му се доверяваме. Това е благовестието на благодатта.

За мен е удоволствие

Вярата удовлетворява Бога и вярата води до общението. А общението ражда плод. Това не означава просто да си седя и да съм чист, свят и праведен, да се усмихвам приветливо и да показвам любов през целия ден. Аз съм усилено зает с дейности, но дейности, които не са работа, фантастично е да можеш да кажеш: „Знаеш ли, правя точно това, което ми се иска; фактически, върша това, което ми доставя удоволствие!“ Не е работа, не е услуга, а просто нещо, с което ми е приятно да се занимавам.

Преди години, когато служех в една деноминация, ходех на конференции, където се виждах с някои от приятелите си. Излизахме на вечеря и аз започвах да им говоря за някой стих, който Господ бе разкрил на сърцето ми. „Хайде, Смит - да не говорим пак за работа“, казваха те и променяха темата. А аз им отговарях: "Какво искате да кажете с това „да не говорим за работа? Та това е животът ми! Няма нищо друго, за което да предпочитам да говоря. За мен няма по-вълнуваща тема за разискване от тази".

Когато правите това, което обичате да правите, то не е работа. Не работите в магазин, нито в завод. Дейността ви е плод на общението.

Когато Божията любов изпълва сърцето ви, единственото нещо, което искате да правите, е да говорите за Него: за Словото Му, за добротата Му, за любовта Му. Не очаквате да получите червени точки просто, защото правите това, което ви е приятно. Не очаквате да ви дадат награда за това, което е естествено за вас (въпреки, че Бог ще

ви възнагради за плода, който се ражда от живота ви). Правите това, защото сами го искате, защото е в природата ви, защото Бог го е вложил в сърцето ви. Истината е, че ако не го правите, ви се струва, че ще умрете.

„Защото Христовата любов ни принуждава“, пише Павел (2 Коринтяни 5:14). "Защото горко ми, ако не благовествам!" (1 Коринтяни 9:16).

Убеден съм, че всички сме имали опитности, като тази на Еремия, който беше хвърлен в тъмница, защото изявяваше Господното Слово на израилските царе. Като седеше в тъмното, накрая той каза: „Край! Свърши се! Боже, подавам си оставката. Никога повече не ме карай да говоря в Твое име. Няма да го направя. Не влагай повече Словото Си в сърцето ми. Господи, приключих, оттеглям се. Разбираш ли? Свърши се. Никога вече няма да говоря в името на Господа. Отнесе се така с мен, остави да ме хвърлят в тъмница. Не те с грижа за мен. Но няма нищо! Аз съм дотук!“ (вижте Еремия 20:9).

Еремия кипеше отвътре. Беше ядосан. Но скоро след това призна: „Тогава Неговото Слово става в сърцето ми като пламнал огън, затворен в костите ми; Уморявам се да го задържам, но не мога“ (стих 9). Той не можеше да направи нищо друго, освен да говори. Трябваше да говори. Не беше необходимо да се насилва да го прави, като че ли извършва някаква работа. Всъщност той се опитваше да си наложи да не говори, но все пак говореше. Защо? Защото това бе нещо естествено за него; беше плод от общението му.

Оплакването не е плод на Духа

Бог не управлява заводи, а отглежда градини. Той не се интересува от делата ви, а копнее да се наслаждава на плода ви. Не иска да сте зависим от плътта, а ви призовава да разчитате на Духа Му.

Както Павел ни напомня, веднъж започнали в Духа, не можем да се усъвършенстваме в плътта (вижте Галатяните 3:3). Не можем да прибавим дела към вярата си, и така да подобрим общението си, въпреки че много хора се стремят да направят точно това.

Толкова често се случва хората да започнат християнския си живот с вяра в Господа, като Го обичат и Му служат, и преживяват прекрасно общение с Него. Радостта на Духа е в тях. Но ето че се появяват някои братя и започват да ги обвиняват в най-различни неща: „Хей, братко, ако наистина си християнин, трябва да правиш това. Защо, братя, правите така? Наистина ли искате да кажете, че сте християни? Та вие дори и това не правите“. Започват да стоварват върху тях всички тези тежки изисквания, така че християнството става нещо отегчително и тежко. Преставя да бъде естествено и да носи радост, и се превръща в задължение, в скучна и неприятна работа.

Кога ще се научим? Не можем да усъвършенстваме праведността, дадена ни от Бога. Всяко едно общение, основано на дела, скоро се превръща в тежест и така загубваме радостта от общението си с Бога. Изведнъж то става задължение, дълг, непосилно бреме. Не след дълго започваме да се оплакваме. Радостта от общението с Господа си отива. Вече не се радваме на свободата, а се измъчваме под хомота на робството. Мислим си: „Добре би било да си кажа молитвите тази вечер, в противен случай наистина ще загазя. Ох, ама толкова съм уморен. Не ми се става от леглото. Но предполагам, че трябва, но, оох, толкова е студено!“.

Сигурен съм, че Бог казва: „Млъквай и заспивай! Не ме занимавай, когато си в такова настроение. Кой те е карал въобще да Ме викаш?“.

Може би ще си помислите, че всеки, усвоил този урок, би бил проповедник на евангелието. Но все пак има хора, които биха искали да ни накарат да вярваме, че служат на нещата на Духа, чрез делата на плътта. Те ще ви опишат какво огромно посвещение е необходимо за служение като тяхното - какви невероятни жертви трябва да прави човек, за да има такава сила. Ще ви говорят за посветеността си, за постенето си, за освещението си и ще ви изложат всичко така, че да излезе, че делата им са ги издигнали на нужното духовно ниво, което е накарало Бог да им повери силата Си. Казват, че Бог не може да повери на всеки такава сила, но ме те са я заслужили. Всъщност, често пъти твърдят неща от сорта на: „Отидох в другата стая, затворих вратата и казах: "Боже, няма да изляза от тази стая, докато не ми дадеш силата Си“. И стоях там, и постих и се молих, докато не я получих“. Говорят така, като че ли праведността им е спечелила Божието благоволение. Но всъщност не е така; всичко това са само дела. А Бог никога няма да почете, и нито да признае някакво дело на плътта.

Павел казва: „Напусто ли толкоз страдахте? Ако наистина е напусто! Прочее, Тоя, Който ви дава Духа и върши велики дела между вас, чрез дела, изисквани от закона ли върши това, или чрез мяра в посланието?“ (Галатяни 3:4,5). Истинският служител отдава цялата слава на Господа. „Нека свети вашата виделина пред хората“, казва Исус, „за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 5:16).

Важни съветове

Божии дела не се изработват посредством праведността ни. Те се извършват по благодат, чрез вяра. И това означава, че всеки един от нас може да ги върши. Не е необходимо да бъдете специално помазан инструмент, за да ги вършите.

*Нека животът ви де бъде като
Градина, в която Бог може да
дойде и да се наслаждава
на плода, който принасяме, като
пребъдвате в Христос чрез вяра.*

Яков казва, че Илия беше човек със същото естество като нашето (вижте Яков 5:17). Имаше моменти, в които се обезсърчаваше, дразнеше се, ядосваше се и правеше грешки. Но независимо от това, той се помоли и не валя три години. Илия не беше никакъв свръхдуховен пророк. Не беше мистик. Беше човек, точно като нас, изпитваше същите чувства, които и ние изпитваме, също като нас се обезсърчаваше. Но въпреки това, Бог го послуша, поради вярата му.

Във вас е заложен същият потенциал. Нужно е само да повярвате в Господа и да му се доверите.

След като сте започнали в Духа, трябва и да продължите в Духа. Веднъж започнали с вяра, трябва да продължите в нея. Не изпадайте отново във вършене на дела; не допускайте животът ви като християнин да се превърне в досада. Не ставайте работник в завод; нека животът ви бъде като градина, в която Бог може да дойде и да се наслаждава на плода, който принасяте, като пребъдвате в Христос чрез вяра.

7 – Благодатта – Да вярваме в Божиите благословения

ИМА ГРЕШКИ, които просто никога не си отиват. Спомнете си, например, за грешката, препънала църквата в Галатия преди около 2000 години.

По някакъв начин тя е в сила и днес. Независимо от това какво Павел казва, все още има учители, които прокарват идеята, че Святият Дух се получава чрез дела от закона. Колко трагично е, че една от най-големите пречки за преживяване пълнотата на Божиите благословения и сила е доктрина, която усвояваме в църквата! Чуваме, че ако искаме Святият Дух да присъства в живота ни, първо трябва да си оправим поведението. Трябва да се отървем и от най-малката нечистота, за да заслужим Божието благословение.

Въпреки, че подобно учение е много искрено, то е искрено погрешно. Основната идея в това поучение е, че трябва да станем праведни чрез собственото си поведение и усилия, и само тогава Бог може да благоволи да ни докосне. Именно това погрешно учение ми пречеше години наред да получа най-доброто от Бога.

Верен, но отчаян

Като дете, израснало в петдесятна църква, аз искрено копнеех за това, което се наричаше кръщение в Святия Дух. Ходех на събранията, за да "чакам това да стане" и доста често придружавах баща си на съботните молитвени събирания на мъжете. Стоях там, очаквах Господа и се молах да изпълни живота ми със силата Си.

Искрено обичах Бога и копнеех да имам цялата Негова сила, която бе възможно да получа. Но имаше някаква пречка. Години наред си мислех, че имам някакъв таен грях, който ме дърпаше назад. И наистина го имаше, но грехът съвсем не бе такъв, какъвто си го представях. Проблемът ми не беше похот, алчност или някакъв унищожителен навик. Проблемът ми беше себе-праведност.

Може би ви се струва странно, че един толкова млад човек може да се бори с духовна гордост, но аз го правех. Запаметявах стихове от Писанието. Можех да изредя книгите от Библията и да ги кажа буква по буква. Можех да цитирам цели глави от Божието Слово. Никога не посещавах шоупрограми. Никога не бях палил цигара. Никога не ходех на танцови забави. В църквата, която посещавах поучавах, че всички тези неща са грешни, така че аз благоговейно отбягвах да ги върша.

Много често виждах синът на пастора да събира фасове и да ги допуща, но аз не го правех. Другите младежи от църквата можеха да ходят всяка събота на дневни представления, но аз - никога. Исках да бъда свят.

Тогава, кое в живота ми бе толкова грешно? Бог благославяше приятелите ми, дори и когато пушеха фасове! Мислех си: „Господи, знаеш, че съм по-праведен от тях. Никога не съм правил ни едно от тези лоши неща. Защо благославяш тях, а мен - не?“. Водех ужасна борба в себе си.

Нещата се влошаваха още повече, когато слушах хора да свидетелстват как са чакали да бъдат изпълнени със Святия Дух. Докато очаквали Бога,

Господ им показал пакета с цигари в джоба им. В момента, в който извадили цигарите и ги оставили на олтара, Бог явно ги изпълнил със Святия Дух.

*Отитвах се да спечеля Божцето
благословение, но това, което*

*правех, никога не бе достатъчно.
Никога не се сетих да се
помоля на Бога с проста вяра.*

Може би проблемът ми беше, че никога не бях имал пакет с цигари, който да оставя на олтара. Така че, вместо това си припомнях мислено греховете от изминалата седмица и си казвах: „Да, Господи, ядосах се на брат си тази седмица. Господи, моля Те, прости ми, че се ядосах“. И тогава зачаквах Бог да ме изпълни с Духа Си. Но Той не го направи.

Безброй пъти слушах проповедници да казват: "Знаете, че Бог не би изпълнил нечист съд. Той е Святия Дух. Затова трябва да бъдете свят съд". И така, правех всичко възможно, за да бъда свят. Изповядвах пред Бога всичко, за което се сещах (включително и неща, които не бях извършвал, просто за всеки случай).

Отново и отново претърсвах всяко едно кътче от съвестта си. Посвещавах многократно живота си на Бога. В безуспешните си усилия да стана достатъчно свят и праведен, за да изпълни Святия Дух живота ми, аз се отказвах от всяко дребно действие, което ми изглеждаше съмнително и жертвах скъпоценни неща, които обичах. Бях обезсърчен и потиснат в обходата си с Христос.

И накрая, в отчаянието си казах: "Добре, Господи, ще стана мисионер в Китай. Моля Те, изпълни ме със Святия Си Дух". Но Той не го направи. Обещах на Бога, че ще отида в Китай, Африка, Южна Америка и Индия. И тогава не го направи.

През цялото това време полагах усилия чрез дела да получа изпълването със Святия Дух - да стана праведен като спазвам нормите, които си бях поставил. Опитвах се да получа Духа чрез дела изискани от закона. Опитах всеки един номер, който знаех, понеже искрено жадувах и копнеех да бъда изпълнен от Бога и да получа дарбите Му. Не знам колко нощи съм се измъчвал пред Него, чудейки се защо никога не ме благославя.

Бях убеден, че трябва да достигна някакво ниво на праведност, преди Бог да ме благослови. Вярвах, че в момента, в който достигна до това високо ниво, Святия Дух ще ме изпълни. Тревожеше ме, обаче, и това, което виждах да става около мен. Как бе възможно хора от улицата да дойдат и приемат Исус Христос за личен Спасител, и все още докато миришат на алкохол и цигари, на момента да бъдат кръстени със Святия Дух? Но все пак това ставаше.

Това просто не беше справедливо. Ето, аз бях живял по Бога, служил Му бях през цялото време; те получаваха благословение, а аз - не. Не разбирах тези несъответствия у Бога. Беше ми невъзможно да съчетая поученията, които бях чувал, с това, което виждах.

Ако само бях разбрал Божиата благодат! Нямах да чакам през всичките тези години, за да получа силата на Святия Дух. Когато започнах да чета и да проумявам Божието Слово, накрая стигнах до текста, където Павел пита: „Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра и евангелското послание?“ (Галатяни 3:2). Изведнъж ми стана ясно, че това е реторичен въпрос. Явният отговор бе, че са получили Святия Дух чрез вяра в евангелското послание.

Бях поразен. Никога не ме бяха учили на нещо подобно. Бях се опитвал със собствени сили да стана достатъчно свят или достатъчно праведен, но естествено, никога не успях да стана достатъчно добър, за да заслужи изпълването със Святия Дух.

Никога не ми беше идвало наум да се помоля за това с проста вяра. Бях убеден, че Бог се нуждае от моята помощ.

В този ден оставих настрана всичките си себе- праведни усилия и просто казах: „Господи, сега ще получа от Теб дарбата на Святия Ти Дух“. И Го получих, в същия

момент. Помислих си: „Какъв съм глупак. Можех да Го получа още преди години само, ако знаех как. Стига да бяха ме научили па това!“.

О, колко бях загубил през тези сухи години поради учение, в което се наблягаше на спазването на правила и норми! Святият Дух започва да обитава в нас, да ни изпълва и дарява със силата Си, когато се доверим и повярваме в Исус Христос като наш Господ и Спасител, а не като спазваме външни норми на поведение. Ето защо продължавам да повтарям, отново и отново, това просто, но мощно послание, наблягайки на Божията благодат, любов, милост и доброта към нас, недостойните грешници.

Благословения за вземане

Веднъж започнал да разбирам Словото, осъзнах, че не моята праведност или способността ми да достигна до някакво ниво на святост, ме правеха достоен за Божието благословение. Бог ме благославя, когато просто Му се доверя за Неговите благословения. Колкото повече живея, толкова повече ми става ясно, че не съм достоен, нито заслужавам Бог да ме докосне. Той иска да ме благослови, не защото съм добър, свят и чист, а защото природата Му е такава. Бог се радва да благославя децата Си.

Знаехте ли, че има само едно нещо, което възпира Божиите благословения да дойдат в живота ви? Не е попречило това, че не сте били постоянни в посвещението си тази седмица, или защото сте се провалили в някоя област от живота си. Всички грешим. Единственото нещо, което спира Божиите благословения да дойдат в живота ви, е собственият ви отказ да се доверите на Бога за тях. Божиите благословения са достъпни за всеки, който просто вярва и се доверява на Бога за тези благословения.

Не идвайте при Бога въз основа на собствената си праведност или доброта. Би било глупаво от ваша страна да искате да ограбите от Бога доброто, което иска да направи в живота ви! Единственото отношение, което Той приема, е: „Аз съм окаян човек и не заслужавам да ме благословиш, но моля те, Господи, направи го въпреки това“.

Веднъж разбрал, че благословенията на Бога са мои чрез проста вяра в Него, аз започнах да живея в тях. Толкова много ми е дадено и съм получил толкова много от Бога, че е невъзможно да опиша всички благословения. Стигнах до една врата, която никога не се затваря. Преди, когато заставах пред нея, уповавайки на собствената си праведност, в повечето случаи тя бе затворена. Но сега, когато отивам при Бога, въз основа на Неговата любов, вратата никога не е затворена.

Бог винаги ни обича. Любовта Му към нас не се променя от ден на ден. Той не ни обича повече днес, отколкото ни е обичал вчера. Не е такава Божията любов. Тя е постоянна; никога не се мени. Не се основава на нас, а на Него, чиято същност е любов.

Бог е любов. Той ви обича и продължава да ви обича, дори когато сте отявлен грешник. Дори, когато сте се бунтували против Него, когато сте размахвали юмрук в лицето Му и сте Му казвали: „Мразя те, Боже!“, Той ви е обичал тогава. Обича ви и сега. И защото ни обича, Бой иска да ни благославя. Благословенията Му не зависят от нашата доброта, праведност или вяроност. Те зависят единствено от желанието Му да ни благославя. Нашата роля е просто да ги приемем и да повярваме, че иска да ни ги даде. Спомняте ли си реторичния въпрос на Павел? „Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание?“ Станахте толкова праведни, че Бог най-накрая реши: „Е добре, той сега вече е достатъчно праведен, мисля, че ще трябва да го изпълня с Духа Си?“ Не! Не сме по-праведни сега, отколкото в деня когато повярвахме.

Не можете да си представите благословието и силата, които Бог жадува да ви даде, ако само повярвате в това и Му се доверите. Толкова често сме като глупавите галатяни. Защо да бъдем така безразсъдни, та да се връщаме към легалистичните отношения, когато можем да имаме връзка с Бога основана на любовта? Не бъдете глупави да изисквате това, което смятате, че заслужавате, тъй като заслуженото от вас е смърт. Така е с всички нас, защото всички грешим

Бог иска да ви благослови сега, защото ви обича. Искане да благослови живота ви, и пътят към това благословение е вярата ви.

Нямаш мен предвид, нали?!

Някои от вас, които четете това, може би не вярвате, че е възможно Бог да ви благослови, защото прекалено много сте Го наскърбявали, или защото сте твърде слаби или сте направили някаква ужасна грешка. Може би постоянният ви проблем е избухлив характер или нечист поглед. Чудите се: „Как е възможно Бог да ме благослови, след като викам така на децата си? Може ли Бог да ме благослови като съм толкова пропаднал? Възможно ли е Бог да ме благослови след като съм такъв или онакъв?“. Проблемът ви е, че очаквате благословение въз основа на собствените си действия. Впримчени сте в следния начин на мислене: „Когато стана добър и съвършен, тогава Той може да ме благослови“.

Но това е такава заблуда!

Трябва да проуедем, че Бог иска да изпълни живота ни със Святия Дух в момента, в който кажем: „Господи, наистина искам да имам тази сила и Те моля да ме изпълниш“.

Но трябва да ви предупредя. Не може да се отрече, че точно в този момент избухва духовна война. Когато се молите Бог да ви изпълни, Сатана веднага ще започне да подхвърля в ума ви всякакви лъжи и обвинения. Той ще се опитва да ви отклони от целта. Ще ви накара да се чувствате виновни и недостойни. „Какво правиш, как молиш Бог за това?“, ще ви се надсмее. „Трябва да се срамуваш от себе си. Нямах право! Погледни се какво представляваш. Виж какво си направил. Как изобщо е възможно Бог да те изпълни със Святия Си Дух?“

По някаква ирония, много често Сатана използва християни, за да каже тази лъжа. Всеки, основал живота си на себеправедност, непременно ще ви засипе с обвинения. „Знаеш, че ти си си виновен“, ще обяви той. „Ако имаше малко повече цяр. Ако беше малко по-духовен. Ако малко повече приличаше на мен“. Само малко от подобно духовно бомбардиране е достатъчно да накара много от нас да се отдръпнат и да кажат: „Отказвам се, Господи“.

Бог иска да отитате Неговата любов, докосване, сила и помазание.

Колко трагично! Знам, че не заслужавам Божиите благословения, но Бог не ме благославя, защото заслужавам това. Той ме благославя въз основа на Своята любов и на Своята благодат към мен в Христос Исус. Това е основата за благословието, а не моята доброта, моята праведност или моето съвършенство. Ако само успеем да проуедем това със слабите си умове, ще започнем да бъдем благославяни така, както не можем да си представим.

Благословенията са на разположение. Бог иска да ви благославя. Единственото, което трябва да направите, е просто да Му повярвате, че Той ще ви благослови, макар и да знаете много добре, че не заслужавате това. Благословенията не идват вследствие на делата ви; те идват поради вярата ви защото се доверявате и вярвате, че Бог ще ви благослови.

Неспособността да проумеят тази истина е причината мнозина да имат сериозни проблеми в християнския си живот. „Не знам защо Бог го е благословил - той пуши пури!“, би казал някой. „Аз не правя това, а погледни той колко много е благословен. Не разбирам защо Бог благославя хора, които пушат пури“. Но, естествено, Божиите благословения не се обуславят от навиците на пушачите, а зависят единствено от вярата ни, че Бог ще ни благославя, защото сме Негови чада.

Бог иска да благославя чадата Си днес. Очите на Бога гледат по цялата земя, за да се покаже Той мощен, в помощ на онези, чиито сърца са свършени пред Него (вижте 2 Летописи 16:9). Просто обърнете сърцето си към Бога, вярвайте в Словото Му и уповавайте, че Той ще изпълни това, което е обещал. Кажете: „Господи, благослови ме сега“. И ще получите благословието.

Знам, че една така безусловно дадена благодат е почти обида за нас. Щом кажа: „О, Господи, излей благословието Си над мен. Много Те моля за невероятно благословение тази вечер“, умът ми веднага се противопоставя: „Как може да молиш Бог да те благослови? След като имаше такива мисли днес следобед, как смееш да Го молиш за благословение?“

Извънредно трудно е за нас да отхвърлим идеята, че трябва да заслужим благословието си. Мъчно можем да приемем, че е нужно само да вярваме и да чакаме Бог да ни благослови - независимо от това, че сме се провалили и не го заслужаваме. Но когато най-после преодолеем тази бариера и започнем да очакваме Бог да ни благослови, просто защото ни е обещал да го направи, нищо няма да попречи на благословенията Му да се изливат в живота ни.

Авраамовите благословения

Какви славни благословения са само те! Същите благословения, които Бог обеща на Авраам са и наши, защото ние сме чада на Авраам. Чуйте само три от обещаните благословения:

„Не бой се, Аврааме; Аз съм твой щит, наградата ти е извънредно голяма“ (Битие 15:1).

„Ще те наплодя твърде много“ (Битие 17:6).

„И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе и потомците ти след тебе през всичките им поколения за вечен завет, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе“ (Битие 17:7).

Всички тези благословения, както и други, са ваши. Тъй като Бог ви вижда в Христос, Той ви вменява праведността на Исус. Това и само това е основанието Бог да ви благославя цялостно и напълно.

Евангелието на благодатта настойчиво твърди, че Бог иска да опитаме Неговата любов, докосване, сила и помазание, макар че не ги заслужаваме. Той е дал на всеки човек определена мярка на вяра. Упражнявайте я, използвайте я и тя ще се развива. Просто вярвайте, уповавайте на Господа и очаквайте Бог да ви благославя.

Никога не забравяйте, че благословието на Божия Дух не ни е дадено, защото изведнъж станаме достатъчно святи, за да го заслужим. То се изля в живота ни, когато

накрая проумяхме и просто повярвахме, че Бог изпълнява Словото Си. Делата ни на праведност нямаха нищо общо с това.

Божиие пътища не са се променили ни най-малко. Благословението на Авраам идва върху всички нас единствено чрез проста вяра в нашия Господ Исус. Нужно е само да повярваме, че Бог иска да ни благослови.

Всъщност, като си помисля, това, само по себе си, е голямо благословение.

8 – Благодатта – Борбата започва

НЕОТДАВНА получих писмо от един младеж, в което ми разказваше за напрегнатата си борба с плътта. Описваше обезсърчителния си път на поражение след поражение. В думите му отекваше викът на Павел от Римляни 7:24: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“.

За мен не бе никак трудно да разбера тези негови преживявания. Всички сме изпитвали подобни трудни моменти в обходата си с Господа. Въпреки че копнеем да водим угоден на Бога живот, плътта се оказва твърде силна, за да ѝ се противопоставим и тогава съгрешаваме.

През цялата история на църквата, хората са търсели начини да овладеят плътта. В миналото много християни са вярвали, че единственият начин да се постигне победа над нея, е да се заключат в килията на някой манастир. Те не са си позволявали контакти с никого и с нищо, което евентуално би ги накарало да съгрешат. Но е достатъчно само да хвърлим бегъл поглед на дневниците, които са оставили, за да разберем, че изолирането не им е помогнало.

Йероним, известният теолог на ранната църква, живял години наред в стая, малко по-голяма от килия. Единственият му контакт с външния свят бил малкият прозорец, през който получавал храна. Той се изолирал от всичко и от всеки, за да може да се отдаде напълно на изучаването на Божието Слово, на размишления и молитва. Но в личните му дневници е отбелязано, че строгият начин на живот и дебелината на заобикалящите го стени, не могли да предпазят ума му от ужасните мисли и картините, които въображението му рисувало, докато живеел в малката тъмна стаичка.

*Нашата помощ не иде, докато
не осъзнаем, че отговорът
е далеч над възможностите ни.
Тайната на нашето освобождение
се крие във вика ни за помощ
към Бога.*

Плътта е ужасно силен враг. Някои вярващи водят губеща битка с плътта през целия си християнски живот. Те се чувстват като израилтяните, които загинаха в пустинята без някога да влязат в Божиата почивка.

Защо такива вярващи никога не могат да преживеят радостта от Божиата победа? Много просто - те изчерпват всичките си усилия и енергия, опитвайки се да живеят благочестив живот със собствени сили. Вместо да предадат живота и борбите си

на Бога, те продължават да търсят някоя нова техника, метод или програма, която да ги направят праведни. Но никоя от тях не е в състояние да им помогне.

Винаги ще се проваляме, докато се опитваме да се освободим от „тялото на тази смърт“, като търсим отчаяно някоя друга програма или формула, която да насочва усилията ни. Нашата помощ не идва, докато не осъзнаем, че изходът далеч надхвърля възможностите ни. Удивителното е, че точно в отчаяния ни вик, отправен към Бога в нашата слабост, се крие тайната на освобождението ни.

Не още една програма за самоусъвършенстване

За повечето от нас е трудно да признаем пълното си безсилие. Ние обичаме да си мислим, че сме силни, надарени хора, способни да се справят със собствените си проблеми. Колко пъти сме започвали някоя програма за самоусъвършенстване, убедени, че ако само си поставим за цел, лесно ще успеем да свалим някой друг килограм, да си възвърнем формата, или да се отървем от някой досаден навик? Но тъжният факт е, че докато си мислим, че можем да променим живота си със собствени сили, никога няма да успеем.

Една от големите пречки за израстването ни в християнския живот е схващането, че можем да живеем живот угоден на Бога със собствени усилия. Ако си мислим, че можем да го постигнем, ще се опитаме да си припишем заслугата за това. „Е, не беше толкова трудно да се откажа от този лош навик! Знаех си, че мога да се справя!“ С тези думи не отдаваме славата на Бога, а описваме собствената си победоносна история, в която героят сме ние. Започваме да разказваме на другите как нашата формула ще помогне и на тях, а Бог все повече се отдалечава от цялата тази история. Но както може да се предрече независимо от огромната ни самоувереност, още при първия полъх на трагедия или разочарование, построените от нас въздушни кули рухват.

Бог ще ни разреши да следваме тази програма за самопомощ и самоусъвършенстване, докато опитаме всяка една от тях. Ще ни разреши да вложим всичките си усилия, докато накрая не признаем откровено: „Не мога да го направя. Не мога да стана праведен със собствени сили. О, окаян аз човек!“. Подобна откровеност е изключително трудна за нас, защото ни заставя да си признаем, че сме неспособни, безуспешни и слаби. А ние мразим да правим подобни заключения, защото те потъпкват гордостта ни.

Но единствено, когато признаем пълното си безсилие, намираме надежда. Когато най-сетне се обърнем към Божиата благодат, Господ се намесва и започва да прави това, което ние самите не бихме могли да направим. Едва когато, подтикнати от отчаянието си, отправим вик на безпомощност и безнадеждност към Бога, тогава започваме да се наслаждаваме на истинска победа в Христос.

Борбата започва

Фактът, че тази борба въобще съществува, в известен смисъл е истинска причина за радост.

Ако не бяхме духовно съживени от Бога, нямаше да съществува никакъв конфликт. Ако духът ми бе все още мъртъв в прегрешения и грехове, нямаше да се боря с лоши пожелания. Щях да се потопя направо в тях и да живея, следвайки плътта си.

Фактът, че се намираме в такава борба, е силно доказателство, че сме наистина Божии чада.

А ние наистина участваме в борбата. Кой може да отрече, че във всеки един от нас се води ожесточена борба? В Галатяните 5:17 апостол Павел ни казва: „Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не можете да правите това, което искате“.

Петър знаеше всичко за тази борба. Веднъж силният рибар се похвали пред Исус, че дори всичките Му ученици да избягат, той никога няма да го направи. Въпреки това, още преди да настъпи утрото, той три пъти се отрече от Господа. Исус беше напълно прав: духът е бодър, но плътта - немошна.

Подобно на Петър, и ние често реагираме импулсивно, преди още да сме се осъзнали. Искаме да постъпим правилно, но откриваме, че вършим обратното. Както Павел пише: „И тъй, намирам тоя закон, че при мене, който желая да върша доброто, злото е близо. Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми, и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми“ (Римляни 7:21-23).

Не можем да познаем Божията победа, докато не осъзнаем, че в телесните ни части се води непрестанна борба за контрол между Святия Дух и плътта ни. Последната все още не е мъртва. Въпреки че, посвещавайки живота си на Христос, започнахме да опитваме и да се наслаждаваме на благотворното действие на Духа, и че плътската ни природа бе свалена от престола на живота ни, борбата все още не е приключена. Преди да повярваме, плътта се радваше на господство и контрол над живота ни, и докато телата ни не бъдат изкупени, тя никога няма да престане да се бори, за да възвърне отново властта си над нас.

Погрешили ли са нашите крѐнежи?

След казаното до тук е важно да не помислим погрешно, че инстинктите и апетитите на тялото ни сами по себе си са зли. Те са създадени от Бога и са абсолютно необходими за поддържането на живота.

Най-силното от всички телесни желания е инстинктивната ни нужда от въздух. Няма нищо лошо в дишането, но е възможно да изкривим тази естествена функция и да я използваме за вдишване на кокаин. Като правим това, вземаме една естествена, дадена от Бога функция и я извращаваме, за да послужи за неестествена цел. Библията нарича това „грех“.

На второ място, веднага след нуждата ни от въздух, е жаждата на тялото ни. Няма нищо лошо в тази жажда, докато не решим да я утолим, като седнем в някой бар и започнем да пресушаваме чашка след чашка, докато кръстосаме поглед. Отново използваме един естествен нагон за цел, различна от тази, която Бог е предвидил.

Следващият силен инстинкт е гладът. Няма нищо лошо в яденето, докато не бъдем толкова завладени от храната, че това започва да се отразява на здравето ни. Обикновено свързваме злоупотребата с естественото ни желание за храна с чревоугодничеството, но еднакво вредна е и манията на някои да бъдат слаби. Те живеят, за да броят калориите и до скъсване правят упражнения. Това също е грех.

Сексуалният нагон е създаден от Бога, не само с цел размножаване, но и като красив израз на взаимната любов между съпруг и съпруга. Когато, обаче, превърнем този нагон в играчка за забавление, той престава да бъде израз на любовта и се превръща в грех.

Разбирате ли, че когато използваме всички течии красиви, дадени от Бога инстинктивни нужди с егоистична цел, те се изопачават и започват борим срещу Духа?

Всички тези телесни желания са ни дадени от Бога, но Той никога не е възнамерявал те да ни управляват. Те са необходима част от живота, но Той не ги е създал, за да господстват над живота ни.

Исус казва, че ако мислим само какво ще ядем, пием или какво ще облечем, тогава няма разлика между нас и езичниците (вижте Матей 10:31-32). Човек, който не познава Бога, не може да прави нищо друго, освен да следва плътските си нагони. Но ние, вярващите, знаем, че животът е нещо повече от храната и тялото - от дрехите. Копнежите на плътта ни са правилни и морални, когато се използват на място, но Бог никога не е възнамерявал те да управляват живота ни. Поради грешната ни природа, обаче, плътските желания наистина се стремят да управляват живота ни. И точно тук започва борбата.

Бойният план на господаря

Сега възниква въпросът: „Тогава какво да правим с плътта?“. Бог е дал вече отговор на този въпрос. Той го нарича „кръста“.

Не се опитвайте да изкупите плътта, нито да я обличате в духовни одежди или да я реформирате.

Тя не може да се изкупи, а трябва да бъде разпъната на кръст. Павел казва: "Като знаем това, че нашето старо естество [старата природа, управлявана от плътта] бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха [грешната ни природа, която иска да управлява], та да не робуваме вече на греха" (Римляни 6:6).

Библейското предписание за Разрешаване на конфликта между плътта и духа не е лична дисциплина или самоконтрол, а силата на Святия Дух

Нашата работа е да приемем това за истина. Ако пожеланията на плътта не бяха все още фактор в живота ни, нямаше да е необходимо да считаме, че старата природа е умряла с Христос. Винаги, когато се натъкнем на някоя област, в която плътта все още ни контролира, трябва честно да признаем, че битката между плътта и Духа все още продължава. Тогава е необходимо да занесем тази конкретна слабост при кръста и да я сметем за разпната на кръст.

Но това е само първата стъпка! Библейското предписание за разрешаване на конфликта между плътта и Духа не е в лична дисциплина и самоконтрол. Власт над плътта добиваме само когато животът ни се контролира от Духа. Въпреки че конфликтът ще бъде в нас, докато живеем в тези тела, Бог ни снабдява със средствата за духовна победа. Когато разрешим на Божия Дух да поеме управлението и да работи мощно в живота ни, можем да тържествуваме над нашата грешна природа.

Всяко старание за освещение, основано на собствените ни сили, може да се определи като плътско. Когато Павел бе доведен до отчаяние и извика: „Окаян аз човек!“, той не запита: „Как да открия такава стратегия, която да ми помогне да се справя по-добре следващия път? Какво още да опитам, за да имам по удовлетворителни резултати?“. Павел вече бе изминал този безуспешен път. Той проумя, че силата да живее благочестив живот не се крие в него. Разбра, че има нужда от Избавител и затова извика: „Кой ще ме избави?“.

Когато Исус съживи духа ни, Той също ни дава и нови желания. Започваме да копнеем за тясна връзка с Бога, за по-дълбоко познаване и разбиране на Словото Му и за по-близко общение с другите, съживени в Христос Исус. Не копнеем повече за живота, съобразен с плътта, защото сме осъзнали, че краят е разочарование и смърт. Животът в угода на плътта винаги ни е принуждавал да се стремим към нещо повече, което още малко и ще успеем да уловим, нещо, което най-после ще ни даде чувство на трайно удовлетворение. И все пак, обещаното задоволство винаги ни е убягвало.

Но когато живеем според Духа, откриваме мира, който светът не разбира. Безкрайната борба болезнената празнота - изчезва, и ние откриваме великолепия смисъл и значение на живота. Плътта загубва примамливостта, която някога е имала и битката вътре в нас е спечелена.

Духовни игри на ума

Независимо дали ни харесва или не, независимо дали признаваме или не, вътре в нас действа един извратен закон, според който, когато искаме да направим нещо добро, злото също присъства. Павел правилно описва често объркващия конфликт, който съставлява такава голяма част от живота ни: „...Понеже не върша това, което искам, но онова, което мразя, него върша. Обаче, ако върша, това, което не искам, съгласен съм със закона, че е добър. Затова не аз сега върша това, но грехът, който живее в мен“ (Римляни 7:15-17).

Помислете, как се отнасяме към една от най-простите и директни заповеди в Библията. Исус казва в Йоан 13:34: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия“. Йоан по-късно пише, че ако казваме, че обичаме Бога, а мразим брата си, ние сме лъжци (1 Йоан 4:20). Ако не можем да обичаме ближния си, когото виждаме, учудва се Йоан, как можем да обичаме Бога, Когото не сме видели?

Тогава възниква следният проблем: тъй като и Библията съвсем ясно се забранява отявлена омраза към хората, понякога се опитваме да смекчим вината си, като казваме: „Ами, аз не го мразя. Просто мразя отвратителните неща, които върши“. Но, ако сме честни, трябва да признаем, че е ужасно трудно да отделим човека от действията му. На мен самия ми е трудно да направя такова тясно разграничение. Осъзнавам, че мразя не само това, което някой лош човек прави, но намразвам и него самия. Ако чуя, че му се е случило нещо неприятно - например, че е блъснал новата си кола - откривам, че в себе си се радвам. Знам, че Библията казва, че трябва да имам друго отношение, но честно казано, отношението ми не е добро.

Често стигахме дотам да измисляме умствени игри, за да убедим себе си, че наистина се подчиняваме на Бога и обичаме тези, които не са за обичане. Ако положим достатъчно усилия, можем и да се убедим, че наистина обичаме и прощаваме. Но истината за вътрешното ни състояние излиза наяве, когато този труден човек се появява, шляпва ни по гърба и на висок глас съобщава пред всички в стаята: „Хей, братко, струва ми се, че не си имал време да използваш дезодоранта си тази сутрин!“. Първата ни реакция е да си помислим: „Идиот такъв! Сега всички се обръщат и ме зяпат.“

Защо просто не се изпариш, негодник такъв!“. Наистина искаме да обичаме този човек, но плътта ми не ни разрешава да го правим!

Подобно на Павел, и ние откриваме, че в нас работи един ироничен закон. Когато и да поискаме да направим нещо добро, злото е налице. Накрая започваме да се отчайваме от себе си, да ни прилява от неуспехите ни, обезсърчението все повече ни

изпълва. Дълбоко в себе си се чувстваме духовно поразени и заедно с Павел извикваме: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?“

Няма причина за хвалба

Само когато признаем, че сме неспособни сами да се освободим от закона на греха и смъртта, вратите могат да се отворят, за да заработи в нас великолепната сила на Бога и да извърши това, което ние сме неспособни да направим за себе си. Когато Божията сила ни преобрази отвътре навън, единственото, което можем да направим е да отдадем слава и благодарност на Бога. Няма повече да казваме на другите: „Преди вършех грехове, но един ден установих, че Исус не харесва това. Събрах цялата си сила и воля, наложих си самодисциплина и реших, че повече няма да правя тези неща“. Няма да има причина да се хвалим с това какви прекрасни, волеви хора сме. Както Библията казва: „А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Галатяни 6:14)

Случвало ли ви се е да срещнете хора, които изглеждат по-духовни, отколкото всъщност са? Тяхната неискреност много ясно проличава, когато някой заговори за духовната си борба. Ако признае, че има борба с плътта, тези „духовни“ хора веднага слагат на лицето си израз „аз съм по-свят от теб“. Без да кажат и дума, те ви дават да разберете, че борбата с плътта е ужасно ненормално нещо за един вярващ. „Ами, ако просто се беше молил повече и беше прекарал повече време в Словото и ако беше духовен (като нас), не би имал никакъв проблем с плътта си“.

Въпреки че подобно отношение на свръхдуховно съвършенство се среща доста често, то не отговаря на ясното учение на Писанието. Не вярвам, че докато сме тук на земята ще настъпи време, когато да няма да имаме проблем с тези плътски тела. От дългия си опит знам, че собствената ми плът може всеки момент да ми създаде проблеми, както винаги е правила.

Например, когато Бог ми открие област от плътта, която Той иска да промени, аз винаги се залавям за работа, с възможно най-добри намерения. Виждам колко е отвратителен грехът ми и се заклевам, че никога повече няма да изпадна в този грях. И тогава измислям различни стратегии и начини на дисциплина, за да разреша проблема си. Търся всевъзможни съвети как практически да се справя със положението. Но рано или късно виждам как най-добре замислените ми планове се разпадат. Толкова се отчайвам, че извиквам: „Боже, помогни ми!“. И тогава, за мое учудване, Той ми помага. Духът Му като по чудо започва да променя живота ми.

Преливайки от благодарност, виждам колко удивително прост е Божият план за промяна и освен това, колко по-добър от собствените ми илюзорни усилия. Тогава поклащам глава и си казвам: „Кога най-после ще разбере това просто понятие „благодат“?“. Как съм могъл да си въобразя, че е възможно някога в живота си да направя нещо ценно и така да докажа на Бога, че не съм напълно загубен? И въпреки това, все още си го въобразявам.

Бог никога не е възнамерявал плътта да властва над нас и Той ни е осигурил средствата и силата, за да имаме победа. Но докато настояваме сами да се преборваме с проблемите си, дори и най-добрите ни усилия се превръщат в пречка. Всеки опит за постигане на благочестие, който произлиза от собствената ни сила, е дело на плътта, и е точно толкова омразно в Божиите очи, колкото това, което се опитваме да не правим. Когато победата ни е следствие единствено на Божията намеса, а не на собствените ни усилия, крайният резултат е слава и хвала към Бога.

Ключа, който трябва да избягваме

В моментите, когато се чувстваме близо до Господа, е изкушаващо да си кажем: „Толкова е прекрасно, никога вече няма да живея по плът, защото е така безсмислено и суетно!“. Но следващият ден настъпва, и за съжаление забравяме за добрите си намерения. В края на дългия и изпълнен с разочарования ден, когато едва се дотъряме до леглото, изведнъж се сещаме, че независимо от положените усилия, пак сме се отклонили, правили сме това, което сме си искали, и сме били контролирани от плътта. За наша голяма изненада, плътта отново е хванала юздите и откриваме, че сме направили това, което сме обещали никога вече да не повторим.

И точно в този момент често правим най-голямата си грешка. Започваме да се самообвиняваме и осъждаме, и се заклеваме, че следващия път ще положим повече усилия. Разбирате ли какъв е проблемът? Щом направим такова обещание, ние сме решили да гласуваме доверие на нашата плът. Казваме, че собствените ни усилия ще ни направят духовно силни, и така се връщаме обратно в сферата на плътта.

Подобно на Петър и ние казваме: „Никога няма да те изоставя!“

Много от нас силно се разочароваме, когато изглежда, че водим едни и същи битки отново и отново. Но това не бива да ни изненадва. Всеки от нас преминава през предсказуема поредица от стъпки, които първо трябва да ни доведат до предела на нашите възможности, за да осъзнаем, че със собствени сили не можем да живеем по начин, угоден на Бога. Тогава в отчаянието си извикваме към Бога, и Той изработва благодатното Си избавление. Бих искал да си мисля, че съществува някакъв начин, да не стигам до дъното толкова често, но за съжаление, все още не съм го открил.

Отговор на въпрос

Чрез Своята благодат, Бог ни е дал възможността да се радваме на непрекъснатата победа. Но въпреки това, докато все още сме на земята, битката никога няма да свърши. Всеки ден ни предоставя избор, който всеки от нас трябва да направи. Искаме ли да живеем според копнежите на плътта или ще отдадем живота си на преобразяващата сила на Божия Дух?

Колко славно е да стигнем до края на собствените си възможности и да видим как Бог променя живота ни чрез благодатта Си! Единствената ни хвалба като вярващи е извършеното заради нас дело на Исус Христос. Ако не беше кръстът, всички ние щяхме да сме завинаги безнадеждно изгубени. Но поради Божията велика любов към нас, ние, които преди бяхме изгубени, сега сме спасени и кръстени в Христос.

Сега можем да имаме толкова прекрасно общение с Бога, защото живеем вече не ние, а Христос живее в нас. Животът, който сега живеем, го живеем чрез вяра в Божия Син, Който ни възлюби и даде Себе Си за нас. Поради Божията благодат, всеки един от нас сега е ново създание в Христос Исус. Старото премина, всичко стана ново.

Когато станем деца на Бога, в нас оживява духовната страна. Внезапно проумяваме, че животът е много повече от това да се подчиняваме на плътските си инстинкти. Започваме да разбираме, че вътрешният глад, който плътта ни никога не успя да задоволи, може да бъде удовлетворен чрез връзката ни на любов с Бога. Колкото повече опознаваме Бога, толкова повече започваме да изпитваме Неговия мир и Неговата радост, и откриваме, че нивото на удовлетворение, което изпитваме в Духа, безкрайно надминава ограничения спектър на плътта.

Колко чудесно е, когато се откажем от собствените си безплодни усилия и разрешим на Духа да работи! Защото Неговата победа идва отвътре навън, а не отвън навътре. И точно това е победата, която устоява.

9 – Благодатта – Наистина свободен

НИКОЙ в света не е наистина така свободен, както повярвалият в Исус Христос. Павел казва в Галатяните 5:1: „Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго“.

Свободата е състояние на свободен морален избор, т.е. това е способността да правим истински избор в живота. Вярващите са наистина свободни, но не е правилно да се използва същия термин, за да се опише един грешник. Той има само един истински избор - дали да положи вярата си в Исус. Той е толкова заробен от плътта си, че не може да спре да прави това, което прави.

Днес има много хора, които вършат зли неща, без да знаят защо ги правят. Казват: „Мразя това; не искам да го правя; не разбирам защо го правя. Мразя себе си за това, че го правя, но не мога да се спра“. Те са вързани и държани от една сила - силата на Сатана.

Преди да дойдем при Христос, всички ние бяхме деца на гнева и прекарвахме целия си живот в опити да задоволим пожеланията на плътта и па ума си (вижте Ефесяните 2:3). Единственият ни избор беше какъв начин на заробване да изберем. Нямахме възможност да действаме според свободната си воля, защото ни липсваше способността да се отвърнем от греха. Можехме да заменяме една форма на неморалност с друга, но бяхме неспособни да живеем праведно. Невъзможно е да се открие свободата в такова ужасно състояние.

*За да останем свободни, не
Трябва да използваме свободата
си в област, която би ни върнала
отново в робство.*

Колко голям е контрастът със славната свобода, дадена ни в Христос Исус! Като получихме Божията любов и прощение, Бог ни подари и свободата да не сме повече под господството на плътта. Не сме принудени вече да живеем като роби на собствените си плътски пожелания. Дадена ни е способността да се отвърнем от греха, за да служим и да се покланяме на Бога. Освободени сме от веригите на тъмнината, която ни държеше в робство. Бяхме освободени от задължението да живеем според изискванията на закона, за да бъдем приети от Бога. Като Божии деца ние сме познали свободата, и тя не може да се сравни с нищо, което преди сме опитвали.

Ние сме свободни в Христос, и свободата ни е толкова всеобхватна, че Павел можеше да каже: „Всичко е позволено“ (английски превод: „Всичко е законно за мен“) (1 Коринтяни 10:23). Няма по-обширна истина, съдържаща се в която и да било философия на света. Всъщност, човекът, който може да каже: „Всичко ми е позволено“ е най-свободният човек, живял някога на земята.

Но Павел също подчертава, че докато всичко ми е позволено, „не всичко е полезно“ (23 стих). Това означава, че, въпреки че има области от свободата ни, които

бихме могли да използваме, без да се поставя в опасност спасението ни, те биха затруднили развитието ни в ходенето ни с Бога. Трябва да избягваме тези страни от свободата ни, които биха ни отклонили от простата, искрена от- даденост на Бога. Ако искаме да останем свободни, трябва да внимаваме да не упражняваме свободата си в област, която би ни върнала отново в робство.

Зле използвана свобода

Много често хората не разбират правилно християнската свобода, като смятат, че свободата в Христос означава свободно да вършат какъвто и да било грях; те използват свободата си, за да задоволят плътта си. Това е пълно изопачаване на поучението в Писанието относно християнската свобода. Нашата свобода никога не означава, че можем свободно да вършим грехове. Тя в никакъв случай не е позволително за грях.

Славната свобода, в която сме призвани в Христос Исус, е преди всичко свобода от нашата плът и от господството, която тя някога имаше над нас. В Римляни, 6 глава, Павел ни казва, че свободата в Христос, е свободата да служим и да се покланяме на Бога. Свободни сме да не живеем повече грешния, отдаден на страсти живот, който някога сме живели.

На Адам бе дадена огромна свобода в Едемската градина. Той можеше да яде от всяко дърво в градината, освен от дървото на познаване доброто и злото. Бог знаеше от самото начало, че Адам няма да се подчини на заповедта Му, че ще яде от забраненото дърво и така ще внесе грях и нещастие в света. Но въпреки това, Бог не попречи физически на Адам да яде от плода. Адам злоупотреби с дадената му свобода, и ние днес страдаме от катастрофалните последици на неговия избор. Грехът влезе в света чрез погрешното използване на свободата от един единствен човек.

По същия начин и ние можем да изберем да , използваме по погрешен начин свободата си в Христос. Възможно е да вземем тази славна свобода и да я използваме по начин, който да ни върне отново в робство. Всички сме чували хора да казват: „Е, добре, като християнин аз съм свободен. И така, възнамерявам да задоволя този импулс на плътта си, защото имам свободата да го направя“. Трябва да си спомним също, че имаме също и свободата да не го направим. Никога не трябва да използваме свободата си като средство за задоволяване на плътта, отдавайки се на нейните импулси. В Евреи 12:1-2 ни се казва: „да отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита и с търпение да тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса - начинателя и усъвършителя на вярата ни“.

Свободата да служим

Ясно е как не трябва да използваме свободата си в Христос. Но истинският въпрос е: „Как трябва да я използваме?“. Как можем да използваме свободата си по начин, който отдава почит на Бога и който ни помага да растем в благодатта? Павел дава отговора в Галатяните 5:13. Той казва, че трябва да използваме свободата си, за да си служим един на друг с любов : „Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг“. Библията непрекъснато ни напомня за високата оценка, която Бог поставя на смиреното служение.

Библията многократно ни напомня, че ако искаме да бъдем наистина велики в Божието царство, трябва да служим. Исус направи величествено изявление пред учениците Си в началото на така нареченото Велико Поръчение. Той казва: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Матей 28:18). Можете ли да си представите колко голяма трябва да е тази сила? Дадена Му бе цялата сила на вселената. Същата сила, която запали звездите и която държи всички атоми в едно, принадлежи на Исус.

И какво направи Той с тази сила? Разтърси вселената ли? Или създаде няколко нови галактики ли? Не. Исус свали престилката Си, препаса се като слуга и изми нозете на учениците Си. След като изми последните мръсни глезени и пръсти, Той запита учениците Си: „Знаете ли какво ви сторих? Дадох ви пример. Ако Аз, Който съм ваш Господ, ви послужих, то и вие трябва да си служите един на друг“ (вижте Йоан 13:12-14).

Какво би станало, ако точно сега можехте да кажете: "Цялата сила на вселената е моя"? Какво бихте направили с тази сила? Исус взе кърпа и леген с вода и уми мръсните крака на учениците Си. Цялата сила на вселената бе Негова - и какво направи Той с нея? Уми нозете на учениците Си.

Малцина от нас са тези, които искат да служат. Вместо това обичаме да заповядваме и да бъдем обслужвани. „Донеси ми това!“ „Подай ми инструмента!“ „Трябва да отидеш!“ Как обичаме да даваме заповеди и как се ядосваме, когато не биват изпълнени! Засягаме се и се нацупваме. Обичаме да сме част от ръководещата класа...но най-големите Божии благословения не са там. Бяхме освободени не за да господаруваме над другите, а за да си служим един на друг с любов.

Без съмнение, това благословение изисква Божият Дух да работи в сърцата ни. Плътта ми неминуемо се противи на идеята да служа на някой друг с любов. Често, първата ми реакция спрямо дори и най-простата молба е: „Ако искаш чата вода, иди и сам си налей. Кой ти беше слуга вчера?“. Плътта ми обича да ѝ се угажда. Настойчиво изисква да ѝ се прислужва. Но аз бях освободен от робството на плътта и сега мога да служа на другите с любов. Каква радост е да служим с любов! Целият закон се съдържа в една единствена фраза: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“ (Матей 22:39).

Свободата да обичаш

Двеста години преди Исус, Буда казва: „Не прави на другите това, което не искаш те да ти правят“. Забележете, че той употребява израза в отрицателната форма. Ако не искате някой да ви разбие носа, то и вие не разбивайте неговия. Това е една отрицателна заповед.

*Златното правило не е само
да отбягваме да вършим зло, но
активно да търсим начини
да изявим на практика любовта си.*

Днес има много хора, които погрешно смятат, че съветът на Буда е златното правило. Вярват, че са праведни поради това, което не правят. „Е, добре“, казват те, „Никого не съм наранил. Никого не съм убил и не спя с когото ми падне“. Животът им става дотолкова обусловен от отрицания, че те буквално „за нищо не стават“.

Но забележете, че Исус формулира тази етика с ясно позитивни термини. Той казва: „И както желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях“ (Лука

6:31). Както бих искал на мен да ми служат, така трябва и аз да служа. Както бих искал да ме обичат, така трябва и аз да обичам.

Както бих искал аз да получавам подаръци, така трябва и да подарявам.

Да обичаме ближния си като себе си означава да поемем инициативата да служим на другите с радост, по един активен и изобретателен начин. Златното правило не се състои просто в това да отбягваме да вършим зло, а по-скоро активно да търсим начини да изразяваме на практика любовта си.

Исус казва, че изпълняваме закона първо, като възлюбим Бога и след това, като възлюбим другите и се отнасяме към тях така, както бихме искали те да се отнасят към нас. Харесва ни другите да говорят добри неща за нас, следователно и ние трябва да говорим добро за тях. Обичаме другите да не забелязват грешките ни, следователно и ние трябва да имаме такова снизходително отношение към тях.

Църковен канибализъм

Защо става така, че когато някой каже нещо лошо за нас, често първата ни реакция е да му посмачкаме фасона? Пускаме по някоя забележка, че тези, които ни критикуват не са чак толкова святи, колкото биха искали хората да ги мислят. Казваме: „Ами, аз просто обичам да говоря истината, затова искам да ти кажа какво представлява той“. После, когато те чуят какво ние сме казали, изстрелват нов снаряд и така се задвижва един безкраен кръг от злословене и зложелателство.

От друга страна, ако разбере, че някой наистина ме харесва и говори хубави неща за мен, казвам: „Да, той наистина е отличен експерт по човешките характери. Чудесен човек е“.

Случвало се е, като забележа, че някой има намерение да разкъса друг на парчета, да успея да го уловя на въдицата си. След като изсипе целия си боклук, му казвах: „Ами това е много интересно. Предполагам, че не си знаел, че той ми е чичо, нали?“. Обичах да наблюдавам реакцията на този човек.

Павел ни предупреждава: „Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите“ (Галатяни 5:15). Ако открием, че се „хапем“ и „ядем“ помежду си, казвайки язвителни, разрушителни и дори саркастични думи един за друг - тогава ние ходим в това, което е противоположно на любовта. За съжаление, започва един вид междуличностен канибализъм в отношенията. Осъзнаваме, че сме хванати в разрушителен, порочен кръг. Развиват се ревности, огорчения и борби, и скоро църквата започва да се самоизяжда. Изтребваме се един друг.

Веднъж четох за един човек в Англия, който успял да отгледа особено злобна порода петли за борба. Те били почти непобедими на арената и мъжът много се гордеел с положението и репутацията, които придобил в резултат на усилията си. Всяка сутрин излизал навън и се възхищавал на своите петли-борци.

Един ден, когато отишъл отново да ги нагледа, за свой най-голям ужас намерил помещението им цялото в пера, кръв и трупове. Ценната му стока лежала там, разкъсана на парчета. Той бързо извикал един от наемните си работници и го попитал какво се е случило. „Кой глупак затвори тези агресивни същества в едно и също помещение?“, изревал той. „Аз, сър“, отговорил кротко слугата.

„И защо направи тази глупост?“, запитал собственикът. „Ами“, отвърнал наемният работник, „помислих си, че досега вече всички са разбрали, че са от един отбор“. Но, разбира се, петлите били твърде глупави, за да разпознаят истинския си враг.

За съжаление, има моменти, когато ние в църквата едва ли се държим по-интелигентно. Често забравяме кой е истинският ни враг. Врагът не е група баптисти или презвитериани. Нашият истински враг е силата на тъмнината, която държи хората под робството на заблудата и греха. Ние трябва да прекратим тези саморазрушителни съперничества и да заработим заедно за общото благо на Божието царство. Защото, ако се „хапем“ и „ядем“, ще се изтребим един друг. Един ден ще намерим църквата окървавена и разбита, и тогава светът ще каже: „Ето - това е твоето християнство!“.

Колко е жалко, че такава голяма част от историята на църквата е преминала в нападки и изстребване един друг. Прекалено много сме се отдали на това несправедливо да поставяме етикети и да подценяваме хората от другите християнски общества. Нищо не може да се отрази по-пагубно на развитието на Божието царство.

Като свободни мъже и жени в Христос, трябва да ходим в Духа - Духа на любовта, простителността и добротата. Трябва да гледаме към Господа, за да получим благодатта и силата Му. В това отношение нямаме друг избор. Къде другаде бихме могли да намерим сила, за да се противопоставим на това разрушително течение и да се съсредоточим на това, което е добро и похвално в другите, дори и в тези, с които не сме на едно мнение?

Свободата носи отговорност

Със свободата идва и голяма отговорност. Винаги! Някой е казал, че цената на свободата е непрестанна Бдителност. Трябва да сме винаги нащрек, за да опазим свободата си, защото е ужасно лесно да я загубим.

Не се подвеждайте да използвате неправилно свободата си за задоволяване на плътта. Да, ние сме свободни в Христос да действаме, както изберем. Но, макар че може Бог да не осъди душата ви да попадне в ада поради някое съмнително действие, запитайте се: „Това забавя ли ме? Пречи ли ми по пътя към постигането на целта?“

Главната ми цел и копнеж в живота ми е да се намеря в Христос, съвършен в Него. Павел казва: „Не знаете ли, че, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото вие да я получите“ (1 Коринтяни 9:24). Аз възнамерявам да се „спусна към прицелната точка за наградата на горното (английски превод: „висшето“) от Бога призивание в Христа Исуса“ (Филипяни 3:14). „Следователно и ние... нека отхвърлим всяка тегота и грях, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни“ (Евреи 12:1-2).

Аз не желая нищо да ме забавя. Не искам нищо да попречи на развитието ми. Някой може да ми каже: „Ама, Чък, няма нищо лошо в това, един християнин може да го прави“. Сигурно може. Но то може също така да препречи пътя му към целта! „Всичко ми е позволено, ала не всичко е полезно“ (1 Коринтяни 6:12). Някои от позволените неща ме събарят и нарушават общението ми с Исус. „Всичко ми е позволено, но не ща да съм обладан от нищо“ (стих 12).

Ако искам да остана свободен, трябва да внимавам да не използвам свободата си за преследване на нещо, което може да ме завладее. Веднъж предал се на властта му, не съм вече свободен.

Ако искам да използвам свободата си за неща, които ме завладяват и не ме пускат, тогава не съм вече свободен. Използвал съм свободата си глупаво и съм се върнал отново в робство. А това не е живот.

Слава на Бога, че ни е дадена свобода в Христос! Слава на Бога, че са ни дадени средствата, с които да опазим тази свободата! Думите сами по себе си не могат да изразят какво означава да бъдеш наистина свободен.

Дано Бог ни помогне свободно да обичаме, свободно да служим, свободно да търсим това, което е най-добро за другите. Защото тогава, най-после, ще можем напълно да изпитваме несравнимия възторг от това да бъдем единствено в свободата на Божията велика благодат.

10 – Благодатта – А дали няма да се разпуснат

МНОГО ХОРА ИЗПИТВАТ силен, неоснователен страх, че Божията благодат ще ги доведе до греховен живот. Страхуват се, че ако вярващите осъзнаят, че Бог не ги съди според делата им, а според вярата им в Христос, те ще станат разюздани. „Чакай малко, Чък!“, казват. „Така ти отваряш една вратичка, и хората ще започнат да вършат всякакви злини, като обясняват поведението си с думите: „Неговата благодат покрива всичко, което правя“.

Това възражение не е нещо ново. Благата вест на благодатта, която Павел започна да проповядва сред езичниците мигновено доведе до протести от страна на евреите. Те си мислеха, че като се даде такава свобода на езичниците, те ще се разпуснат. Петър също можа да съзре опасността от неправилно тълкуване на Павловото благовестие и написа в посланието си: „Както любезният ни брат Павел ви е писал, според дадената му мъдрост, както пише и във всичките си послания, когато говори в тях за тия работи; в които послания има някои неща мъчни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават, както правят и с другите писания, за своята погибел“ (2 Петрово 3:15-16).

За съжаление, винаги е имало такива, които вземат Божието Слово извън контекста и го изопачават за своя погибел. Те използват благовестието, проповядвано от Павел, като извинение за разюздания си, греховен живот. Но благовестието никога не може да бъде правилно разбрано по този начин.

Вие сте мъртъв!

В Римляните, 5 глава, Павел описва общението ни с Бога! по благодат, със силни, величествени думи. В 20 стих той заявява: „Гдето се умножи грехът, преумножи се благодатта“. В първия стих на следващата глава той си представя как някои хора казват: „Ами нека тогава да вземем да вършим много грехове, та благодатта още повече да се умножи. Изобилващата Божия благодат е нещо прекрасно! Нека й дадем възможност наистина да преизобилства“. В заключение, Павел отговаря: „Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как живеем вече в него?“ (вижте Римляни 6:2). Отговорът му съдържа важен ключ към християнския живот и опитности.

Да предположим, че са ме хванали докато обирам банка. Изпратен съм в затвора и изправен на съд. След много седмици съдебните заседатели издават следната присъда: „Признаваме го за виновен“. Тогава съдията определя деня, в който ще бъде произнесена присъдата. Очакват ме пет години или доживотен затвор, защото съм използвал пистолет, направил съм няколко дупки в тавана и съм изплашил до смърт касиерите в банката. И накрая идва денят, в който трябва да се явя пред съдията, за да чуя присъдата си.

Законът е извършил работата си. Задържал е и е осъдил виновния. Влизам в съдебната зала и съдията казва: „Моля, подсъдимият да стане“. Ставам и той казва: „Съдът ви смята за виновен и ви осъжда на пет години затвор“. Новината е толкова лоша, че получавам сърдечен удар и умирам на място.

Ще държи ли съдът трупа ми пет години в затвора? Не. Смъртта ми моментално ме освобождава от осъждението на закона. Присъдата ми няма повече власт над мен, защото аз съм мъртъв.

Това има предвид Павел, като говори за онези от нас, които чрез вяра в Исус Христос са били оправдани пред Бога и сега живеят под Неговата славна благодат. Ние не живеем вече по плът, нашето старо „аз“ е мъртво. Законът ни беше осъдил на смърт. Неговите изисквания бяха изпълнени, когато бяхме съразпнати с Христос. Моето и вашето старо „аз“ са разпнати. Тогава, ако старото ни естество е мъртво, как можем да продължаваме да живеем в греха? Ние сме мъртви спрямо онзи стар живот.

„Съразпнах се с Христа“, пише Павел, „и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене“ (английски превод: "Съразпнах се с Христа, въпреки това живея; но не аз, а Христос живее в мене") (Галатяни2:20). Ние не живеем повече по стария егоистичен начин. Дните, отдадени само на нашето „его“, си отидоха. Не ходим вече по плът. Сега сме свободни от закона, от грешната си природа и от ужасното чувство на вина, защото нашето старо, виновно „аз“ бе съразпнато с Исус Христос. Сега ходим по Бога, като уповаме на Исус.

Ако си умрял действай като такъв

Вярата, която ми дава позиция на праведност пред Бога е тази, която се извява в дела по Бога.

Ако продължавам да живея в мръсотията и покварата на старата ми плът, използвайки благодатта на Бога като покривало за развратния ми живот, тогава само се залъгвам, и не съм наистина дете на Бога. В Яков 2:26 се казва: „Защото, както тялото без духа е мъртво, така и вярата без дела е мъртва“ (английски превод).

Този, който е бил роден от Божия Дух, непременно ще извява това с начина си на живот. Исус казва: „И защо Ме зовете, Господи, Господи! и не вършите това:, което казвам? Всеки, който дохожда при Мене, и слуша Моите думи, и ги изпълнява, ще ви покажа на кого прилича. Прилича на човек, който построи къща, изкопа и задълбочи, и положи основа на канара; и когато стана наводнение, реката се устреми върху оная къща, но не можа да я поклати, защото беше здраво построена. А който слуша и не изпълнява, прилича на човек, който е построил къща на земята, без основа, върху която се устреми реката, и на часа рухна; и срутването на оная къща беше голямо“ (Лука 6:46-49).

Апостол Йоан пише: „И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в Него“ (1 Йоан 2:3,4). На два пъти в това послание той добавя, че който е роден от Бога, не може да продължава да живее в грях (вижте 1 Йоан 3:9; 5:18). Не осуетявайте Божията благодат. Повярвайте и се доверете на Исус Христос като на ваш Господ и Спасител и живеете съобразно това ново общение.

Обичай Бога и твои какви си искани

Сега някой ще попита: „И все пак, щом добрите ни дела не ни спасяват, какво може да ни възпре от това да не пушим, да не пиянстваме или да не висим по долнопробните барове?“ Не че не мога да върша тези неща, а просто нямам желание да ги правя. Христовата любов ме принуждава да живея угоден на Бога живот. Опитал веднъж колко блага е любовта Му, нямам желание да се отделя от Него. Искam да се приближа колкото е възможно повече към Исус, защото Го обичам и Той ме обича. Не искам да участвам в нищо, което би опетнило името Му.

Има известна ирония във факта, че сега, под благодатта, живея много по-порядъчно, отколкото когато и да било под закона. При отношения, регулирани от закона, винаги се стремя да разширя границите. Постоянно се опитвам да установя дали определени действия са правилни или погрешни. Винаги търся да открия пролуки. Търся благовидни причини, за да оправдая постъпките си. Живея според легалистичните ограничения, но и малко извън тях.

*Бог не иска да ви обвърже със
закон; Той иска да ви привлече
към Себе Си с любовта Си.
Това е евангелието на благодатта.*

Отношенията на любов с Бога са коренно различни от легалистичните. Не разисквам вече дали нещо е правилно или грешно. Вместо това, откривам, че се питам: „Това угодно ли е на моя Отец? Аз Го обичам и искам да Му угодя. Той толкова много ме обича, че не ми се иска да Го огорчавам. Дали ще е угодно на моя Отец, ако направя това?“.

Понякога, дори и когато законът мълчи, сърцето ми казва, че Бог ще се наскърби, ако извърша нещата, които съм си намислил.

Това, което Бог желае да постигне, са отношенията на любов с всеки от нас. Той не иска да ви обвърже със закон, а да ви привлече към Себе Си с любовта Си. Това е евангелието на Божиата благодат - праведността, която Бог ни вменява, без закона.

Много от нас не успяват да разберат, че любовта е единствената истинска подбуда да бъдем добри. Страхът никога не е първостепенна, движеща сила в християнския живот. Ако сме добри, само защото се страхуваме да бъдем лоши, това не е истинска праведност. Можем да имаме привидно примерно поведение, като покривало за всякакви погрешни и изопачени мотиви. Ако страхът от последствията е единствената причина, която ни възпира, ще бъдем само пример за въздържащ се зъл човек. Това не е истинска доброта. Истинското благочестие е мотивирано винаги и единствено от любовта. Ако моралният избор, който правим, се основава на пламенната ни любов към Бога и силното ни желание да се въздържа от неща, които биха наскърбили сърцето Му, тогава сме открили правилния мотив за праведността.

Плодът на Духа е любов. Една от отличителните черти на любовта е добротата. Когато почувстваме любовта, изпитваме радостта. Когато любовта завладее живота ни, тогава познаваме мира. Проявите на любовта винаги са търпение и устояване в изпитанията. Естеството на любовта е благост и кротост. Същността е тази, че когато Духът произвежда плода си в нас, тогава отпада необходимостта от спазването на тежки външни форми на поведение, продиктувани от закона. Любовта изпълнява закона.

И така, правим едно чудесно откритие: праведният живот не представлява повече тежест за нас, а радост, защото имаме отношения на любов с Исус.

Проблемът, който остава

Възможно е да познаем и да преживяваме Божията благодат. Може да живеем в радостта и мира поради оправданието чрез вяра в Исус Христос, и в Него да имаме пълна увереност за позицията ни на праведност пред Бога. Тази увереност идва от знанието, че съм съзрял с Христос. Животът, подвластен на плътта ми, е мъртъв, и сега живея нов живот, управляван от Духа на Исус Христос. Имам нова природа - природата на Исус Христос. „За туй, ако някой е в Христа, той е ново създание, старото премина, ето, /всичко/ стана ново“ (2 Коринтяни 5:17). Това е една удивително освобождаваща истина.

Но аз все още имам проблем. Все още съм в това тяло и докато продължавам да бъда в него, ще съм под силното давление на телесните си нагони. И затова, вътре в мен се води битка. Плътта изкарва артилерията си и започва да ме обстрелва. Плътта ми - старото ми естество - е мъртва, но въпреки това изглежда, че трябва да мъкна този труп със себе си навсякъде. Аз съм като партньорът на Сам Мак Гий, който живее с „един полускрит труп, от който не може да се отърве“.

От извънредно голямо значение е да запомним, че Библията прави много важно разграничение: духът ми е изкупен, но тялото ми - не. Това създава огромен конфликт. Павел заявява в Римляните 8:22-23: „Понеже знаем, че цялото създание съвкупно въздиша и се мъчи до сега. И не то само, но и ние, които имаме Духа в началък, и сами ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, /сиреч/, изкупването на нашето тяло“. Колко често ми се случва да стена и плача пред Бога поради слабостта на плътта ми.

След като Исус се бе помолил в Гетсиманската градина, върна се при учениците Си и ги намери заспали. Той каза на Петър: „Симоне, спиш ли? Не можа ли един час да постоиш буден? Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение; духът е бодър, а тялото немощно“ (Марк 14:37-38). Никога досега не са изговаряни по-истинни думи от тези. Духът ми наистина има желание за доброто, но плътта ми е слаба, аз пъшкам, мъча се и казвам: „О, Боже, ускори деня, в който ще ме освободиш от това тленно тяло!“. Копнея да се отърва от този стар труп.

*В моментни на слабост
Духът ме изобличава и ми дава сила,
и обръща ума ми към Бога.*

Един ден всички ще бъдем освободени от грешната ни природа. Писанието казва: „Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“. О смърте, где ти е победата? О смърте, где ти е жилото? Жилото на смъртта е грехът, и силата на греха е законът; но благодаря на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ, Исус Христос“ (1 Коринтяни 15:53-57).

Междувременно, не всичко е загубено. В моменти на слабост, Духът ме изобличава и ми дава сила, и обръща ума ми към Бога. Търся Неговата помощ и Неговата сила. Започвам да преживявам Неговата победа. Открил съм, че трябва ежедневно да разчитам на силата и мощта на Исус Христос, за да мога да живея така, както Той иска.

Няма област, в която мога да включа живота си на нулева скорост и да продължа по инерция. В момента, в който направя това, плътта започва да се надига и да заграбва властта и силата. Трябва да държа апетитите си в подчинение, в противен случай те ще започнат да ме управляват. Павел пише: „Но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да остана неодобрен /или отхвърлен/“ (1 Коринтяни 9:27).

Ако съм бил хванат в момент, в който не съм бдял, и открия, че съм се подал отново на плътта, това означава ли, че не съм повече спасен? Трябва ли отново да бъда спасен? Не. Аз все още вярвам в Исус Христос. Все още обичам Господа и все още вярата ми се вмения за праведност. Именно поради вярата ми и новия ми живот в Христос, не мога да продължавам да бъда подвластен на плътта.

Макар че временно може да падна в някоя яма, не мога да остана в нея. Бог няма да ми позволи да остана в това състояние. Той няма да ме остави да върша някои неща, които биха ми се приискали и които всички други правят. Те може да ги вършат и да не бъдат уловени или наказани, но аз не мога. Той ще се погрижи да не ги върша! Ако се опитам да следвам светските пътища и върша това, което тълпата „понесена от течението“ прави, аз или ще се проваля в това, или ще го намразя, или ще бъда хванат от плътта. Понеже Той ни обича и ние сме Негови деца, просто не можем скришом, безнаказано да си вършим грехове, както светът прави.

Няма ли никакви критерии?

Някой може все още да се чуди: „Тогава, ако сме под благодат, можем ли просто да пренебрегнем Божиите норми за лично поведение?“. В никакъв случай. Чрез нашите нови отношения с Бога, ние сме получили Неговата движеща сила и пребиващото в нас присъствие на Святия Дух. В Христос получаваме нова природа, която копнее да живее в съответствие с Божията любов и святост. Чрез силата на Святия Дух повече не е необходимо да се напъваме, за да вършим това, което е правилно. Именно това има предвид Йоан, когато пише: „Защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди, а заповедите Му не са тежки“ (1 Йоан 5:3). Божието присъствие в нас ни дава сила да изберем това, което е правилно и да се въздържа от зло.

Тези, които са чели произведенията на класическата литература, вероятно са запознати с историята на Одисей. По време на пътуванията си, този древен пътешественик чул истории за острова на сирените - смъртоносни чародейки, които пеели толкова прекрасно, че всеки минаващ моряк обръщал кораба си към острова им и там се разбивал в скалите. Никой, веднъж чул песента на тези сирени, не оцелявал. Това звучало доста предизвикателно за такъв безстрашен мъж като Одисей. Той решил да бъде първият оцелял, който е чул тази музика.

За да постигне целта си, Одисей сложил восък в ушите на екипажа си и им заповядал да го завържат здраво за мачтата на кораба. Когато минавали гребейки покрай острова, съблазнителната музика зазвучала. Одисей положил неимоверни усилия, за да се освободи от въжетата и да доплува до брега. Той заклевал моряците си да обърнат кораба към скалите, но восъкът им пречел да чуят виковете му. Одисей продължил да се бори с въжетата, докато корабът излязъл на сигурно място, извън обсега на музиката. Така Одисей чул песента на сирените и оцелял, но от този момент нататък той бил преследван от спомена за тази измамлива музика.

В гръцките митове се разказва и за друг кораб, който минал покрай този остров и все пак оцелял. Когато смъртоносна мелодия започнала да при- тегля екипажа към пагубните брегове на острова, един надарен мъж на име Орфей, който бил на кораба,

грабнал лирата и започнал да свири. Неговата музика така далеч превъзхождала тази на сирените, че мъжете отклонили кораба от курса му към скалите и запленили от тези нови, прелестни, животно рязки мелодии доплавали до безопасно място.

Изправени пред притегателната сила на изкушението, повечето от нас могат да бъдат оприличени на Одисей, или на Орфей. За някои песента на сирените от света има почти непреодолима привлекателност. Те откриват, че са здраво вързани от закона, но се борят срещу правилата му, примамвани от силата на плътта. Единствената им надежда е в закона, който ги възпира.

*Радостта от единението с Христос
далеч превъзхожда всичко,
което светът или плътта
могат да предложат.*

Но има и такива, които са чули една нова песен - небесната музика - в сърцата си. Те откриват, че любовта на Исус Христос е толкова силна и задоволяваща, че макар светът да продължава да е привлекателен, те с радост го загърбват, за да могат да бъдат силно притегляни в Неговото прекрасно присъствие. Не е нужно да бъдат завързвани или принуждавани. Те не се борят да се освободят от въжетата, които ги спират, защото са открили колко велико е да живееш в близко общение с Бога.

Радостта от това единение с Христос далеч превъзхожда всичко, което светът или плътта могат да предложат. Грехът е загубил очарователната си и притегателна сила. Тези, които са открили удовлетворението от близкото общение с Бога не се нуждаят от закони. Вместо робски да следват наредби като: „Не удряй ближния си по главата!“, те нямат никакво желание да го правят, защото сърцето им е било докоснато от Божията любов. Искат просто да видят ближния си спасен.

Неотдавна видях този принцип в действие. Както карах колата си по една оживена улица в близост до Калвари Чапъл, друга кола внезапно изскочи пред моята и ме накара така рязко да ударя спирачките, че почти блокираха. Възрастна дребна жена с прошарена коса караше колата. Тя не беше забелязала нито мен, нито другите коли, в които едва не се блъсна. Ако останалите шофьори не бяха карали с изострено внимание, щеше да стане ужасна катастрофа. А тя направи толкова много глупави маневри, че се чух да се моля с думите: „Господи, моля Те, помогни на тази възрастна женица да се прибере безопасно къщи“. Тези, които ме познават, могат да свидетелстват, че загриженото ми отношение в тази ситуация не бе нищо друго освен чудо! Прекрасно е да можеш да преживяваш промените, до които водят отношенията ни на любов с Бога чрез Исус Христос.

Постоянна любов

Поради Христос, ние можем да преживеем истинско единение с Бога. Той не е близко до нас в един момент и далечен - в следващия. Дори и ако се провалим, дори и ако все още сме слаби в много области, позицията ни на праведност пред Бога не се променя според непостоянните ни отношения или различните ни настроения. Връзката ни с Бога е стабилна и сигурна, защото не се основава на самите нас или на нашите лични постижения, а на делото на Исус Христос, извършено заради нас. Той взе нашите грехове върху Себе Си и умря вместо нас, за да направи реално спасението ни чрез

вяра. Можем да загърбим разбирането, според което Бог ни обича само, когато сме „добри“ и ни отхвърля, когато сме лоши.

Често се обаждам на внучката си по телефона. Обичам да си говоря сутрин с нея и да я питам как вървят нещата. Понякога, когато си говорим, тя ми казва: „Днес съм кисело момиченце, дядо“. Дали я обичам по-малко, когато ми казва това? Тя знае, че не е във форма. Но това не променя ни най-малко любовта ми към нея. Нито пък я обичам повече, когато е едно малко сладко ангелче. Аз просто я обичам. Обичам я, когато е кисела и когато е сладка.

Бог гледа на нас по същия начин. Когато не сме в настроение, сме склонни да си мислим: „Не е възможно Бог да ме обича днес. Та дори аз самият не се обичам. Ужасен съм. Не мога да търпя никого около себе си“. Склонни сме да си мислим, че Бог не ни обича, когато сме се провалили в нещо. Но не е така! Ако позицията ни пред Бога се основаваше на това как ние се представяме, никога нямаше да се наложи Исус Христос да умре.

Когато Исус счете вярата ни за праведност, Той ни дава прекрасните и стабилни отношения на любов със Себе Си. Ние добиваме тази позиция пред Него, която казва: „Влез и седни. Позволи Ми да ти помогна; позволи Ми да ти дам сила“.

Бог ви обича. Вие сте толкова скъпи за Него, че Той ви избра и призова да бъдете вечно Негови. Ето защо Божията благодат не води към разюздан живот. Радостта, която можем да имаме в Спасителя е неизмеримо по-голяма от тази в греха.

11 – Благодатта – Прикрити капани и мини

ИЗГЛЕЖДА, ВИНАГИ ИМА хора, готови да се вмъкнат там, където се събира реколтата, за да откъснат и те част от нея.

На паркинга към църквата „Калвари Чапъл“ често се натъкваме на хора, които разпространяват рекламни брошури на странни учения. Понякога пък сме виждали хора, застанали на пред входа на църквата, които се опитват доктринално да объркат влизащите. Винаги ги питаме: „Защо отивате да разпространявате брошурите си точно в църква?“. Ако чествуваме някакво специално събитие и сме запланували да разпространим брошури, за да го разгласим, изпращаме децата си на плажа или в търговските центрове, а не в някоя друга църква! Защо отивате в някоя църква, за да се опитате да отвлечете тези, които вече са се установили там?

Ако имате някоя жизненоважна доктрина, която чувствате, че другите трябва да разберат и повярват, вместо да се опитвате да ни обърнете във вашата вяра, защо не ни покажете как тази истина е променила вашия живот съобразно образа на Исус Христос? Нека видим тази истина, проявена в собствения ви живот. Когато видим пълното ви посвещение и близката ви обхода с Господа, без съмнение ще ви попитаме как става това, защото ще имате нещо, от което ние се нуждаем.

За съжаление, хората никога не получават удовлетворение, когато вършат това. Трагично е, че чувстват, че са призовани от Бога да откъснат хора от Христовото тяло, за да ги убедят в нещо друго. Ето защо, Новият Завет е пълен с предупреждения и увещания, насочени срещу лъжеучителите и лукавите им, пленителни способности.

Можете да сте сигурни

Всички култове са склонни да изопачават Христовото евангелие. Обикновено те силно наблягат на делата и на праведността свързана с тях. Ако попитате някой, който е член на такъв култ, дали е новороден, много често ще ви отговори: „Братко, не можеш да разбереш това преди смъртта си, защото не знаеш какви ще бъдат последните ти дела“. Няма ли да е ужасно точно тогава да откриете това?

Бог иска да сме сигурни в спасението си и ако сме зависими от Исус Христос, и делото Му, можем да имаме тази увереност. Ако спасението ни се основава на дела, тогава увереността е недостижима за нас.

***Библията ни учи, че пътят
на спасението е наистина вносен.***

Ако спасението ни се основава на верността ни към дадено верую или система от дела, няма да знаем какво ни очаква във вечността, докато не умрем..., а тогава ще бъде твърде късно. Но ако спасението ни се основава единствено на вярата ми в Исус Христос и Неговото дело, можем да бъдем сигурни.

Знаете ли, аз не съм сигурен нито в делата си, пито в собствената си праведност. Но съм сигурен в Неговото дело и Неговата праведност. Както авторът на химна казва: „Надеждата ми не се гради па нищо друго освен на кръвта Христова и Неговата праведност: не смея да се доверя на най-прекрасното на вид същество, но изцяло уповам на името Исус“. Павел е толкова убеден в тази истина, че пише: „Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет“ (Галатяни 1:8). Силни думи! Павел използва термина ана тема, който означава „проклет да се озове на дъното на ада“.

Представете си, че тази вечер някакъв ангел седне на леглото ви. Чувствате се неспокоен, събуждате се и виждате едно блестящо създание, седнало на долния край на леглото ви, високо близо два метра и половина. Ако то ви каже: „Не се страхувай! Дошъл съм да споделя с теб една добра новина. Ти си рядка личност - Бог те е избрал да извършиш едно специално дело. Ако само поискаш да се захванеш и извършиш това за Бога, Той ще те спаси“. Какъв извод бихте си направили? Едно нещо е сигурно: Този ангел не е от Бога.

Нека бъде проклет.

Библията учи, че пътят на спасението е наистина тесен. Думите на Павел нанасят смъртоносен удар на тази всеобхватна религия, така популярна днес, която казва: „Вярвам, че човек, който прави това, което чувства в сърцето си за правилно, ще бъде приет от Бога“. Петър казва: „Той /Христос/ с камъкът, който вие зидарите презряхте, който стана глава на ъгъла /т.е. основният крайъгълен камък/. И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим“ (Деяния 4:11-12).

Днес много хора биха отвърнали: „О, Петре, ти си твърде тесногърд. Нима искаш да ми кажеш, че Исус е единственият път за спасение? Това е твърде ограничено, Петре. Не мога да го приема“. Много добре. Тогава бъде проклет. „Но това са толкова груби думи“, отвръщат те. „Това е твърде ограничено. Със сигурност Исус е имал по-широки разбирания!“. Но именно Исус казва: „Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Йоан 14:6). И пак Исус е Този, Който казва: „Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират“ (Матей 7:13,14).

Павел е разбрал всичко това съвсем правилно. Дори и днес може да долови умоляващия му глас, отправен към галатяните: „Ето, ще го кажа още веднъж. Ако ангел от небето или някой човек дойде и ви изложи някой друг път, който ви кара да разчитате на себе си, на вашите собствени дела, на собствената ви доброта, на собствената ви праведност, на вашето спазване на закона, на обрязването ви, на вашето следване на някои ритуали, на присъединяването ви към някоя група, или да разчитате на това, че давате много пари за църквата - нека бъде проклет!“

Защо Павел беше толкова непреклонен? Защото Бог ни прие точно такива каквито сме, когато положихме вярата си в Сина Му Исус Христос.

Поради упованието ни в Него, Той ни изми от всичките ни грехове и ни прие. Бог иска да ни дари с богатството и пълнотата на Своята любов - не защото я заслужаваме, а защото Той ни обича. Това е евангелието на благодатта в Исус Христос. Точно за това Павел накрая даде живота си.

Това е чудо

Питали ли сте се някога, защо доктрините, които учат, че добрите дела са основа на отношенията с Бога, изглеждат така силно утвърдени в живота на хората? Признавам си, че аз съм се замислял.

Без съмнение, Павел също се е чудел, защото казва на галатяните: „Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, и така скоро преминавате към друго благовестие“ (Галатяни 1:6). Наистина е чудно, че хората оставят благодатта на Христос, заради друго благовестие, особено когато това „благовестие“ изобщо не е никаква блага вест!

Всеки път, когато някой каже: „Добре е да се вярва в Исус Христос, но е необходимо и още нещо“ - внимавайте! В момента, в който ми кажете, че трябва да бъда праведен и че трябва да докажа това пред Бога чрез святостта си, вие не ме водите към Бога, а ме отблъсквате от Него. Аз не съм праведен и не съм свят и в никакъв случай не мога да стана такъв, така че това, което ми казвате не е добра вест. Съвсем далеч е от добрата вест. То е прогласяване на смърт.

Павел не можеше да разбере защо някой би пожелал да се откаже от отношенията на любов с Бога, за да се опита да установи отношения, основани на дела, обрязване, или на спазване на закона. Има „неколцина, които ви смущават“, пише той, „и искат да изопачат благовестието“, добрата вест за Христос (Галатяни 1:7).

Любовта е като оръжие

Наистина е учудващо, че хората могат да изоставят истинското благовестие за някаква имитация, но не е тайна по какъв начин лъжеучители- те често вербуват новите си ученици. Павел посочва, че една обичайна тактика е усърдната проява на обич: „Те ревностно ви обичат, но не по добър начин; те желаят да ви отлъчат от нас, за да обичат те тях“ (английски превод - King James Version; Галатяните 4:17).

Тези, които са били привлечени в култове често разказват за невероятната проява на любов и внимание насочени към тях, когато са били сметени за интересен обект за привличане. Но веднъж посветил се на групата, ревностната любов се превръща в отравяне с фалшива доктрина. Вместо да бъде обсипван с любов, новоповярвалият се поставя под строга физическа дисциплина и в крайна сметка се

довежда до пълно изтощение: Отнема му се всяко чувство на самоувереност и така човекът става изключително податлив на духовните изопачения на групата.

Любовта, проявявана с такава готовност в самото начало, е само средство да бъде изолирана дадената личност и да се доведе под робство. Ако някой не се съобразява с програмата, любовта бързо се изпарява и човекът веднага бива изключен и отлъчен от това общество. Ако не успеят да го спечелят за новото верую, „обичта“ бързо се превръща в открита враждебност.

В първите години на служението ми в Тюсан, имах неприятна среща с петдесатници от групата „Само Исус“. Този култ учи, че Отец, Синът и Святият Дух са само различни имена на Исус. (Естествено, доста им е трудно да обяснят на кого говореше Исус, когато се молеше на Отец, или кой бе Този,¹ Който проговори от небесата при кръщението на Исус. Може би гласът в Матей 3:17, който казва: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“ беше просто хитро изпълнен номер на вентрилоквизъм¹). Слабостта на тази позиция е явна, но независимо от това, последователите на този култ не се спират пред нищо и създават най-различни конфликти.

За съжаление, две влиятелни семейства от църквата ни се хванаха на въдицата на това учение. Скоро те ме набелязаха като следващия си обект и започнаха „ревностно да ме обсипват с любов“. Канеха ме често на ресторант и непрестанно повтаряха какъв огромен потенциал имам и колко обичат църквата.

Аз никога не съм обичал да споря с хората върху Библията. Обикновено им давам възможност да изложат погрешните си виждания, без да се опитвам да ги разкъсам на парчета. И така, когато тези приятели цитираха стиха, където Исус казва: „Аз и Отец едно сме“ (Йоан 10:30), аз казвах: "Да, правилно. Точно така казва". Всеки път, когато ми цитираха Писанието аз казвах: „Да, точно така пише“. И не спорех с тях.

Естествено, знаех много стихове, които биха изяснили въпроса, но не си правех труда да споря с тези хора. Исус казва: „Спогаждай се с противника си по-скоро, догдето си на пътя с него...“ (Матей 5:25), така че се съгласявах със стиховете, които те цитираха. Въпреки, че не бях съгласен със странното им тълкуване, винаги се съгласявах със самите стихове. Тъй като не спорех с тях, те си помислиха, че са успели да ме убедят.

Един ден, те представили учението си пред посещаващите неделното училище за възрастни. Когато учителят убедително ги оборил, някои от тях се опитали да твърдят, че и аз съм от тях. Учителят веднага ме извика, за да се разреши спора. Когато казах на класа, че вярвам, че Бог е един, но че се изявава в отделните личности на Отец, Сина и Святия Дух, поддръжниците на „Само Исус“ се вбесиха.

На следващия ден ми се обадиха по телефона и ми казаха: „Искаме да те видим довечера у дома“. Същата вечер отидох у тях и те ме запитаха: „Какво се крие зад великата ти идея да отречеш истината? Как посмя да отречеш това, в което наистина вярваш?“. Аз отговорих: „Не съм го направил. Не съм се отрекъл от истината, нито от това, в което вярвам. Пред класа изяхих точно това, в което вярвам. Не смятам, че Исус е правел никакви евтини трикове на вентрилоквизъм и не вярвам, че се е опитал да измами хората, когато се е молел на Отец. Вярвам, че Отец, Синът и Святият Дух са отделни личности, въпреки че има един Бог“. В този момент започнах да виждам дебелия край на тоягата.

„Братко“, заплашиха ме те, „Бог ни даде откровение и имахме видение, че ще бъдеш изнесен в черен ковчег, ако не се изправиш пред църквата и не им кажеш, че ние

¹ вентрилоквизъм - говорене с корема (бел. ред.)

сме прави!“. Докато слушах тази лавина от злокобни заплахи, започнах да се чудя: „Какво стана с голямата любов, която тези хора имаха към мен?“

„Даваме ти срок до събота да решиш дали ще си признаеш или не“, казаха те. Отговорих: „Няма нужда да чакам до събота. Мога още сега да ви кажа“. „Не казвай нито дума повече“, отвърнаха те. „Само се моли за това, братко и ако до събота вечерта не ни обещаеш, че ще го направиш, ние никога вече няма да се върнем в църквата ти“. Естествено, водачът на тази група имаше 11 от общо 53-те деца от нашето неделно училище. Това доста усложняваше ситуацията, тъй като точно тогава се опитвах да разраствам неделното училище.

В събота вечерта ми се обадиха: „Е, братко, какво реши?“ „Не съм си променил въобще решението, нито това, което мисля“, отвърнах. „Добре, ние те предупредихме“, каза той и чух едно „клик“ на другия край на жицата. Мъжът си отиде заедно с 11-те си деца.

Този човек и неговата група бяха ревностни в проявата на любов, докато ме смятаха за потенциален обръщенец. Но когато разбраха, че няма да се обвържа с тях и убежденията им, те напуснаха както църквата, така и мен, както се изоставя някакъв лош навик.

Това не беше истинска любов; бе само една лицемерна демонстрация, за да могат да ме спечелят. Както Шекспир пише: „Не е любов любовта, която се променя, когато намери промяна“. Щом не успяха да ме „обърнат“, истинските им чувства се проявиха.

Това е една от често употребяваните тактики на лъжеучителите. Те ще бъдат много ревностни в проявата на обич, за да направят обръщенец от човека, с когото са установили контакт. Но ако той не се подчини на убежденията им, бързо го изоставят.

Хората могат в началото да бъдат много настоятелни, да изглеждат така любвеобилни, така симпатични, така приятни - но само, защото се стремят да ви спечелят за своите убеждения. Ако не успеят, внимавайте! Те ще ви нарекат с какви ли не имена и ще ви заплашат с всички възможни осъждения и проклетия. Това не е евангелието на благодатта!

Не допускайте да ви препънат

Винаги е тежко да видите как хора изоставят истината заради лъжата. Обичате ги и искате да им спестите болката, която знаете, че ги очаква, но не можете да направите почти нищо. Павел добре познаваше това чувство. Галатяните 5:7 е един горчиво-сладък стих, в който се припомня общението, което апостолът бе имал с галатяните: „Вие вървахте добре; кой ви попречи да не бъдете послушни на истината?“

В началото галатяните са имали такава любов към Бога и един към друг, че са служили на Павел откровено и безкористно при изключително тежки обстоятелства. Били са готови да дадат дори очите си за него. Но сега, така се препънали в духовния си живот, че някои започнали да смятат Павел за враг. Защо? Защото е бил достатъчно загрижен, за да им каже истината.

Като прави аналогия с областта на атлетиката, Павел оприличава галатяните на състезатели, стартирали добре в началото, но по време на състезанието са се заплели. „Това убеждение не беше от Онзи, Който ви призовавал“, пише той (Галатяни 5:8). Павел заявява твърдо, че „новите и по-дълбоки истини“, донесени от юдаистите не са от Бога.

*Всеки вярващ е отговорен
да изучава Писанията, за да*

*разбере дали учението, което
слуша е истинско или лъжливо.*

Въпреки това, колко много хора биват подвеждани от подобно лъжливо убеждение. Често дори искрено вярващи в Христос биват отклонени от правия път чрез умело замислените истории на някой евангелист. Те приемат това лъжливо учение, не защото са изследвали Писанията, а защото са били повлияни от силата на някоя убедителна личност.

Тъжният резултат от подобно неблагочестиво влияние е, че накрая жертвите попадат в робство, почти напълно обезличени като индивиди. Учудвали ли сте се някога, как нормални на вид хора, под влиянието на някой култ могат да стигнат дотам да продават цветя или фъстъци на летището, в услуга на водача си? Този вид убеждение със сигурност не идва от Бога. Всъщност, при всички системи, основани на принудително обвързване, хората рано или късно ще се окажат под господството на човек.

Най-добрата предпазна мярка срещу подобен вид измама е „да изпитваме всичко; да държим доброто“ (1 Солунци 5:21). Независимо от това колко уважаван може да е някой, колко известен, или какви множества от хора са го последвали, не можем да приемем думите на когото и да било за истинско евангелие. Всеки вярващ е отговорен да изследва Писанията, за да се убеди дали тези неща са наистина верни.

Колко е трагично, че пренебрегваме тази предпазна мярка и вярваме на всичко, което даден учител казва, само защото изглежда по определен начин, или поради начина му на изразяване, или защото има служение по радиото или телевизията. Когато пропуснем да проверим представените ни поучения, ставаме широко отворени за убеждения, които не са от Този, Който ни е призовал. Бог не променя ума си. Той не редактира истината Си, нито я подправя с нови откровения. Евангелието на благодатта не се променя - но въпреки това, не е трудно да се намерят проповедници, които твърдят обратното.

Робство под някое друго име

Дори и днес има най-различни хора, които проповядват легализъм. Те задават въпроси като например: „Как беше кръстен, брат? Кой те кръсти? Какво казаха, когато те кръстиха?“. А някои дори казват неща като: „Ако не си кръстен по правилната формула, не е било истинско кръщение. Поръсиха ли те само или те потопиха във водата?“

Трагичното е, че тези учения служат само за да ни отдалечат от делото, което Бог извърши в сърцата ни чрез вяра в Исус Христос. Нито един ритуал, било то кръщение, вземане на Господна трапеза или умиване на крака, не може по никакъв начин да ни направи праведни. Позиция на праведност пред Бога добиваме единствено и изцяло чрез вяра, която действа чрез любов. Това е ключът към истинска сила и мир в ходенето ни по Бога. Не е чудно, че великият апостол казва: „Чудя се как вие така скоро преминавате към друго благовестие, което не е друго благовестие!“

Истинското благовестие е блага вест. То е добрата вест на Божията благодат и за прощението на греховете чрез завършеното дело на Исус Христос. Отношенията ви с Бога не се основат нито на вашата праведност, нито на делата ви или на спазването на определени правила, а на вярата ви в Божията жертва за вас. Ако само повярвате в това Божие дело, чрез Исус Христос можете да имате прекрасна и непоклатима връзка с Бога. Всичките ви грехове ще бъдат очистени и вината, породена от недостатъците ви,

неуспехите и погрешните ви подбуди, ще изчезнат. Те няма повече да съществуват, защото ще сте оправдани чрез вяра в Исус Христос.

Павел знаеше, че опитът ни да имаме отношения с Бога въз основа на дела е безумие. Той виждаше крайния резултат, защото сам беше започнал именно оттам. „Не ми говорете за закона“, можеше да каже той, „Знам всичко за закона. Знам всичко за праведността, основаваща се на закона. Аз бях фарисей. Бях ревностен. Бях по-ревностен от моите братя. Не искам повече да слушам за закона; знам за какво става дума. Но благодаря на Бога, че бях освободен от всичко това, когато влязох в нови взаимоотношения с Бога, чрез вяра в Исус Христос!“

Ние също сме били освободени. Затова, след като веднъж сте били утвърдени в благовестието на благодатта, не позволявайте на хора да ви притесняват, да ви товарят с чувство на вина или с идеята за праведност чрез дела. Не си струва.

Няма нужда думата анатема да бъде прикрепена към името на който и да било.

12 – Благодатта – Всичко или нищо

ПРЕДИ ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ, в Орегон, присъствах на официален обяд за пастори. Преди да започне програмата, някой ме попита дали съм чул за стопаджията, който говорел за Господното пришествие и след това изчезвал. Отговорих му, че съм чул. Само че първия път, когато чух за това, беше много отдавна, през 1944 в Бърбанк, Калифорния. Историята винаги завършваше по един и същи начин. Двойката, която качила стопаджията в колата си, по-късно спряла на една бензиностанция и там работникът им казал, че са вече деветите подред клиенти този ден със същата история. Пасторът, който ми бе задал въпроса, се засмя и каза: "Това само показва колко далече е Орегон - били са необходими 50 години, за да достигне този слух дотук!".

Колко сме склонни да се вълнуваме от неща, които не означават нищо! И колко съм благодарен, че вярата ни почива върху твърдата основа на Божието Слово. Много повече бих предпочел Бог да ми говори от изпитаните и истинни страници на Писанието, отколкото да получа някакво свръхестествено, специално откровение. Дори и ангел да дойде при мен, твърдейки, че има някаква революционна истина, бих се запитал дали посланието му е от Бога.

Безкрайните догадки относно истината не са проблем, когато се обръщаме към Словото. Библията е единствената здрава основа за вярата ни и за християнската ни обхода. Когато животът ни се основава на истината на Божието Слово, няма да бъдем завличани от най-последната доктринална мода или от "новата и подобрена" версия на евангелието. Колко е необходимо да бъдем здраво укрепени в истината на Божието Слово! Това е единственият начин да запазим славната свобода, дадена ни така изобилно в Христос.

Как можем да устоим?

Важно е да осъзнаем, че тези, които не успяват да устоят, биват отклонени от простата вяра в Христос, поради неразбиране на Божието Слово. Единствено солидното и цялостно познаване на Писанията води до истинска стабилност в живота ни.

Павел веднъж отбеляза, че Бог е дал на църквата апостоли, пророци, евангелизатори и пастори- поучители за „усъвършенстването на светиите“ (Ефесяните

4:11-12). Белег на това съвършенство е единство на вярата, и то така стабилно, щото „да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости“ (Ефесяни 4:14). Колко е важно за нас да бъдем основани върху Словото, особено в тези изпълнени със заблуда времена!

Като започнем от материалистичните крайности на просперитетното движение („Естествено че Бог иска всичките Му деца да карат Мерцедеси. Та ти Тойота ли караш? Как може да си толкова недуховен?“) и стигнем до „новите“ откровения за единствения правилен начин на кръщаване, виждаме, че странно изопачени християнски догми днес се срещат като правило, а не като изключение.

Когато Павел увещава приятелите си в Галатяните 5:1: „Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго“, неговото послание е еднакво актуално за нас днес, както по времето, когато Павел го е писал. Често се случва самата църква да бъде първата, която да ни налага един легалистичен критерий за праведност. Тези правила и ограничения обикновено се приемат добре, защото има известна сигурност в ясно-формулираните ограничения на закона. Култовете предлагат на хората лично ръководство в най-висша степен, а също и „сигурността“ от сляпото подчинение на авторитета.

Но тези, които се отдават на стила на живот, изпълнен със строга дисциплина и контрол, заплащат с личната си свобода. Те не осъзнават, че наред с чувството за сигурност, което тези групи дават, идва и силно затормозящо чувство на осъждане, в случай на отклонение от нормите. Много хора, които са били поробени от такива системи, ни казват, че са вярвали, че да напуснат групата било равносилно на това да напуснат Бога. Ако някой обръщенец започне да се съмнява в групата или поиска да отиде някъде другаде, му се казва, че адът го грози. Този вид насилствена тактика и възмутителното твърдение за притежаване на единствения ключ към истината, са характерни черти на групите, целящи да заробят душите.

От друга страна църква, която насърчава хората да си намерят място, където ще могат да растат в християнската си обхода, носи белега на духовно здраве. В „Калвари Чапъл“ често предлагаме на хората да потърсят и открият мястото, където ще им бъде послужено най-ефективно. Някои, които посещават нашите събрания, биха искали да видят повече проява на чувства или усещания по време на службите ни. Ние насърчаваме тези хора да упражнят свободата си, като си намерят място, което да съответства на желанията им. Нашата цел не е да обвързваме някого с църквата ни.

*От първостепенно значение за нас е
да презърнем истината, че полагането на
вярата ни в каквото и да било дело, ни
отделя от благодатта на Бога.*

Когато Павел използва фразата „робско иго“, по всяка вероятност тя се отнася за думите на Симон Петър на Първия Ерусалимски Събор. В Деяния, 15 глава, Петър разказва как Бог го е призовал да служи на езичниците в дома на Корнилий. Той предлага съборът да не поставя върху езичниците „хомот“ (същата дума използва и Павел в Ефесяните 5:1) "който нито бащите ни, нито ние можем да носим" (стих 10). Павел цитира думите на Петър, за да подчертае, че посланието за свободата в благодатта не е нещо, което той сам е измислил. Тази свобода в Христос беше твърдата позиция на църквата.

Ритуалите не спасяват

Един ключов аспект на учението, отхвърлено на Ерусалимския Събор, бе настояването езичниците да преминат през ритуала на обрязването, за да бъдат спасени. Съборът се съгласи с Павел, че не е възможно делата да направят някого праведен. Павел по-късно заявява, че да положиш вярата си в някакъв ритуал е в разрез с евангелието. Той пише: „Ето, аз, Павел, ви казвам, че ако се обрязвате, Христос никак няма да ви ползва“ (Галатяни 5:2)

Това ни дава право уверено да заявим, че полагането на вярата ни в каквото и да било дело, ни откъсва от благодатта на Бога. За нас е от първостепенно значение да прегърнем тази истина. Не са много учителите днес, които изтъкват обрязването като път към спасението, но не чуваме ли много пъти съвсем искрено вярващи да твърдят, че за да бъдеш спасен, трябва да преминеш през ритуала на кръщението?

Някои използват този принцип в най-различни странни крайности. Има секти, които учат, че за да бъдем спасени, не само трябва да бъдем кръстени, но и да бъдем „правилно“ кръстени. Някои настояват, че трябва да бъдем кръстени единствено в името на Исус. Други пък твърдят, че кръщението трябва да се извърши от ръкоположен служител, специално от тяхната деноминация. Някои са толкова завладени от техническото изпълнение, че са довели до разцепление в църквите поради разногласие по въпроса за поръсването или потапянето във вода, та дори и за това дали при кръщаването трябва да бъдем наведени напред или назад!

Коренът на цялото това разцепление се крие в неправилната вяра, че чрез някакво конкретно добро дело, можем да постигнем позиция на праведност пред Бога. Библията ясно учи, че ако за спасението си се осланяме на каквото и да било добро дело, Христос няма да ни ползва. Не можем да носим две дини под една мишница - да уповаваме едновременно на Христос, и на добрите си дела. Ако вярваме, че кръщението е основа на спасението ни, тогава основаваме вярата си на дела. Изграждаме духовния си дом върху пясъчна основа, която няма да може да устои.

Преди няколко години, при мен дойде един млад човек, който ми каза, че вече не е християнин, а се е присъединил към мормонската църква. Когато го попитах на какво се основава надеждата му за вечен живот, той ми отговори, че тя се основава на вярата му в Исус Христос и постоянното членство в мормонската църква. Аз съвсем откровено му казах, че решението му е трагично. В момента, в който се е доверил на нещо друго освен на завършеното дело на Исус Христос, той е отишъл твърде далеч.

Единственото, от което се нуждаем, за да застанем праведни пред Бога е вяра в Христос. Ако настояваме на това да уповаваме на Исус и обрязването (или кръщението, или даването на десетък, или трайното членство в дадена църква), тогава Христос няма да ни ползва по никакъв начин.

Важно напомняне

Тези, които разчитат, че делата им ще ги оправдаят, не могат да използват подхода „вземи, което си избереш“. Ако приемем, че дадено добро дело е необходимо, за да бъдем спасени, ставаме длъжници на целия закон; трябва да спазваме закона в неговата цялост. Както Павел посочва в Галатяните 3:10: „Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва, понеже е писано: „Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко писано в книгата на закона“. Яков още повече разяснява тази истина, като заявява: „Защото, който опази целия закон, а съгреша в едно нещо, бива виновен във всичко“ (Яков 2:10).

Ако разчитаме на праведност чрез закона, не само че Христос няма да ни ползва, но също ще трябва да изпълняваме до крайно съвършенство всяка една заповед. Отношенията ни с Бога се основават или на легализъм, или на благодат.

Павел не се въздържа в ударите си, когато отрича лъжливото учение на юдаистите. Той пише: „Вие, които желаете да се оправдаете чрез закона, сте се отлъчили от Христа, отпаднали сте от благодатта“ (Галатяни 5:4). Тези, които се опитват да внесат в християнството своята програма на привидна духовна святост, са отхвърлили благодатта.

Полезно е да помним, че никой няма да отиде в небето поради добрите си дела. Там няма да чуем Авраам, Давид или Павел да разказват за прекрасните дела, които са извършили, за да постигнат праведност пред Бога. Тези хора просто повярваха в Бога и вярата им бе счетена за праведност. В небето никой от нас няма да сравнява добрите си дела с тези на другите, защото ще има само Един, Чийто дела ще бъдат почетени пред трона на Бога - нашият Господ, Исус Христос.

Исус и само Исус ще получи славата за нашето спасение. Ако не беше Той, никой от нас нямаше да отиде в небето.

Както Павел казва: „А далеч от мене да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос...“ (Галатяни 6:14). Няма значение колко добри дела сме извършили за Него, колко хора сме довели до Него, или колко църкви сме основали, единствената ни слава е в Исус Христос, Който умря за нас. Праведността ни не е въпрос на добри дела, човешки усилия, спазването на определени ритуали или закони за хранене. Нашата праведност, както в този момент, така и за вечността, е резултат на простата ни вяра в Божия Син, Исус.

Праведността чрез вяра премахва всички различия между тези, които принадлежат на Христос. Аз не съм по-добър от вас, нито вие от мен. Всички сме грешници, спасени единствено чрез Божиата славна благодат. Няма друг начин да получим праведност пред Бога. Има само една праведност, която Бог ще приеме: вменената на нас праведност на Исус Христос.

За нас като вярващи това не е второстепенен въпрос. Ние трябва да стоим здраво в свободата, в която Христос ни е освободил. Не трябва да позволяваме на осъдителни правила да се наложат над живота ни, така че да чувстваме, че ако не се молим по седем часа на ден, или не четем по 25 глави от Библията по време на общението ни с Бога, не сме истински праведни. Праведността ни не зависи от това колко четем, колко се молим, постим или колко даваме. Тя се основава на простото упование, че Исус ни умива и очиства от греховете ни и ни прави чисти в очите на Отец.

Делото на нашето спасение е извършено. Нищо не можем да направим, за да го усъвършенстваме. Добрите ни дела са резултат от това, че Бог ни е приел и обикнал; ние не вършим дела, за да спечелим любовта му. Ако ходим според Христовите заповеди, не ставаме по-праведни, а сме просто по-щастливи и по-удовлетворени. Какъв по-добър начин на живот от това, да се предам на Този, Който ме обича толкова много точно сега и Който ми е обещал да се грижи за мен завинаги? Да бъдеш воден и насочван от Бога е най-удовлетворителното преживяване на света.

Самодиагностика

Всички ние или се опитваме да вършим дела, та да бъдем достатъчно добри, за да угодим на Бога, или вярваме и се надяваме Бог да направи за нас това, което самите не можем да направим за себе си. Във всеки момент от живота си, се намираме или в единия път, или в другия. Ако все още се опитваме да угодим на Бога, мъчейки се да

бъдем достатъчно добри, ще ни сполитат непрестанно поражения и разочарования. Ако сме се доверили на Божията благодат да ни промени и да изгради Христос в нас, ще се радваме на живота и мира, които имаме.

*Научих вечния урок, че
законите и спазването на
правила, никога не могат да
променят сърцата ни.*

Спомням си за един случай, когато семейството ни, по погрешен начин, съвместно се опита да създаде по-християнска атмосфера в дома ни. Когато децата ни започнаха да израстват, настъпи времето на непрестанно съперничество между тях. По някакъв начин, децата ни бяха добили навика да се наричат един друг с обидни имена. Открихме, че викайки си „глупак“, „чучело“ или „идиот“, създаваше търкания помежду им. Така че, се опитахме да въведем известна дисциплина в ситуацията и да поставим някои правила.

В една двуетажна къща, една от най-неприятните задачи е почистването на стълбите с прахосмукачка. И така, за да подобрим стила на семейния ни живот, решихме да записваме всички членове на семейството, които обиждаха другите. Този, който най-често се проявяваше, трябваше да почисти стълбите. Всичко това изглеждаше много разумно тогава, но и днес имам тайното усещане, че съм бил подведен.

Един ден двете ни момчета бяха замислили някаква пакост. Когато влязох в стаята, която бяха вече почти опустошили, първите думи, които излязоха от устата ми, бяха: „Кой глупак направи това безобразие?“. Предполагам, че се сещате кой трябваше да почисти стълбите с прахосмукачка.

Все пак, остана и нещо добро от тази история. Научих отново вечния урок, че спазването на правила и закони никога не може да промени сърцата ни. Мотивите ни бяха добри. Всички положихме усилия в стремежа на семейството към справедливост, но въпреки това се оказахме ужасно недостатъчни.

Изглежда, че колкото и да се опитваме да бъдем святи, трябва да приемем факта, че нашата праведност е като мръсна дрипа пред лицето на Бога. Бог ни е обещал друга надежда за праведност - позиция и отношения с Него, които трябва да приемем като дар. На нас ни се вменява праведност, като вярваме в Исус Христос, знаейки, че не можем да живеем според изискванията на някакъв съвършен стандарт. Изправени сме пред следния съдбоносен избор: Можем да се опитаме да очистим старите си, мръсни дрипи и да се опитаме да изглеждаме представително в небето; или можем да изберем да бъдем облечени в съвършената праведност на Христос чрез вяра.

Прахосмукачката ми напомня, че единствената ми надежда е да избира благодатта.

Извън пътя и извън погледа

Никога не преставам да се удивлявам на това, колко е лесно да се отклониш от правилния път в християнския живот. Дори една привидно малка грешка, в някоя сравнително незначителна сфера от вярата или практиката ни, може да ни отклони напълно почти във всяка област от християнския ни живот. Ето защо, полагането на

всички възможни усилия да се запази чистотата на учението, става все по-важно с всеки изминат ден.

Скоро имах възможността да обсъждам някои духовни въпроси с един приятел, който вярва, че църквата ще премине през Голямата Скръб. Той бе учуден защо толкова много държи на нещо, което той самият счита за незначителна част от есхатологията². Аз му отговорих, като го запитах: „Ако предстои църквата да премине през Голямата Скръб, тогава кои са 144-те хиляди, които се споменават в книгата Откровение?“. Той ми отговори, че тези хора са част от църквата, защото църквата е духовният Израел. Тогава го запитах дали вярва, че всичките Божии обещания към нацията Израел, са по някакъв начин духовно изпълнени в църквата. Той се съгласи, че са. „Колко интересно“, казах, „че толкова „незначителна“ област от есхатологията е повлияла напълно на учението ти за църквата“. Казано с думите на Павел: „Малко квас заквасва цялото тесто“ (Галатяни 5:9).

А сега да го обясним и по друг начин. Представете си, че пътувате със самолет от Лос Анджелис до Хавай. Преди да излетите, пилотът съобщава по високоговорителя: „Е, приятели, имаме малък проблем с навигационната система, но не се притеснявайте за това. Няма да се отклоним в курса си с повече от два градуса“. Два градуса не са много на излизане от Лос Анджелис, но след като преминем близо 5-те хиляди километра над Тихия Океан, ще се окаже, че сме безнадеждно изгубени. Големият Остров ще е някъде извън полезрението ни.

Ясно е, че най-добрият подход е да отбягваме и най-малкото отклонение от курса. Що се отнася до доктрините, задължително е да изследваме Писанията, да изпитваме всичко, и да отбягваме да се подвеждаме от убедителните аргументи на хората. Ето така ще стоим в благодатта.

Скъпоструващото бдение

Не се заблуждавайте - това бдение струва нещо. Още от самото начало, проповядването на евангелието е било заобиколено от спорове и преследвания. Както Павел отбелязва в Галатяни 5:11: „И аз братя, защо още да съм гонен, ако продължавам да проповядвам обрязване? Защото тогава съблазънта на кръста би се махнала“. Ако Павел беше проповядвал, че праведност пред Бога се постига чрез поредица от добри дела, тогава нямаше да има съпротива срещу християнството. Но Христовият кръст винаги е бил съблазън за хората.

Кръстът ни показва, че има само един начин по който да бъдем праведни пред Бога. Истинското послание за спасението единствено чрез Христос, обижда хората, защото е така конкретно и изключва всички други възможности. Кръстът заявява пред света, че има само една надежда за вечен живот - смъртта и възкресението на Исус Христос. Всъщност, Павел казва: „Ако искам да бъда либерален и ви кажа: „Няма нищо лошо в обрязването, щом смятате, че е полезно“, никой не би ме преследвал. Но аз съм гонен, защото достатъчно обичам истината, за да се застъпвам за нея“.

Павел винаги говореше направо, без заобикалки. Можем да видим емоционалната му отдаденост на истината от силната му словесна атака срещу онези, които бяха погълнати от идеята за обрязването. „Дано се отсечаха ония, които ви разколебават“, пише той в Галатяни 5:12. В английския превод на Библията, наречен King James Version, думата „отсечаха“ означава буквално „скопявам“ или „кастрирам“. Павел иска да каже: „Ако тези лъжливи учители вярват, че леко нараняване на плътта ни прави праведни, тогава защо не отидат до края, като започнат със себе си, щом са се

² есхатология - учение за последните времена. (бел. ред.)

захванали...!“ . Съвременен паралел на Павловите думи може да бъде: „Бих искал всички, които ви казват, че праведността идва чрез кръщението, да отидат до края и да се удавят!“ . Павел даде воля на чувствата си срещу онези, които биха се осмелили да изопачат славното евангелие на благодатта.

Помислете си колко ли съкрушен е бил апостолът поради развоя в тази църква. Това беше общество, в което Духът работеше. В него хората обичаха Бога, и се обичаха помежду си. Там имаше единство и въодушевление в Господа, до момента, в който тези лъжливи учители се появиха на сцената. Представяйки своята собствена версия на евангелието, те причиниха разцепление и скоро започнаха да се обособяват различни фракции. Прекрасната любов и общение, характерни за това тяло, скоро се превърнаха само в далечен спомен. Не е чудно, че Павел така директно отхвърля тяхното учение.

Благодаря, Павел!

Ние, които сме дошли до славната спасителна благодат на Исус Христос, дължим голяма благодарност на Павел. Ако не беше той, много хора от църквата можеха лесно да станат част от някоя друга еврейска секта. Но именно Павел беше този, който остана твърд и укрепи новоповярвалите в благодатта на Исус Христос. Неговата позиция му струваше скъпо. Той беше преследван, оклеветен и срещна злобна съпротива през по-голямата част от служението си. Но си струваше. В края на живота си той можа да напише тези вълнуващи думи: „Аз се подвизавах в доброто воинстване, попрището свърших, вярата упазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление“ (2 Тимотей 4:7-8).

Дано Бог ни даде благодат да стоим за истината и мъдрост да я споделяме с любов. Да ни даде сила да стоим здраво в Исус Христос и в познанието на истината. Дано осъзнаем невероятната дълбочина на благословието и свободата, които Бог така изобилно ни е дал. И дано ежедневно да преживяваме тези благословения, като ходим в Божията прекрасна любов и стоим твърдо в славната Му благодат.

13 – Благодатта – Членове на царското семейство

КАТО ДЕТЕ мислели ли сте си някога какво би било, ако се бяхте родили в някое царско семейство? Тези от нас, от по-беден произход, вероятно са прекарвали доста време в мечти за това какво би било, ако бяха богати.

Може да не произлизаме от заможни семейства, но в Библията ясно се казва, че поради нашата връзка с Христос, чрез вяра, ние сме станали народ от духовни потомци. Както пише Павел в Галатяните 3:29: „И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание“. Ако проследим истинското си потекло, виждаме, че нашата самоличност вече не се корени в Европа, Азия или Африка. Чрез благодатта можем да проследим истинското си родословие назад до Христос - изпълнението на Божието обещание към Авраам. И поради тази специална връзка с Христос, сега сме наследници на Божието царство.

Какво представлява

наследникът?

Дете, което на шест или седем години получи голямо наследство, формално погледнато, е много богато. Но докато това дете не достигне зрялата си възраст, определена в завещанието на родителите му, на практика, положението му по нищо не се различава от това на наемния работник в дома. Несъмнено, всички физически нужди на наследника ще бъдат задоволени, но докато не стане пълнолетен, той няма да има властта да решава как да се използва наследството му.

Положението на наследника не се е променило значително от времето на Павел. Павел пише: „Казвам още: До тогаз, до когато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, ако и да е господар на всичко, но е под надзиратели и настойници до назначения от бащата срок“ (Галатяни 4:1,2). Павел обяснява, че наследникът се намира под властта на настойника, на когото е дадена цялата отговорност по управляването на имота. По същия начин обикновено се назначава и настойник, който да следи за възпитанието на детето и да го учи кое е добро и кое зло, докато порасне.

В римското общество, момчето било считано за младенец до седмата си година. От тази възраст до 17-тата му година, тясна морава лента опасвала тогата му, показвайки, че той е още дете. На 17 години му се давала друга роба без тази морава лента, за да се покаже, че той вече трябва да бъде считан за мъж. Но едва след като навърши 25 години, той добивал законното право да участва в сделките.

В еврейската култура нещата били някак опростени. На 12 години, детето преминавало церемонията, наречена бар митцва и ставало пълноправен „син на завета“. Бащата на детето ставал и произнасял благодарствена молитва за това, че няма да бъде повече отговорен за действията на сина си. А момчето от своя страна, казвало молитва, с която поемало отговорността за себе си като мъж.

Павел използва това добре познато преминаване към пълнолетие, за да илюстрира отношението на закона към Божиите люде. Когато Израел беше поставен под закона, той бе направен наследник на Божиите обещания. Но докато нацията беше под закон, обещанията за тяхното славно наследство нямаше да бъдат изпълнени. Те очакваха времето, наречено „изпълването на времената“, когато Бог щеше да изпълни всяко едно от Своите обещания чрез даването на Своя Син. Дотогава Израел много приличаше на малко дете, управлявано и контролирано от закона.

Робството на закона

Законът включваше почти всичко, свързано с ежедневието, от храната до търговските сделки и съпружеските взаимоотношения. Законът упражняваше строг контрол върху Божиите хора, до времето когато щяха да се сбогуват с детството и да преминат в зряла възраст, когато най-сетне щяха да могат да се възползват напълно от облагите на обещаното им наследство. На Израел бе дадено обещанието за ново и чудесно общение с Бога чрез идването на Месията, но това обещание не можеше да бъде изпълнено, до настъпването на времето, определено от Отец.

Законът даде принципите, според които, както отделните личности, така и цялото общество да могат да живеят в ред и хармония. Но ако отношенията ни с Бога се основават само на тези външни указания, ще се окажем под някаква форма на робство. Ето защо Павел пише: „Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света“ (Галатяни 4:3).

***Законът никога не може да ни
въведе в изобилния, пълноценен,
свободен живот, който
Святият Дух желае за нас.***

Когато Павел говори за „първоначалните учения на света“, той има предвид това, което наричаме основни принципи на живота. Мойсеевият закон беше особено ефективен относно основните правила за това какво да се прави и какво да не се прави в ежедневието.

Винаги съм смятал, че има известна доза ирония в това, че първият църковен събор (описан в Деяния 15) се занимава така сериозно със сложната система от правила за поведението, ръководеща живота на вярващите. Въпреки че, съборът стигнал до заключението, че вярващите не са повече длъжни да се подчиняват робски на някакъв правилник за външно поведение, днес все още има много църкви, които се стремят да наложат подобен контрол над хората си.

Аз израснах в църква, чиито ръководители вярваха, че божествено право е, да казват на жените как да се обличат и каква прическа е подходяща или неподходяща за тях. Водачите също изглежда вярваха, че имат откровение относно Божието мнение за грима. Като деца ни се даваха безброй разпореждания какво можем да правим и какво не. Не бих искал да твърдя, че църквата ни се връщаше обратно под Мойсеевия закон, но тя наистина ми наложи такова тежко бреме на осъждение и робство, че ми бе непосилно да го издържа. Непрекъснато се покаявах, защото просто не можех да живея на висотата на поставените от тях норми.

Законът никога не може да ни **въведе в** изобилния, пълноценен, свободен живот, който Святият Дух желае за нас. Той носи само вина, осъждение и отчаяние. За щастие, законът не е краят на историята.

Когато времето се изпълни

По времето на Павел законните процедури определящи получаването на наследство бяха много точни. Когато детето достигне възрастта, определена в завещанието като пълнолетие, отпада необходимостта от настойник или опекун, които да упражняват контрол. Наследникът може директно да получи всичко, което му е обещано, когато достигне до възрастта на „изпълване на времето“.

Именно това има предвид Павел, като пише: „А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона“ (Галатяни 4:4). Понеже Исус вече е дошъл, ние можем да преживеем пълнотата на благословенията, които Бог е обещал. Но понятието „когато се изпълни времето“ има и друг нюанс. Замисляли ли сте се някога, защо Бог допусна народът Му да живее под закона почти 1400 години преди да изпрати Сина Си? Откровено казано, ние може би никога няма да разберем напълно защо Бог избира определен момент. Неговите пътища не са като нашите пътища и Неговите мисли не са като нашите мисли. Но ако хвърлим бърз поглед на историята, ще открием много явни причини, поради които, времето на появата на Исус на човешката сцена бе особено подходящо.

Първо, Христос бе роден в един период на безпрецедентен мир. Повече от 13 години преди рождението на Христос и през целия Му живот, портите на храма на Янус в Рим бяха затворени. Винаги, когато Рим тръгваше на война, храмът се

изпълваше с поклонници, молещи се на Янус за победа. Но по времето на Христос класическият Пакс Романа бе здраво закрепен.

Рим също така, бе постигнал голям напредък в транспорта, с изграждането на добре планирана система от пътища, кръстосващи цялата империя. И гръцкият, един ясен, изразителен и удивително конкретен език, се бе установил като универсален език в Римската империя.

Всички тези фактори допринесоха за бързото разпространение на евангелието през първия век. Също така е възможно Бог да е изчакал този стратегически момент, за да може посланието за Неговата любов и прощение, отнасящи се за цялото човечество, да окаже влияние върху целия свят.

Забележете също, че Павел пише, че Христос бе „изпратен“ от Отец, с което говори не само за вечното съществуване на Христос, но също, че Исус дойде, за да изпълни специална задача. Исус бе изпратен в този свят, за да завърши изкуплението на човечеството. Той дойде да установи нов завет, чрез който човекът да има лични отношения с Бога и да влезе в пълнотата на обещаните от Него благословения.

Павел също ни казва, че Исус „се роди от жена и под закона“. Това споменаване, че Исус се роди от девица, е силно напомняне за първото обещание за Месия, дадено в Писанията. В Битие 3:15 Бог обещава, че семето на жената ще нарани главата на змията, разрушавайки така делата на смъртта и отделянето от Бога, които Сатана внесе в Едемската градина. Исус бе също и „под закон“, което е напомняне, че Исус бе еврейин по рождение, и че бе изпратен първо да изкупи евреите.

Той дойде, за да може Божият народ, в крайна сметка да достигне духовна зрялост и да получи пълнотата на своето духовно наследство. Единствено чрез Исус те могат да получат наследството си от небесния Отец.

Какъв татко!

Често ми липсва една скъпа, покойна вече сестра, на име Ива Нюман, която бе член на църквата „Калвари Чапъл“ от самото ѝ начало. Тази благочестива жена бе ходила по Бога повече години, отколкото аз бях живял. Обичах да слушам, когато тя се молеше. „Сега, скъпи Татко...“, казваше тя. О, колко ми харесваха тези нейни думи! Тя се радваше на близко, прекрасно, лично общение с Бога. Отнасяше се към Него като към своя „скъп баща“.

Знаехте ли, че смъртта и възкресението на Христос спечелиха за вас именно такова богато и близко отношение? Точно тази беше мисълта на Павел, когато писа: „И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика Авва, Отче!“ (Галатяни 4:6).

В този пасаж виждаме един чудесен пример за това как Троицата участва в живота на вярващия: Бог Отец изпраща Духа на Сина Си в сърцата ни. Паралелен на този пасаж, в Римляни 8:15,16, ни казва, че самият Божий Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. Такъв вид отношения са възможни само, ако сме преживели пълно духовно новородение. Както сам Исус каза: „Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: трябва да се родите отгоре“. (Йоан 3:6-7). Когато сме духовно новородени, дава ни се силата да влезем в такова прекрасно, близко общение с Бога, което Павел описва с думата „Авва“.

Авва е умалителното за „отец“. Това е арамейска дума. Дори и днес, ако посетите Израел, ще чуете как малките деца непрекъснато викат: „Авва! Авва!“. Всъщност, те казват: „Татко! Татко!“

Исус многократно употребявал думата „Авва“. Няма съмнение, че учениците Му толкова често са Го чували да я споменава в молитвите си, че дори не са я превели на гръцки. Запазили са арамейския израз, защото са искали да съхранят същото чувство на топлина и близост, което Исус имаше към Своя Баща.

*Божие намерение
да Го познаем като наши любящ Баща,
дори като наши Татко*

Колко прекрасно е да знаем, че Бог иска да има същите любящи и близки отношения с нас в обходата ни с Него! Твърде често сме склонни да гледаме на Бога като на велик, далечен, всемогъщ Създател, но всъщност Божието намерение е да Го познаем като наш любящ Баща, дори като наш Татко.

Някои смятат, че подобна фамилиарност е израз на неуважение, но самият Бог ни призовава на това ниво на близост. Спомням си времето, когато имах възможността да се срещам с група италиански вярващи на молитвено събрание. Заради мен те се молеха на английски, но дори и тогава продължаваха да се обръщат към Бога с „Папа“. Отначало си мислех, че този израз е прекалено неофициален; но след като размислих, си промених мнението. Този израз съдържа дълбока любов и близост, които бяха в съответствие с Писанията.

Колко е забележително, че сега Бог ни приема в присъствието Си като Свои възлюбени деца, а не като страхливи и раболепни слуги. Нима отношенията между баща и деца не трябва да бъдат точно такива? Когато децата ми идват да ме видят, те не стоят мирно, не козируват и не треперят от страх, докато ми говорят. Не се приближават към мен с думи на престорена официалност, казвайки: „О, величайши отче, удовлетвори днес смирената молба на твоето дете“. А по-скоро, казват: „Здрасти, татко, трябва ми пет долара. Нямам време да ти обясня; просто ми ги дай сега, а по-късно ще ти ги върна!“.

Бог желае времето, прекарано с Него да успокоява и възстановява сърцата ни. Той иска да се чувстваме като у дома си, когато сме с Него, и да бъдем свободни и открити в нашето общение с Него. Можем спокойно да се чувстваме така, защото животът ни, така или иначе, е като отворена книга пред Него. Той ни познава по-добре, отколкото самите ние се познаваме.

Бог не иска да се държим на разстояние от Него и да имаме студени и сдържани отношения. Той желае лично да познаем любовта Му в дълбочината на сърцата си. Затова можем да използваме който и да е израз, който предава тази близост, било то „Баща“, „Татко“ или дори „Папа“.

Идеалният татко

Бог е нашият Баща във възможно най-чистия, истински и свят смисъл на думата. Той е наш Баща по един идеален начин. Дано Бог да ни помогне, защото нашата покварена култура е разрушила образа на бащата в сърцата на много деца. Това е трагично. Благодаря на Бога за моя благочестив баща, който винаги ми е помагал да се отнасям към Бога по един много близък и прекрасен начин. Мъчно ми е за хората, които не могат да почувстват бащинството на Бога в живота си, поради някой лош пример, който са имали.

Каквото и да сте преживели досега, Бог иска да имате тази най-близка, интимна връзка с Него и да Го познаете като любящ, праведен Баща; като свят, чист и грижовен Отец. Неговият Дух вика в сърцата ни: „Авва! Татко! Отче!“.

Бог е способен да ни дари любовта Си, да ни обсипва с вниманието и добротата Си, за да можем да Го обичаме все повече и повече. Това е Божията цел за човека. Животът ви никога няма да бъде пълноценен, докато Божиите цели не бъдат изпълнени във вас; докато не установите тази близка, лична връзка с Бога; докато не Му кажете „О, Авва!“ и то да бъде казано от сърце.

Татковци, спомняте ли си първия път, когато детето ви изрече: „Тате?“ Беше наистина забележително. Напълно го разбрахте, нали? Моята малка дъщеря беше много умна. Първата дума, която каза беше: „Тате“. Толкова ясно - колкото може да бъде. Обърнах се, възкликнах, извиках: „Какво?“. Съжалявах, че нямаше никой друг с мен, защото кой би ми повярвал? Опитах се да я накарам да го каже отново, а тя ми даде възможно най-сладката, всезнаеща усмивка, но не пожела да го повтори. Все пак аз я бях чул! Скоро тя започна да го казва пред всички, и аз тръпнех от удоволствие.

Денят, в който за пръв път кажем „О, Авва!“, Бог ни чува и се вълнува. Това е началото на отношения, когато при които ние от сърце можем да кажем: „Хей, това е моят Авва! Това е моят Татко!“. И чудото се състои в това, че е само началото на богатството, скрито в общението ни с Бога.

Наследници на Бога

Непонятно и в същото време велико е това да влезем в общение с Бога като с наш „Авва“, но това далеч не е всичко. Павел ни казва: „Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христос“ (Галатяни 4:7). След като сме влезли в отношения с Бога като Негови осиновени деца и Духът Му сега вика в нас „О, Авва“, ние сме станали наследници на Бога. Наследници сме на Божието вечно, славно царство.

Нашият Отец ни обича толкова много, че щедро ни е направил Негови наследници и Той възнамерява това духовно наследство да се изрази чрез реални, настоящи благословения в живота ни.

Някои бъркат, като мислят, че вярващият трябва да чака да отиде в небето, за да получи наследството си, но това е съвсем далеч от истината. Библията ни казва, че белезите на Божието царство са праведност? мир и радост в Святия Дух (Римляни 14:17). Ние можем да разполагаме с тези чудесни благословения още сега. Божият мир, който надминава всякакво разбиране, може да пази сърцата и мислите ни именно сега. Душата ни може да прелива от неизразима, славна радост точно сега. Можем да живеем и се радваме на свободата, която ни развързва от вината и страха, защото сме обявени за съвършено праведни, поради вярата ни в завършеното дело на Исус Христос.

Нитоване е всичко приятели!

Това са само няколко от елементите на славното ни наследство, които са вече наши, защото Бог ни е направил сънаследници с Исус. Ние можем да имаме достъп до най-голямото благословение, поради чудната любов и благодат на нашия небесен „Татко“.

И все пак, това не е всичко. Исус казва, че ще дойде ден, когато ще каже на тези от дясната Му страна: „Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света“ (Матей 25:34). Аз съм наследник на Бога, аз - осиновеният син на Царя. Следователно, ако Баща ми е Царят на вселената, то тогава аз съм принц Чък!

Това прави и вас принцове или принцеси.

Прави ви наследници на царството - Царството, което Бог иска да споделите с Него и да му се наслаждавате, един свят без край. И когато бъде възстановено пълното, цялостно и интимно общение на човека с Бога, тогава целта на Бога за човека ще бъде изпълнена.

Сърцата ни могат да преливат от благодарност, поради топлината и сигурността, които сега изпитваме, познавайки Божията безгранична любов и загриженост за нас. Каква сила има в увереността, че Той ще се грижи за нас, че ще бди над нас и ще ни пази в любовта Си. Сега можем да живеем без страх и да сме сигурни, че имаме Отец, Който е на наша страна, непрекъснато зад нас на всяка стъпка от пътя ни, Отец, Който ни дарява с огромна сила и възможности, така че да можем да крачим с Него в нов живот.

Нашият „Авва“ Се е посветил да ни пази от препъване и да ни представи непорочни пред присъствието Си, с бликаща от нас радост (вижте Юда 24). Тон ни е осиновил и ни е подарил нетленно наследство чрез Исус Христос, нашия Господ. Не защото заслужаваме това, или защото сме го изработили. Всичко това е станало възможно единствено поради Неговата изобилна милост и благодат.

Когато бъдем новородени, колко прекрасно е да открием, че по един уникален начин сме станали, както духовно богати, така и членове на царското семейство, в най-добрия и истински смисъл на думата. Тъй като сме Божии деца, ние сме станали принцове и принцеси на царството. Заради това, което Христос направи за нас, ще получим наследство - нетленно, неосквернено и неизменяемо - и то очаква всеки един от нас, да му се наслаждаваме през цялата вечност.

14 – Благодатта – Нашата единствена отговорност

ПОСЛАНИЕТО на Новия Завет е просто, директно и безпогрешно. Ние сме спасени чрез Божията благодат, само чрез вяра, а не въз основа на каквито и да било дела, които сме извършили. Единствената отговорност на християнина е да вярва в любовта и благодатта, които Бог дава безусловно.

Това ясно послание рязко се различава от ученията на тези, които искат от нас да се доверяваме на Христос и същевременно да се подчиняваме на някакви правила или да изпълняваме определени ритуали. Такива учители наричат посланието си благовестие, но то всъщност не е никаква блага вест. Те твърдят че, за да ни приеме Бог, трябва да вършим съответстващи неща. Законът и делата са поставят наравно с благодатта, нещо като билет за праведност, състоящ се от две части. Но в разрез с тези учители, Новият Завет настоява, че не делата и законът ни оправдават, а Божията благодат и нашият отговор - вяра.

Изправени сме пред класическата ситуация „или-или“. Праведността трябва да дойде или единствено чрез вяра в Христос, или чрез абсолютно спазване на Божия закон. Праведност пред Бога, чрез вяра и спасение чрез дела, са две взаимно из-

ключващи се неща. Когато се стремим да бъдем праведни пред Бога, трябва да направим избор, а не да търсим компромисно средно положение.

Авраам беше мъж, който просто повярва в Бога и Бог го счете за праведен. Ние стоим на същата основа като Авраам и сме наследници на същите благословения и обещания, които и той получи. Тази привилегирована позиция идва единствено чрез вяра, а не чрез подчинение на сборник от закони или редица правила. Ако се стремим да бъдем праведни пред Бога чрез дела, вместо чрез вяра, ще се окажем под проклятие. Няма изключения от това правило.

Ако се надяваме да добием увереност пред Бога чрез закона, единственият начин да се почувстваме сигурни е да изпълняваме безпогрешно всяка една заповед. Както Павел пише: „Проклет всеки, който не постои да изпълнява всичко писано в книгата на закона“ (Галатяни 3:10). Това означава, че до смъртта си никога няма да разберем със сигурност дали сме спасени или не, а кой може да живее в такова напрежение?

Представете си, че сте живели съвършен живот, спазвали сте всяка заповед, никога не сте извършили погрешно действие. Един ден решавате да пресечете улицата, когато светофарът показва зелено. Внезапно някакъв шофьор решава да премине на червено и ви поваля. И докато наблюдавате как колата преминава през главата ви, издигате юмрук и прощалните ви думи, преди да напуснете този свят, са преценката ви за шофьорските способности на този идиот. И точно с това незначително действие, не улучвате целта. Отпадате от съвършенството. Съгрешавате, а Библията казва, че заплатата на греха е смърт.

Може да успеете да спазите безпогрешно девет от Божиите заповеди, но ако не изпълните десетата, не улучвате целта. Извършили сте грях. И лошата новина е, че ако не изпълните целия закон и всичко написано в него, вие сте виновни. Без значение е коя част от закона сте нарушили. За една единствена грешка бивате изключени.

Следователно, нямате ни най-малък шанс да бъдете обявени за праведни въз основа на вашата доброта. Вие вече сте се провалили. Не сте улучили целта. Единственото, което можете да очаквате е проклятието на закона. Оправданието въз основа на добри дела е невъзможно, защото то разчита на несъвършените човешки усилия. Легализмът е пътят на проклятието.

И обратното, пътят на истинската праведност и на благословенията, е пътят на вярата, защото праведността не е поради вашите усилия, а поради Божията велика милост и изобилна благодат към вас, в Исус Христос. Въпреки че не сте улучили целта - въпреки че, напълно сте се провалили в опитите да се оправдаете чрез собствените си усилия - Бог ви е оправдал в Своя Син. Исус пое отговорността за това, че не сте успели да спазите Божиите изисквания и заплати наказанието, което ви се полагаше и което никога не бихте могли да платите. Той ви дава Своята съвършена праведност, ако само повярвате в Него и положите упованието си в Него. И сега, след като сте оправдани пред Бога чрез Него, вие сте наследници на всичките прекрасни Божии благословения.

Една трагична грешка

Една от най-трагичните грешки, която църквата може да допусне, е да набляга върху работата, която вярващите трябва да вършат за Бога. Колко ли пъти сте чували тежки, осъдителни проповеди, в които ви казват: „Трябва да се молите повече! Трябва да давате повече! Трябва да свидетелствате повече, или да четете Библията си повече, или да служите повече на Бога!“. Колко често ви се случва да отидете на църква,

търсейки насърчение, а да чуете само за вашите неуспехи и за това колко Бог е разочарован от вас?

Последното нещо, от което се нуждая, е някой да ме натоварва с бремето на неуспехите ми.

Знам, че трябва да върша много повече. Не е необходимо да ми се казва, че не се моля достатъчно, или че не чета Библията си достатъчно, или че не давам достатъчно на Бога. Единственото, което получавам от тези изявления е огромно чувство за вина. Отчаянието ми още повече нараства, защото аз наистина искам да обичам Бога повече, да се моля повече, да имам по-дълбоко общение с Него. Когато поставяме ударението върху областите на неуспех, в крайна сметка превръщаме вярващите в победени, обезсърчени християни, които се отказват и напускат състезанието.

Колко различно е посланието, което виждаме в Новия Завет! Там се изтъква не това, което трябва да правим за Бога, а какво Бог вече е направил за нас. Това, което можем да направим за Бога никога не може да бъде достатъчно. Усилията ни да бъдем праведни са винаги осакатени от несъвършенствата ни. Но това, което Бог е направил за нас е съвършено, прекрасно, завършено и удивително. Колко е жалко, че сме разменили местата в уравнението и непрекъснато опяваме за нашата отговорност, вместо да говорим за Божията прекрасна благодат! Ето защо виждаме, че голяма част от църквата е на гибелния ръб. Не е необходимо да ни се припомнят неуспехите, а по-скоро имаме нужда от някой, който да ни покаже изхода от това трудно положение. Имаме нужда от благодат, а не от вина.

Единственото ви задължение

Бог ви е възложил само една единствена отговорност - да вярвате в Неговото обещание. Поради вярата ви в това, което Бог вече е направил за вас, вие можете да се радвате на благословието да имате общение с Бога, макар че, може би не се молително достатъчно, не давате достатъчно, или не жертвате достатъчно.

Бог направи Исус да стане грях вместо вас, за да можете вие да станете Божията праведност чрез Него. Исус вменява на вас Своята праведност, когато просто поставите вярата и упованието си в делото, извършено от Него за вас. Неговото дело е изцяло по благодат.

Павел започва посланието си към галатяните с поздрава: „Благодат и мир да бъде на вас“ и го завършва с думите: „Братя, благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с вашия Дух. Амин“. Неговото благословие добива дълбок смисъл, като се има предвид колко силно се набляга в посланието на славната Божия благодат. Това, от което галатяните най-много се нуждаеха, беше благодатта на Исус, а не Мойсеевия закон. Тяхното призвание бе да ходят в силата на Святия Дух, а не в напразните усилия на плътта.

Как откликнаха галатяните? Не ни се казва. Може би точно поради това въпросът, възникнал в Галатия, остава винаги открит. Ще разчитате ли на собствената си праведност, или ще се доверите на Божията блага промисъл? Ще продължите ли да се придържате към простото послание за спасение по благодат чрез вяра? Или ще прибавите и вашия списък от праведни дела към завършеното дело на Христос? По Дух ли ще ходите или по плът? Ще отдавате ли слава единствено на Христовия кръст? Или ще търсите одобрението и наградите на този свят, за да се хвалите с плътта си?

Това са въпроси, с които всеки вярващ от всяко поколение ще трябва в края на краищата да се пребори. Отговорите, зад които ще застанете, ще определят разликата

между мира и страха, гордостта и истинското смирение, дори между духовния живот и смъртта.

Дано да устоите в благодатта на Исус Христос без да се колебаете. Нека не сте движени от измамливото желание да угодите на хората. Нека съзнанието ви бъде така изпълнено с мисълта за небето и за това, че сте най-полезните хора на земята, като държите Словото на живота в един все по-мрачен и безнадежден свят. Нека се хвалите с това, което Исус е направил за вас и да отдавате слава само на Него.

Защо благодатта променя всичко